

ROBERT GALBRAITH

VE SLUŽBÁCH ZLA

Třetí případ Cormorana Strika

PLUS

Ve službách zla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Galbraith
Ve službách zla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ROBERT GALBRAITH

VE SLUŽBÁCH
ZLA

Přeložil Ladislav Šenkyřík

PLUS

CAREER OF EVIL

First published in Great Britain in 2015 by Sphere

Copyright © 2015 J.K. Rowling

Cover design & photography: Nico Tylor

© Little Brown Book Group Limited 2015

Osobnostní práva byla uplatněna.

S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávana do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

Úryvky z textů Blue Öyster Cult z let 1967–1994 jsou citovány s laskavým svolením od Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd. Plné znění licenčních copyrightů viz strany 567–571.

www.blueoystercult.com

Album *Don't Fear the Reaper: The Best of Blue Öyster Cult* od Sony Music Entertainment Inc je nyní k dostání na iTunes a u všech obvyklých prodejců hudby.

Translation © Ladislav Šenkyřík, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-259-0528-9

ISBN e-knihy 978-80-259-0543-2

Séanu a Matthewovi Harrisovým

*Naložte s tím věnováním, jak budete chtít,
jen ho za žádných okolností
nepoužívejte
na obočí.*

I choose to steal what you choose to show
And you know I will not apologize –
You're mine for the taking.

I'm making a career of evil...

Blue Öyster Cult: „Career of Evil“
Text Patti Smith

1

2011

This Ain't the Summer of Love

Všechnu její krev se mu vydrhnout nepodařilo. Pod nehtem levého prostředníčku se mu jako závorka táhl temný proužek. Snažil se jej vyškrábat, i když ho ten pohled docela těšil: jako připomínka vzrušení ze včerejška. Po chvíli marného drhnutí si prst se zbytky zaschlé krve strčil do pusy a začal sát. Železitá pachut' mu rázem vrátila vůni mohutného proudu, který divoce vystříkl na dlaždičky podlahy, pocákal stěny, promáčel mu džíny a broskvově zbarvené osušky – heboučké, nadýchané a úhledně poskládané – proměnil v hadry nasáklé krví.

Barvy mu dnes ráno připadaly zářivější, svět jako by zkrásněl. Cítil se vyrovnaně, povzneseně, jako by ji do sebe celou nasál, jako by její život dostal transfuzí do svých žil. Jakmile je člověk zabil, připoutal je k sobě natrvalo: ovládl je nesrovnatelně mocnějším poutem, než jaké skýtá sex. Už pouhé vědomí toho, jak vypadaly ve chvíli smrti, svou důvěrností překonávalo cokoli, co spolu můžou zakusit dvě živá těla. Vzrušovalo ho pomyšlení, že nikdo nemá nejmenší ponětí o tom, co provedl ani co se chystá provést příště. Ve slabém dubnovém slunci se opíral o vyhřátou zeď, šťastně a spokojeně si cumlal prostředníček a pohledem přitom zkoumal protější dům.

Nebyl to nijak výstavní dům. Docela obyčejný. Ale nepochybně se v něm žije příjemněji než v mrňavém bytečku, kde v černých plastových pytlích čeká na spálení oblečení ztvrdlé včerejší krví a za rourou pod kuchyňským dřezem se tísní jeho důkladně vyčištěné, nablýskané nože.

Před tímhle domem černý litinový plůtek chránil malou předzahradku a neudržovaný trávník. Dvoje bílé domovní dveře, namáčkнутé těsně vedle sebe, prozrazovaly, že třípodlažní budovu představili na oddělené bytové jednotky v přízemí a v patře. V přízemí bydlela dívka jménem Robin Ellacottová. I když si dal tu práci, aby zjistil její skutečné jméno, ve svých představách jí říkal Sekretářka. Zrovna ji zahlédl, jak prošla kolem arkýřového okna, snadno rozpoznatelná díky svým světlým vlasům.

Sledování Sekretářky pro něj představuje dodatečné rozptýlení, příjemný bonus. Měl pár hodin nazbyt, a tak se sem na ni zašel podívat. Dnešek si vyhradil na odpočinek, pauzu mezi včerejší a zítřejší extází, mezi uspokojením z toho, co bylo vykonáno, a vzrušením nad tím, k čemu dojde příště.

Dveře napravo se nečekaně otevřely a Sekretářka vyšla na ulici v doprovodu nějakého muže.

Stále se opíral o vyhřátou zeď a s hlavou obrácenou do strany pozoroval ulici, takže se mohlo zdát, že tu čeká na nějakého kamaráda. Ani jeden mu nevěnovali pozornost. Vydali se vzhůru ulicí bok po boku. Dal jim asi minutový náskok, než se rozhodl vyrazit za nimi.

Ona na sobě měla džíny, světlé sako a kozačky s rovnou podrážkou. Když ji teď viděl na sluníčku, zaznamenal, že její dlouhé, vlnité vlasy mají nádech do zrzava. Postřehl, že mezi dvojicí panuje mírný odstup, ani spolu nemluvili.

V lidech se vyznal, měl je přečtené. Dobře odhadl a okouznil i dívku, která včera zemřela uprostřed krví nasáklých broskvových osušek.

S rukama v kapsách se za nimi loudal po dlouhé ulici v rezidenční čtvrti, jako by mířil někam do obchodu, a v tom třpytivém ránu

nepůsobily jeho sluneční brýle nijak nepatřičně. Stromy se nepatrně chvěly v mírném jarním vánku. Na konci ulice pár před ním zabočil doleva na širokou, frekventovanou dopravní tepnu lemovanou kancelářskými budovami. Jak míjeli ealingskou radnici, vysoko nad hlavou se mu v slunečních paprscích blyštěly okenní tabule.

Sekretářčin spolubydlící nebo přítel, nebo kdo to vlastně byl – při pohledu z boku měl ostře řezané rysy s výraznou čelistí –, jí teď něco říkal. Odpovídala mu stroze a ani se neusmála.

Ženy byly tak malicherné, zlé, sprosté a hloupé. Nevrlé potvory, všechny, jedna vedle druhé, očekávaly, že se muži přetrhnou, aby ony byly šťastné. Jenom když ležely před člověkem mrtvé a prázdné, dosáhly očistění a byly najednou záhadné, dokonce nádherné. Teprve tehdy byly úplně vaše, už se nemohly hádat, bránit se nebo odejít, byly vaše a mohli jste si s nimi dělat, co se vám zlíbilo. Mrtvola ženy ze včerejška byla těžká a měkce poddajná, když z ní nechal vytéct všechnu krev: panenka na hraní v životní velikosti.

Následoval Sekretářku s jejím přítelem přes rušné nákupní středisko Arcadia, nepozorovaně za nimi klouzal jako přízrak nebo bůh. Viděli ho vůbec ti sobotní nakupující, nebo byl nějak proměněný, dvojnásob živý, obdařený neviditelností?

Dorazili na autobusovou zastávku. Popocházel opodál, předstíral, že nakukuje přes dveře do asijské restaurace, prohlíží si ovoce vyrovnané ve vysokých hromadách před koloniálem nebo papírové masky s tvářemi prince Williama a Kate Middletonové zavěšené ve výloze trafiky, přičemž ve skle sledoval jejich odrazy.

Chystali se nastoupit do autobusu číslo osmdesát tři. Neměl u sebe moc peněz, ale tolik se mu líbilo ji pozorovat, že s tím ještě nechtěl skončit. Při nástupu zaslechl, jak muž zmiňuje Wembley Central. Koupil si lístek a vyšel za nimi po schůdcích do patra.

Dvojice si našla místa vedle sebe úplně vpředu. Sedl si nedaleko, vedle nerudné ženské, kterou přinutil sundat ze sedadla nákupní tašky. Přes švelení ostatních cestujících občas zaslechl jejich hlasy.

Když nemluvili, vyhlížela Sekretářka bez úsměvu z okna. Nechtěla jet tam, kam jeli, tím si byl jistý. Když si z očí odhrnula pramínek vlasů, všiml si, že nosí zásnubní prstýnek. Takže se bude vdávat... nebo si to aspoň myslí. Sotva patrný úsměšek ukryl do ohrnutého límce své bundy.

Ušmudlanými okny autobusu pronikalo hřejivé polední slunce. Přistoupila skupina mužů, kteří zaplnili okolní sedadla. Pár z nich mělo na sobě červenočerné ragbyové dresy.

Najednou měl dojem, jako by oslnivost dnešního dne potemněla. Ty dresy se srpkem měsíce a hvězdou vyvolaly nežádoucí vzpomínky. Připomínaly mu dobu, kdy se necítil jako bůh. Nechtěl si ten šťastný den potřísnit a zašpinit starými, ošklivými vzpomínkami, ale radostná euforie z něj náhle vyprchala. Zmocnila se ho prudká zlost – jeden výrostek ze skupiny mužů zachytil jeho pohled, ale hned zas očima vyděšeně uhnul –, a tak vstal ze sedadla a zamířil zpátky ke schodům.

Tyče u dveří autobusu se pevně držel otec s malým synkem. Kdesi hluboko v břiše mu vybuchl záchvat vzteku: to on měl mít syna. Nebo spíš, ještě pořád by měl mít syna. Představil si, jak mu chlapec stojí po boku, vzhlíží k němu, obdivuje ho – jenže jeho syn byl dávno pryč, a jediný, kdo za to mohl, byl muž jménem Cormoran Strike.

Však on se Cormoranu Strikovi pomstí. Naprosto ho zničí.

Když vystoupil na chodník, zadíval se nahoru do předních oken autobusu a naposled zablýhl Sekretářčinu zlatou hřívou. Znovu ji uvidí za necelých čtyřiaadvacet hodin. Díky té představě dokázal potlačit náhlý záchvat vzteku, který v něm vyvolal pohled na dresy klubu Saracénů. Autobus se s dunivým burácením vzdaloval, zatímco on vyrazil pěšky opačným směrem a za chůze se pomalu uklidňoval.

Měl úžasný plán. Nikdo o něm nevěděl. Nikdo ho nepodezíral. A doma v lednici na něho čekalo něco opravdu výjimečného.

2

A rock through a window never comes with a kiss.

Blue Öyster Cult: „Madness to the Method“

Robin Ellacottové bylo šestadvacet let a už přes rok byla zasnoubená. Před třemi měsíci měla mít svatbu, ale kvůli nenadálému úmrtí budoucí tchyně se obřad musel odložit. Od té doby se toho hodně událo. Přemítala, jestli by s Matthewem vycházeli líp, kdyby si tenkrát manželský slib vyměnili. Hádali by se snad míň, kdyby pod zasnubním prstenem se safírem, který jí začínal být na prstě trochu volný, měla i zlatý snubní kroužek?

Robin se v pondělí ráno prodírala stavenišťem na Tottenham Court Road a v duchu si znovu přehrávala včerejší hádku. Zaděláno na ni bylo dřív, než vyšli z domu na ragbyový zápas. Připadalo jí, že se s Matthewem chytanou pokaždé, když si vyjdou se Sarah Shadlockovou a s jejím přítelem Tomem, a Robin na to poukázala, když se hádka, k níž se schylovalo už od utkání, protáhla až do ranních hodin.

„Sarah do toho naschvál ryje, panebože – copak to nechápeš? To ona se na něj pořád vyptávala, furt mlela jen o něm. Já s tím nezačala...“

Věčně rozkopaná ulice v okolí stanice metra na Tottenham Court Road bránila Robin v cestě do práce od prvního dne, kdy do soukromé detektivní kanceláře v Denmark Street nastoupila. Na náladě jí

nepřidalo, když zakopla o velký úlomek zdiva; pár kroků zavrávala, než opět nabyla rovnováhu. Z hlubokého výkopu plného mužů v přilbách a reflexních vestách se vyřinul příval divokého hvízdání a oplzlých poznámek. Setřásla si z očí dlouhé prameny medově blondatých vlasů a celá zrudlá se je snažila nevnímat, přičemž se jí myšlenky nevyhnutelně vrátily k Sarah Shadlockové a k jejím záludným, neodbytným otázkám na Robinina šéfa.

„On je zvláštním způsobem přitažlivý, že? Vypadá trochu zničeně, ale to mi nikdy nevadilo. Je takhle sexy i osobně? Je to mohutnej chlap, že?“

Robin neuniklo, jak Matthew zatíná čelist, když se snažila útoky odrazet klidnými, netečnými odpověďmi.

„To jste v kanceláři fakt jen sami dva? Opravdu? Vůbec nikdo tam s váma není?“

Čubko, pomyslela si Robin, jejíž obvyklá dobrosrdečnost se nikdy netýkala Sarah Shadlockové. Ta věděla úplně přesně, co dělá.

„Je pravda, že dostal v Afghánistánu vyznamenání? Fakt? Takže to vlastně mluvíme taky o válečným hrdinovi, jo?“

Robin se ten jednohlasý chvalo zpěv, jímž Sarah stále dokola opěvovala Cormorana Strika, ze všech sil pokoušela utnout, ale marně: už na konci zápasu se do Matthewova chování vůči jeho snoubence vplížil chlad. Rozmrzelost mu nicméně nebránila během zpáteční cesty z Vicarage Road škádlivě žertovat se Sarah a Tom, kterého Robin odjakživa považovala za nudného a omezeného tupce, se jen vesele chechtal, netečný k jakýmkoli skrytým narážkám.

Ve strkanici s kolemjdoucími, kteří se rovněž snažili proplétat mezi výkopy na ulici, se Robin konečně dostala na protější chodník, prošla stínem betonového, jakoby mřížkovaného monolitu budovy Centre Point a znovu ji popadl vztek, když si vzpomněla, co jí Matthew vmetl o půlnoci, když hádka propukla naplno.

„Ty o něm zkrátka musíš pořád mluvit, co? Slyšel jsem tě, jak jsi Sarah říkala...“

„Já o něm znovu mluvit nezačala, to ona, když jsi neposlouchal...“

Ale Matthew ji teď napodoboval a používal k tomu vysoký a imbecilní hlas, jakým se ženy zpravidla parodují: „Ó, ty jeho vlasy jsou tak rozkošné...“

„Krucinál, ty seš úplně paranoidní!“ zařvala Robin. „To Sarah mlela o vlasech Jacquese Burgera, ne o Cormoranových, a jediný, co jsem já řekla...“

„*Ne o Cormoranových*,“ zopakoval po ní s tím pitomým kvičením. Když Robin zahrnula za roh do Denmark Street, byla úplně stejně rozzuřená jako před osmi hodinami, kdy se vyřítla z ložnice, aby si ustlala na pohovce.

Sarah Shadlocková, zatracená Sarah Shadlocková, která chodila s Matthewem na stejnou univerzitu a snažila se, jak mohla, odloučit ho od Robin, dívky, kterou nechal v Yorkshiru... Robin by nic nepotěšilo víc, než kdyby už Sarah nemusela nikdy vidět, jenže Sarah bude v červenci na jejich svatbě, určitě bude i nadále otravovat jejich manželství a možná se jednoho dne pokusí pod nějakou záminkou vloudit k Robin do kanceláře, aby se seznámila se Strikem, obzvlášť pokud byl její zájem upřímný a nešlo jen o pouhý prostředek, jak vyprovokovat konflikt mezi Robin a Matthewem.

V životě ji s Cormoranem neseznámím, pomyslela si Robin zuřivě, když přicházela ke kurýrovi, který stál u domovních dveří, za nimiž sídlila jejich kancelář. V jedné ruce schované v rukavici svíral psací podložku s potvrzenkami a ve druhé podlouhlý obdélníkový balík.

„Není to pro Ellacottovou?“ zeptala se Robin, když se přiblížila na doslech. Očekávala zásilku smetanově bílých, lepenkových fotoaparátů na jedno použití, které se měly rozdávat na svatební hostině. Její pracovní doba byla poslední dobou natolik nepravidelná, že jí připadalo jednodušší, když si nechá posílat internetové objednávky raději do kanceláře než do bytu.

Kurýr přikývl a natáhl k ní psací podložku, aniž si sundal helmu. Robin se podepsala a převzala podlouhlý balík, který byl mnohem těžší, než očekávala; když si ho dávala pod paži, měla pocit, že se uvnitř pošoupl jediný velký předmět.

„Děkuju,“ řekla, ale kurýr se už otočil a přehodil nohu přes motorku. Když vcházela do budovy, zaslechla, jak odjíždí.

Stoupala po točitém kovovém schodišti a klapot jejích podpatků se rozléhal v šachtě nepojízdného klecového výtahu. Odemkla a otevřela prosklené dveře, na nichž v záblesku odraženého světla vystoupil tmavý vyrytý nápis: C. B. STRIKE, SOUKROMÝ DETEKTIV.

Úmyslně přijela brzy. Byli poslední dobou zaplaveni množstvím případů a Robin chtěla dohnat odloženou úřední práci, než bude muset pokračovat v každodenním sledování jedné mladé ruské erotické tanečnice.

Podle těžkých kroků nad hlavou usoudila, že Strike je ještě ve svém bytě nad kanceláří.

Robin odložila obdélníkový balík na pracovní stůl, svlékla si kabát a pověsila ho spolu s kabelkou na věšák za dveřmi. Rozsvítila, napustila vodu do konvice, zapnula ji a potom sáhla po ostrém perořízku, který ležel na stole. Vzpomněla si, jak Matthew kategoricky odmítl uvěřit, že obdivovala vlnitou hřívu křídelního útočníka Jacquese Burgera, a ne Strikovy krátké kudrnaté vlasy, které upřímně řečeno připomínaly spíš pubické ochlupení, a zuřivě zabodla perořízek na jednom konci do balíku, rozřízla obal a otevřela krabici.

Vmáčknutá napříč v ní ležela uříznutá ženská noha, prsty měla ohnuté nahoru, aby se dovnitř vešla.

3

Half-a-hero in a hard-hearted game.

Blue Öyster Cult: „The Marshall Plan“

Robinin výkřik roztřásl okna. Ucouvla od pracovního stolu a zírala na tu ohavnou věc, která na něm ležela. Noha byla hladká, štíhlá a bledá; když Robin balík otvírala, zavadila o ni prstem. Kůže byla na dotek jako studená guma.

Sotva stihla zdušit výkřik v dlaních, jimiž si zakryla ústa, a už se prosklené dveře vedle ní rozletěly dokořán. Zakaboněný, skoro stodevadesáticentimetrový Strike měl na sobě nedopnutou košili, která odhalovala hustý, jakoby opičí porost jeho hrudníku.

„Co se to sakra...?“

Sledoval směr jejího upřeného pohledu a uviděl nohu. Cítla, jak jí sevřel paži nad loktem a vede ji ven z kanceláře na odpočívadlo.

„Jak se to sem dostalo?“

„Kurýr,“ odpověděla a nechala se jím odvést po schodech nahoru.
„Na motorce.“

„Počkej tady. Zavolám policii.“

Když za sebou zavřel dveře bytu, zůstala tam naprosto nehybně stát, srdce jí prudce bušilo a naslouchala krokům vracějícím se po schodišti dolů. Do krku jí stoupily kyselé šťávy. Noha. Někdo jí právě poslal nohu. Přinesla si ji úplně klidně s sebou nahoru, ženskou nohu v krabici. Komu asi patří? A kde je zbytek toho těla?

Přešla k nejbližší židli, lacinému umělohmotnému kusu nábytku s polštářkem a kovovými nožkami, posadila se a prsty si dál tiskla ke ztuhlým, necitlivým rtům. Vzpomněla si, že balík byl adresovaný na její jméno.

Strike zatím s mobilem u ucha pátravě vyhlížel z okna kanceláře na Denmark Street, jestli by ještě někde nezahlédl kurýra. Potom se vrátil do předpokojí, aby prozkoumal otevřený balík na pracovním stole, a konečně se dovolal na policii.

„Noha?“ zopakoval inspektor Eric Wardle na druhém konci. „Opravdová noha?“

„A kupodivu to ani není moje velikost,“ prohodil Strike žertem, což by si nedovolil, kdyby u toho byla Robin. Nohavici měl podkasanou, takže odhalovala kovovou tyč, která mu sloužila namísto pravého kotníku. Když zaslechl Robinin výkřik, právě se oblékal.

Sotva to vyslovil, uvědomil si, že jde o pravou nohu, stejně jako v případě jeho chybějící končetiny, a že byla uříznuta pod kolenem, přesně v místě, kde amputovali nohu i jemu. S mobilem stále přitisknutým k uchu se Strike zadíval na odseknutý úd z větší blízkosti a do nosu mu vnikl nepříjemný zápach připomínající čerstvě rozmražené kuře. Bělošská pleť: hebká, bledá a bez poskvrnky až na dávnou nazelenalou modřinu na nedokonale oholeném lýtku. Strniště chloupků bylo světlé a nenalakované nehty trochu špinavé. Odseknutá holenní kost svítila z okolního masa mrazivou bělobou. Čistý řez: Strika napadlo, že to muselo být provedeno sekerou nebo sekáčkem.

„Ženská, říkals?“

„Už to tak vypadá...“

Strike si povšiml ještě něčeho jiného. V místě, kde byla noha useknutá, byla na lýtku jizva: stará jizva, která nesouvisela s ránou, jež nohu oddělila od zbytku těla.

Kolikrát se během svého cornwalského dětství nechal zaskočit, když stál zády ke zrádnému moři? Ti, kdo neznali oceán, snadno

zapomínali na jeho tvrdost a brutalitu. A když do nich vrazil silou chladného kovu, zůstali jako omráčení. Strike čelil strachu, pracoval a vyrovnával se s ním po celý svůj profesní život, ale při pohledu na tu starou jizvu ho na okamžik zaplavila hrůza, která byla o to horší, že ji nečekal.

„Jsi tam ještě?“ ozval se Wardle na druhém konci.

„Cože?“

Strikův dvakrát přeražený nos nebyl ani tři centimetry od místa, kde byla ženina noha odseknuta. Vzpomínal na zjizvenou nohu dítěte, na které nikdy nezapomněl... Jak je to dlouho, co se s ní viděl naposledy? Kolik by jí dneska bylo?

„Voláš mi jako prvnímu...?“ pobídl ho Wardle.

„Jo,“ zavrčel Strike a nutil se k většímu soustředění. „Byl bych radši, kdybys to dělal ty než kdokoli jinej, ale jestli nemůžeš...“

„Jsem na cestě,“ řekl Wardle. „Budu tam za chvíli. S ničím nehýbej.“

Strike zavěsil a posadil se, ale nespouštěl oči z useknuté nohy. Teprve teď si všiml, že pod ní leží vzkaz napsaný na stroji. Strike se v Britské armádě vytrénoval ve vyšetřovacích procedurách, a tak odolal mocnému pokušení vytáhnout ho a přečíst si jej: nesmí zničit případné forenzní důkazy. Místo toho si rávoravě přidřep, aby si přečetl adresu, která teď byla na otevřeném víku vzhůru nahoru.

Krabice byla adresovaná Robin, což se mu pranic nelíbilo. Její jméno bylo napsáno správně, vytištěné na bílé samolepce, a pod ním byla adresa jejich kanceláře. Nálepka překrývala jinou, původní. Přimhouřil oči, a přestože byl odhodlaný neposunout krabicí ani o kousíček, aby si mohl adresu přečíst zřetelněji, podařilo se mu rozluštit, že odesílatel napřed zaslilku adresoval na jméno „Cameron Strike“ a až poté adresu přelepil druhým štítkem se jménem „Robin Ellacottová“. Proč si to rozmyslel?

„Do hajzlu,“ zabručel Strike tiše.

S jistými nesnáze vstal, vzal z věšáku na dveřích Robininu kabelku, zamkl prosklené dveře a zamířil vzhůru po schodech.

„Policie je na cestě,“ oznámil jí, když před ní pokládal kabelku.
„Dáš si čaj?“

Přikývla.

„Panáka brandy do něj?“

„Žádnou brandy nemáš,“ řekla mírně nakráplým hlasem.

„Ty ses dívala?“

„Samozřejmě že ne!“ odsekla a musela se usmát, jak rozhořčeně její slova znějí při představě, že by mu mohla prohrabávat skříně.
„Ty jenom... prostě nejsi typ člověka, který má doma brandy pro případ první pomoci.“

„Tak si dáš pivo?“

Zavrtěla hlavou, ale usmát se nedokázala.

Jakmile byl čaj uvařený, Strike se posadil se svým hrnkem naproti ní. Svým vzhledem nazapřel, co přesně také byl: mohutný vysloužilý boxer, který příliš mnoho kouří a příliš často se stravuje po bufetech. Měl husté obočí, rozplácly a asymetrický nos, a když se zrovna neusmíval, zračila se mu ve tváři zachmuřená nevrlost. Husté, tmavé kudrnaté vlasy, dosud vlhké ze sprchy, jí připomněly Jacquese Burgera a Sarah Shadlockovou. Najednou jí ta hádka připadala vzdálená celé věky. Od chvíle, kdy přišla nahoru, si na Matthewa vzpomněla jenom krátce. Děsila se chvíle, až mu bude muset říct, co se přihodilo. Naštve se. Nelíbí se mu, že pracuje pro Strika.

„Díval ses... na to?“ zamumlala, když předtím uchopila a zase odložila hrníček s horkým čajem, aniž se napila.

„Jo,“ přisvědčil Strike.

Nevěděla, na co dalšího by se mohla zeptat. Byla to useknutá noha. Ta situace byla tak strašná a zároveň absurdní, že se jí každá otázka, která ji napadla, jevila směšná a hloupá. *Poznals ji? Proč ji sem poslali, co myslíš?* A pak ta ze všech nejnaléhavější: *A proč mně?*

„Policie od tebe bude chtít slyšet co nejvíc informací o tom kurýrovi,“ prohlásil.

„Já vím,“ odpověděla Robin. „Snažím se rozpomenout na všechno, co bych o něm mohla říct.“

Dole zazvonil bzučák.

„To bude Wardle.“

„Wardle?“ zopakovala po něm vylekaně.

„Je to ten nepřátelštější polda, kterýho známe,“ připomněl jí Strike. „Počkej tady, přivedu ho za tebou sem nahoru.“

Strikovi se během minulého roku podařilo získat u Metropolitní policie špatnou pověst, což nebyla tak úplně jeho vina. Přehnaně oslavné zpravodajství v novinách o jeho dvou nejvýznamnějších detektivních triumfech pochopitelně hnulo žlučí řadě policistů, jejichž úsilí svými výsledky předčil. Nicméně Wardlovi, který mu pomohl s prvním z těch dvou případů, nakonec také připadl díl ze vši té slávy a udrželi si poměrně přátelské vztahy. Robin se o Wardlovi dočetla jenom v novinářských reportážích o případu. U soudu se s ním nesetkala.

Ukázalo se, že je to pohledný muž s hřívou kaštanově hnědých vlasů a čokoládově hnědýma očima, v kožené bundě a džínách. Strike si nebyl jistý, jestli ho má spíš pobavit, nebo štvát bezděčný pohled, kterým si Wardle přeměřil Robin, sotva vstoupil do místnosti – rychle jí zrakem přejel po vlasech a postavě, načež hned sklouzl k levé ruce, kde se jeho oči na okamžik zarazily na zásnubním prstýnku se safírem a diamantem.

„Eric Wardle,“ představil se tichým hlasem a s úsměvem, který Strike pokládá za nemístně okouzlující. „A tohle je seržantka Ekwensiová.“

Přišla s ním štíhlá černoška s vlasy úhledně sčesanými do uzlu. Krátce se na Robin usmála a ta se přistihla, že v přítomnosti jiné ženy pocítila až nepřiměřenou útechu. Seržantka Ekwensiová se rozhlédla po Strikově pověstné garsonce.

„Kde je ten balík?“ zeptala se.

„Dole,“ řekl Strike a vytáhl z kapsy klíče od kanceláře. „Dovedu vás tam. Jak se má maželka, Wardle?“ dodal, když už se chystal se seržantkou Ekwensiovou opustit místnost.

„Co se staráš?“ odsekl inspektor, ale Robin se ulevilo, že okamžitě opustil ochranný postoj, který podle ní předtím zaujal. Usedl naproti ní ke stolu a rázně rozevřel poznámkový blok.

„Když jsem přicházela ulicí, stál už u vchodu,“ vysvětlovala Robin, když se jí Wardle zeptal, jakým způsobem jí byla noha doručena. „Myslela jsem si, že je to normální kurýr. Byl celý v černé kůži – jen na ramenou měl modré proužky. Helmu měl taky černou, se spuštěnou zrcadlovou clonou. Musel měřit přinejmenším metr osmdesát. Byl tak o deset až patnáct centimetrů vyšší než já, i když si odmyslím tu helmu.“

„Postava?“ zeptal se Wardle, který si všechno zapisoval do notesu.

„Byl dost mohutný, ale v té kožené bundě možná působil o něco silnější.“

Robin bezděčně zabloudila očima ke Strikovi, jenž se právě vrátil do bytu. „Tedy nebyl tak...“

„Tak tlustej mizera jako šéf?“ navrhl Strike, který zaslechl její poslední slova, a Wardle, který si nenechal ujít žádné rýpnutí na Strikův účet, se tiše zasmál pod vousy.

„A měl rukavice,“ dodala Robin, která se nezasmála. „Černé motorkářské rukavice.“

„Jak jinak,“ řekl Wardle a připsal si poznámku. „Nepředpokládám, že byste mi mohla říct, co to bylo za motorku, že ne?“

„Červenočerná honda,“ odpověděla Robin. „Všimla jsem si toho jejich loga s křídlem. Řekla bych, že to byla sedmsetpadesátka. Velká mašina.“

Wardle se zatvářil ohromeně a obdivně zároveň.

„Robin je blázen do autáků,“ poznamenal Strike. „Řídí jako Fernando Alonso.“

Robin si přála, aby Strike přestal být tak okázale veselý a prostořeký. O poschodí níž ležela ženská noha. Kde byl zbytek jejího těla? Nesmí se rozbrečet. Kéž by se trochu víc vyspala. Ta příšerná pohovka... poslední dobou na ní trávila až příliš mnoho nocí...

„A on vás přiměl to podepsat?“ zeptal se Wardle.

„Já bych neřekla, že mě ‚přiměl‘,“ odpověděla Robin. „Natáhl přede mě podložku s papírem a já to podepsala automaticky.“

„Co na té podložce bylo?“

„Vypadalo to jako faktura nebo...“

Zavřela oči a usilovně se snažila rozpomenout. Když teď o tom přemýšlela, připadal jí ten tiskopis amatérský, jako by si ho někdo neuměle připravil na notebooku. Svěřila se s tím dojmem Wardlovi.

„Vy jste čekala nějaký balík?“ zeptal se Wardle.

Robin mu objasnila, že očekávala zásilku svatebních fotoaparátů na jedno použití.

„Co udělal, když jste balík převzala?“

„Nasedl na motorku a odjel. Směřem na Charing Cross Road.“

Ozvalo se zaklepání na dveře od bytu a dovnitř vešla seržantka Ekwensiová; v důkazním sáčku nesla vzkaz, který Strike předtím zahlédl pod nohou.

„Přijeli z forenzního,“ oznámila Wardlovi. „Tenhle lístek byl v krabici. Bylo by dobré zjistit, jestli to slečně Ellacottové něco říká.“

Wardle vzal do ruky lístek uzavřený v igelitovém sáčku a chvíli ho zamračeně zkoumal.

„Jsou to nějaký bláboly,“ řekl a pak začal číst nahlas: „*A harvest of limbs, of arms and of legs, of necks...*“

„... *that turn like swans,*“ skočil mu do řeči Strike, který stál opřený o sporák, příliš daleko na to, aby mohl z lístku něco přečíst, „*as if inclined to gasp or pray.*“

Zbýlí tři na něho beze slova zírali.

„To je písnička,“ dodal Strike. Robin se nelíbil výraz, který měl ve tváři. Bylo jí jasné, že ta slova pro něho něco znamenají a že to

není vůbec nic dobrého. S přemáháním ze sebe vysoukal: „Je to z poslední sloky ‚Mistress of the Salmon Salt‘. Od Blue Öyster Cult.“

Seržantka Ekwensiová povytáhla obočí, které měla pečlivě obtažené tužkou.

„Od koho?“

„To je jedna slavná rocková kapela ze sedmdesátých let.“

„Asi ty jejich věci dobře znáš, co?“ zeptal se Wardle.

„Znám tu písničku,“ odtušil Strike.

„Takže asi víš, kdo ten balík poslal?“

Strike zaváhal. Zatímco ho ostatní bedlivě pozorovali, detektivovou myslí splašeně uháněla neuspořádaná řada výjevů a vzpomínek. Tichý hlas opakoval: *Ona chtěla umřít. She was the quicklime girl.* Útlá noha dvanáctiletého děvčátka, zjizvená spleť překřížených stříbřitých čar. Pár drobných fretčích očí, které se nenávistně zužovaly. Vytetovaná žlutá růže.

A až potom – i když někoho jiného by to možná napadlo jako první – se mu vybavila vzpomínka zasutá pod nánosem jiných obrazů a vzpomněl si na soupis obvinění, na němž byla i zmínka o penisu uříznutém z mrtvolky a zaslaném policejnímu informátorovi.

„Tak víš, kdo to poslal?“ zopakoval Wardle.

„Možná.“ Strike pohlédl na Robin a seržantku Ekwensiovou. „Ale raději bych to s tebou probral mezi čtyřma očima. Potřebujete ještě něco od Robin?“

„Budeme potřebovat jméno, adresu a podobně,“ řekl Wardle. „Vanesso, můžeš se o to postarat?“

Seržantka Ekwensiová přistoupila se svým zápisníkem v ruce. Kroky obou mužů sestupujících hlučně po schodišti zakrátko odezněly. Přestože nijak netoužila znovu spatřit useknutou nohu, vnímala Robin jako křivdu, že ji nechali stranou. Na krabici přece bylo její jméno.

Dole v kanceláři ležel hrůzný balík doposud na stole. Seržantka Ekwensiová vpustila dovnitř dva další Wardlovy spolupracovníky.

Když kolem nich jejich nadřízený se soukromým detektivem procházel, jeden právě pořizoval fotografie a druhý mluvil do mobilního telefonu. Oba na Strika vrhli zvědavý pohled; v době, kdy si zvládl znepřátelit řadu Wardlových kolegů, se do jisté míry proslavil.

Strike za nimi zavřel dveře své kanceláře a posadili se s Wardlem naproti sobě k pracovnímu stolu. Wardle nalistoval prázdnou stránku v zápisníku.

„Tak jo, který z tvých známých s oblibou porcuje mrtvoly a rozesílá je poštou?“

„Terence Malley,“ odpověděl Strike po chvilce váhání. „Tedy pro začátek.“

Wardle si nic nezapsal, ale zůstal na něho zírat přes konec pera.

„Terence ‚Hrobař‘ Malley?“

Strike přikývl.

„Harringayův gang?“

„Kolik Terenců ‚Hrobařů‘ Malleyů znáš?“ ušklíbl se Strike netrpělivě. „A kolik z nich má ve zvyku posílat poštou kusy lidských těl?“

„Sakra, jak ses zapletl zrovna s Hrobařem?“

„Při společných operacích s mravnostním v roce 2008. Drogovej kartel.“

„Ten zátah, po kterým skončil za mřížema?“

„Přesně tak.“

„Do prdele,“ ulevil si Wardle. „Tak to by sedělo, ne? Ten chlap je zkurvenej šílenec, nedávno se dostal ven a má snadnej přístup k pülce londýnskejch prostitutek. Tak to abychom začali hledat v Temži, jestli máme najít zbytek jejího těla.“

„Jo, jenže já svědčil anonymně. Vůbec se neměl dozvědět, že jsem to byl já.“

„Mají svoje zdroje,“ řekl Wardle. „Harringayův gang – vždyť to je kurva úplná mafie. Slyšels o tom, jak poslal Ianu Bevinovi péro Hatforda Aliho?“

„Jo, to se mi doneslo,“ přisvědčil Strike.

„Takže jak je to s tou písničkou? Úroda... čeho že ta úroda zatraceně byla?“

„No, to mi právě dělá starost,“ prohlásil Strike rozvázně. „Na chlapa, jako je Hrobař, mi to připadá příliš rafinovaný. Hádám, že to bude spíš některej z těch dalších tří.“

4

Four winds at the Four Winds Bar,
Two doors locked and windows barred,
One door left to take you in,
The other one just mirrors it...

Blue Öyster Cult: „Astronomy“

„Ty znáš čtyři lidi, který ti mohli poslat uříznutou nohu? Čtyři?“

Strike viděl Robinin užaslý výraz v kulatém zrcátku vedle dřezu, u kterého se právě holil. Policie si konečně odvezla nohu, Strike odvolal veškerou práci, kterou měli na dnešek v plánu, a Robin seděla u malého umakartového stolku v jeho obytné kuchyňce s druhým hrnkem čaje v rukou.

„Abych ti řekl pravdu,“ přemítal a odstraňoval si strniště z brady, „podle mě jsou jenom tři. Asi jsem udělal chybu, když jsem Wardla navedl na Malleyho.“

„Proč?“

Strike jí vyprávěl, jak se dostal do styku s profesionálním zločincem, kterého naposledy odsoudili do vězení zčásti i díky jeho svědectví.

„... takže Wardle je teď přesvědčenější, že Harringayův gang zjistil, kdo jsem, jenže já tehdy krátce po svém svědectví u soudu odjel do Iráku a ještě jsem neslyšel o žádném důstojníkovi ze Speciální vyšetřovací jednotky, kterej by přišel o krytí kvůli tomu, že vypovídal u soudu. Ani text té písničky na Hrobaře nesedí. Nepatří k lidem, kteří se vyžívají v nějakých finesách.“

„Ale z lidí, který zavraždil, odřezával kousky těla, ne?“ řekla tázavě Robin.

„Pokud vím, tak to jen jednou... Ale nezapomínej, že ať už tohle provedl kdokoli, nemusel nutně sám zabíjet,“ snažil se získat čas Strike. „Třeba ta noha pochází z nějaké už existující mrtvoly. Může jít o odpad z nemocnice. Wardle to všechno prověří. Dozvíme se víc, až se na to podívají z forenzního.“

Děsivou možnost, že by noha taky mohla patřit dosud žijící oběti, si raději nechal pro sebe.

V nastalé odmlce Strike opláchl břitvu pod kuchyňským kohoutkem a Robin zatím nepřítomně zírala z okna, ponořená do svých myšlenek.

„No ale Wardlovi jsi přece o Malleyem říct musel,“ otočila se potom Robin zpátky ke Strikovi, jejich pohledy se střetly v holicím zrcátku. „Chci jen říct, že když už někomu kdysi poslal... co vlastně tenkrát přesně poslal?“ zeptala se poněkud nervózně.

„Penis,“ odpověděl Strike. Než pokračoval, umyl si obličej a osušil si ho ručníkem. „Jo, možná máš pravdu. Čím víc ale nad tím přemýšlím, tím jsem si jistější, že on to nebyl. Za minutku jsem zpátky – chci si převléct košili. Jak jsi zařvala, urval jsem si dva knoflíky.“

„Promiň,“ pronesla Robin neurčitě a Strike zmizel v ložnici.

Usrkávala čaj a rozhlížela se po místnosti, v níž seděla. Nikdy dřív ve Strikově podkrovním bytě nebyla. Nejdál se předtím dostala k tomu, že zaklepala na dveře, když mu vyřizovala nějaký vzkaz anebo ho přišla probudit v době největšího pracovního vytížení, kdy na spaní moc času nezbývalo. Obytná kuchyňka byla přecpaná věcmi, ale čistá a uklizená. Nebyly zde doslova žádné známky osobitosti: různorodé hrníčky, levná utěrka složená u plynového sporáku; žádné fotografie a žádné ozdoby až na dětskou kresbu vojáka, přišpendlenou na jedné z kuchyňských skříněk.

„Kdo to kreslil?“ zeptala se, když se Strike vrátil v čisté košili.

„Můj synovec Jack. Z nějakýho neznámýho důvodu mě má rád.“

„Nedělej se.“

„Já se nedělám. Nikdy nevím, jak se mám s dětma bavit.“

„Takže chceš říct, že se znáš se *třemi* lidmi, kteří by...?“ začala Robin znovu.

„Mám chuť se něčeho napít,“ přerušil ji Strike. „Pojďme do Tottenhamu.“

Cestou si toho moc neřekli, protože z výkopů v silnici se bez ustání ozýval rachot sbíječek, ale se Strikem po boku si teď na Robin muži v reflexních vestách nedovolili hvízdát ani vyzývavě pokřikovat. Konečně dorazili do Strikovy oblíbené hospody s ozdobnými zrcadly v pozlacených rámech, obložením z tmavého dřeva, naleštěnými mosaznými pípami, kopulí z barevného skla a s obrazy roz dováděných krasavic od Felixe de Jonga.

Strike si objednal pintu piva Doom Bar. Robin, která by teď žádný alkohol nesnesla, požádala o kávu.

„Takže?“ řekla Robin, jen co se detektiv vrátil k vysokému stolku přímo pod kopulí. „Kdo jsou ti tři?“

„Nezapomínej, že taky můžu být úplně mimo,“ odpověděl Strike a usrkl si ze sklenice.

„Jasně,“ řekla Robin. „Ale co jsou ti tři zač?“

„Zvrácený chlápci, a každý z nich má dobrou důvod nenávidět mě do morku kostí.“

Strikovi v hlavě naskočil obraz vyděšené, útlé dvanáctileté dívky s jizvou kolem dokola nohy. Hleděla na něho zpoza brýlí, které se jí svezly na stranu. Byla to pravá noha? Nemohl si vzpomenout. *Kristepane, jen ať to není ona...*

„Kdo?“ začala Robin ztrácet trpělivost.

„Dva ti chlápci jsou z armády,“ řekl Strike a promnul si bradu. „Oba jsou to agresivní magoři, dost šílení na to, aby mohli... moh...“

V půli slova ho přerušilo mohutné, nezadržitelné zívnutí. Robin čekala, než bude zase schopna srozumitelné řeči, a napadlo ji,

jestli včerejší večer nestrávil se svou novou přítelkyní. Elin bývala profesionální houslistka a v současné době moderovala pořady na Rádiu 3. Byla to oslnivá blondýna s nordickými rysy, která Robin připomínala Sarah Shadlockovou, jenom hezčí. Domnívala se, že to je jeden z důvodů, proč jí Elin byla hned od začátku nesympatická. Druhým bylo, že zaslechla, jak o ní Elin před Strikem mluví jako o jeho sekretářce.

„Promiň,“ řekl Strike. „Psal jsem dlouho do noci poznámky ke Khanovu případu. Jsem děsně utahaný.“

Podíval se na hodinky.

„Nezajdeme dolů a nenajíme se? Mám hlad jako vlk.“

„Za chvíličku. Ještě není ani dvanáct. Chci se něco dozvědět o těch chlápčích.“

Strike si povzdychl.

„Dobře,“ řekl a ztišil hlas, protože kolem jejich stolu procházel nějaký muž na toaletu. „Donald Laing, Královští hraničáři.“ Znovu si vybastil ty fretčí oči, koncentrovanou nenávist, tetování v podobě žluté růže. „Dostal jsem ho na doživotí za mříže.“

„Jenže...“

„Dostal se ven po deseti letech,“ pokračoval Strike. „Od roku 2007 je na svobodě. Laing nebyl obyčejnej cvok, bylo to zvíře, chytří, nevyzpytatelný zvíře; psychopat – prvotřídní magor, to ti teda povím. Dostal jsem ho na doživotí za věc, kterou jsem ani neměl vyšetřovat. Hrozilo, že z původního obvinění vyvázne. Laing má sakra dobrej důvod nenávidět mě do morku kostí.“

Neřekl ale, co Laing provedl, ani proč to on, Strike, vyšetřoval. Občas – a zpravidla když mluvil o dobách svého působení ve Speciální vyšetřovací jednotce – bylo Robin z tónu Strikova hlasu jasné, že dospěl do bodu, kdy už se k tomu nechce dál vyjadřovat. Ještě nikdy na něj v takových případech nenaléhala. Neochotně téma Donalda Lainga opustila.

„A kdo byl ten druhý člověk z armády?“

„Noel Brockbank. Pouštní krysa.“

„Pouštní... cože?“

„Sedmá obrněná brigáda.“

Strike byl čím dál zamlklejší a zasmušilejší. Robin napadlo, jestli to není tím, že má hlad (patřil k lidem, u nichž vyrovnaná nálada závisí na pravidelném přísunu potravy), ale možná to mělo nějaký zlověstnější důvod.

„Půjdeme se tedy najíst?“ nadhodila Robin.

„Jo,“ kývl Strike, dopil pivo a vstal.

V útulné suterénní restauraci byl druhý bar, rudé koberce, dřevěné stoly a na stěnách zarámované obrázky. Byli úplně první hosté, kteří se tu usadili a objednali si jídlo.

„Mluvíš o Noelu Brockbankovi,“ pobídla Robin Strika poté, co si vybral rybu s hranolky a ona požádala o salát.

„Jo, tak to je další člověk, kterej má dobrej důvod bejt na mě naštvanej,“ shrnul to Strike stručně. Nechtěl mluvit o Donaldu Laingovi a k rozebírání Brockbanka měl očividně chuti ještě méně. Po dlouhé odmlce, během níž Strike hleděl Robin přes rameno kamsi do prázdna, dodal: „Brockbank to nemá v hlavě v pořádku. Nebo to aspoň tvrdil.“

„Dostals ho do vězení?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

Zatvářil se neproniknutelně. Robin vyčkávala, ale bylo jí zřejmé, že o Brockbankovi se už nic dalšího nedozví, a tak se zeptala:

„A ten třetí?“

Tentokrát Strike neodpověděl vůbec. Domnívala se, že ji asi přesechl.

„Kdo je...?“

„O tom nechci mluvit,“ zavrčel Strike.

Zamračeně se napil z čerstvě přineseného piva, ale Robin se nechtěla nechat odbýt.

„Ať už tu nohu poslal kdokoli,“ řekla, „poslal ji *mně*.“

„No jo,“ prohlásil Strike zdráhavě po krátkém zaváhání. „Jmenuje se Jeff Whittaker.“

Robin pocítila šok i vzrušení zároveň. Nemusela se Strika ptát, odkud Jeffa Whittakera zná. Věděla to, třebaže o něm spolu nikdy nemluvili.

Rané mládí Cormorana Strika bylo široce zdokumentováno na internetu a tyto zprávy se pokaždé donekonečna omílaly v tisku v souvislosti s jeho detektivními úspěchy. Byl nemanželským a nechtěným potomkem rockové hvězdy a ženy, o níž se vždycky psalo jako o supergroupie. Ženy, která zemřela na předávkování, když bylo Strikovi dvacet let. Jeff Whittaker byl její o mnoho let mladší druhý manžel, kterého obvinili z její vraždy, ale byl zproštěn viny.

Seděli mlčky, dokud jim nepřinesli jídlo.

„Proč sis dala jenom salát? Ty nemáš hlad?“ zeptal se Strike a házel do sebe hranolky. Přesně jak Robin předpokládala, sotva spolykal svou dávku uhlovodanů, nálada se mu ihned zlepšila.

„Svatba,“ odpověděla Robin stručně.

Strike na to nic neřekl. Poznámky ohledně její postavy spadaly jednoznačně mimo rámec, který si pro povahu jejich vztahu od samého začátku vymezil, byl pevně rozhodnutý, že nesmí sklouznout k žádným důvěrnostem. Nicméně se mu zdálo, že začíná být pohublá až moc. Podle jeho názoru (navzdory tomu, že podobná myšlenka stanovené hranice překračovala) jí to slušelo víc, když měla zaoblenější tvary.

„Nepovíš mi ani to,“ zeptala se Robin po dalším několikaminutovém mlčení, „co pro tebe znamená ta písnička?“

Chvilí přezvykoval, znovu se napil piva, objednal si další pintu Doom Baru a teprve potom řekl: „Moje matka měla její název vytetovaný na těle.“

Neměl chuť Robin vysvětlovat, kde přesně to tetování bylo. Raději by na to vůbec nemyslel. Nicméně jídlo a pití v něm probouzelo vstřícnější náladu: Robin nikdy dřív o jeho minulost neprojevovala

nepatřičný zájem a usoudil, že dnes po něm informace požaduje oprávněně.

„Byla to její nejoblíbenější písnička. Blue Öyster Cult byla její oblíbená kapela. No vlastně, ‚oblíbená‘ je příliš slabý výraz. Byla jimi úplně posedlá.“

„Její nejoblíbenější skupinou nebyli Deadbeats?“ zeptala se Robin bez přemýšlení. Strikův otec byl sólový zpěvák Deadbeats. Nikdy o něm ale spolu nemluvili.

„Ne,“ řekl Strike a podařilo se mu vyloudit náznak úsměvu. „Starej dobrej Jonny byl chudák u Ledy až na druhým místě. Chtěla Erika Blooma, sólovýho zpěváka Blue Öyster Cult, jenže ho nikdy nedostala. Byl jedním z mála, komu se podařilo vyklouznout.“

Robin nevěděla, co na to říct. Už dřív přemýšlela o tom, jaké to asi musí být, když je sexuální životopis vaší matky dopodrobna popsán na internetu a každý se jím může probírat. Strikovi přinesli čerstvé pivo a on se pořádně napil, než pokračoval.

„Málem mě pokřtili Eric Bloom Strike,“ dodal a Robin zaskočila v krku voda. Zatímco kuckala do ubrousku, zasmál se. „Řekněme si to na rovinu: Cormoran není zase o tolik lepší. Cormoran Blue...“

„Blue?“

„Blue Öyster Cult, copak mě neposloucháš?“

„Panebože,“ vydechla Robin. „S tím ses nikdy nepochlubil.“

„A divíš se?“

„Co znamená ‚Mistress of the Salmon Salt‘?“

„Mě se neptej. Jejich texty jsou praštěný. Takový science fiction. Bláznivý nápady.“

V hlavě mu znělo: *Ona chtěla umřít. She was the quicklime girl.*
Znovu se napil.

„Myslím, že jsem od Blue Öyster Cult v životě nic neslyšela,“ řekla Robin.

„Ale jo, slyšela,“ odporoval jí Strike. „Don't Fear the Reaper.“

„Cože?“

„Neboj se zubaté. To byl jejich obrovské hit.“

„Aha – vlastně jo.“

Na kratičký okamžik se Robin lekla, že jí dává radu do života.

Chvilí mlčky dál jedli, až už v sobě Robin nedokázala tu otázku potlačit a jen doufala, že to nebude znít ustrašeně, když se zeptá:

„Proč poslali tu nohu mně, co myslíš?“

Nad touhle otázkou měl Strike už dost času uvažovat.

„Už jsem nad tím přemýšlel,“ řekl, „a podle mě to musíme považovat za tichou výhrůžku, takže dokud nezjistíme...“

„Nepřestanu chodit do práce,“ skočila mu Robin prudce do řeči. „Nehodlám zůstat doma. To je přesně to, co chce Matthew.“

„Už jsi s ním o tom mluvila?“

Zatelefonovala mu v době, kdy byli Strike s Wardlem dole v kanceláři.

„Ano. Zlobí se, že jsem potvrdila příjem toho balíku svým podpisem.“

„Zřejmě má o tebe strach,“ prohlásil Strike neupřímně. Setkal se s Matthewem jen párkrát a jeho nechuť k němu rostla s každou další příležitostí.

„Nemá strach,“ odsekla Robin. „Jen mu to přijde vhod. Je si jistý, že teď budu muset odejít, protože se budu bát. Ale to se plete.“

Matthew byl z její zprávy zděšený, ale i tak zaslechl v jeho hlase stopu zadostiučinění, nevyjádřené přesvědčení, že teď musí konečně pochopit, jak směšné rozhodnutí učinila, když svůj osud spojila s pochybným soukromým detektivem, který si ani nemohl dovolit nabídnout jí slušný plat. Držel ji v práci mimo úřední hodiny dlouho do noci, takže si musela nechávat posílat balíky do práce místo domů. („Já si sem nenechala poslat nohu kvůli tomu, že by mi ji Amazon nemohl doručit domů!“ vyštěkla Robin rozhořčeně.) A navrch k tomu všemu byl teď Strike docela slavný, takže byl zdrojem okouzleného zájmu mezi jejich kamarády. Matthewovo zaměstnání účetního s sebou neneslo tak prestižní postavení. Vztek

a žárlivost v něm byly hluboce zakořeněné a čím dál častěji teď vyřázely na povrch.

Strike nebyl natolik pošetilý, aby Robin povzbuzoval k jakékoli neloajalitě vůči Matthewovi, jíž by mohla litovat ve chvíli, až nebude tak otřesená.

„Adresovat nohu tobě místo mně ho napadlo až dodatečně,“ řekl. „Napřed tam napsal moje jméno. Myslím, že buď chtěl vystrašit mě tím, že zná tvoje jméno, nebo se pokusil vyděsit tebe, abys pro mě přestala pracovat.“

„Ale já se zastrašit nenechám,“ prohlásila Robin.

„Robin, tohle není vhodná chvíle na nějaký hrdinství. Ať je to, kdo chce, naznačuje nám, že toho ví hodně o mně, že ví, jak se jmenuješ, a nejspíše od dnešního rána i to, jak vypadáš. Viděl tě zblízka. A to se mi nelíbí.“

„Očividně nesmyslíš o mých schopnostech kontrastledování příliš vysoko.“

„Jelikož mluvíš s chlápkem, kterej tě sakra poslal na nejlepší kurz, jakej dokázal najít,“ prohlásil Strike, „a kterej četl to nevkusně pochvalný závěrečný hodnocení, který jsi mi strčila pod nos...“

„No tak si asi myslíš, že moje sebeobrana nestojí za nic.“

„Nikdy jsem ji neviděl v praxi a to, že ses něco v tomto ohledu naučila, vím jenom od tebe.“

„Už jsi mě někdy nachechtal při lhaní o tom, co umím a co ne-umím?“ naježila se Robin uraženě a Strike musel uznat, že nic takového se nikdy nestalo. „Tak vidíš! Já nepůjdu do žádného hloupého rizika. Naučil jsi mě, abych si všímala čehokoli neobvyklého a divného. A navíc si ani nemůžeš dovolit poslat mě domů. V současné době se nám tak tak daří pokrýt všechny naše případy.“

Strike si povzdychl a promnul si obličej oběma mohutnými dlaněmi, na jejichž hřbetech se černalo husté ochlupení.

„Nic po setmění,“ prohlásil. „A budeš u sebe nosit alarm, něco solidního.“

„Dobře,“ přisvědčila.

„Ostatně od příštího pondělí děláš Radforda,“ dodal a při tom pomýšlení si spokojeně oddechl.

Radford byl bohatý podnikatel, který chtěl k sobě do firmy jako zaměstnance na poloviční úvazek nasadit vyšetřovatele, aby odhalil případné kriminální jednání ředitele, kterého podezříval z nekalých praktik. Volba pochopitelně padla na Robin, protože Strike byl po svém druhém vyřešeném případu vraždy, který přitáhl nebývalou pozornost, přece jen relativně známou tváří. Když Strike vyprázdnil svou třetí pintu, napadlo ho, jestli by nedokázal Radforda přesvědčit, aby Robin zvedl úvazek. Dost rád by měl jistotu, že je v bezpečí obrovské kancelářské budovy, v níž by denně pracovala od devíti do pěti, dokud nebude maniak, který jí poslal nohu, pěkně pod zámek.

Robin mezitím zápasila s návaly únavy a mírné nevolnosti. Hádka, probdělá noc, hrůzyplný šok z useknuté nohy – a teď ještě bude muset jet domů a znovu ospravedlňovat svoji touhu pokračovat v nebezpečné práci za špatný plat. Matthew pro ni kdysi býval oporou a důležitým zdrojem útěchy, ale teď jako by se z něj stala jen další překážka, již musí překonávat.

Nečekaně a nechtěně se jí vybavil obraz studené odříznuté nohy v kartonové krabici. Přemítala, zda se jí někdy podaří té představu zbavit. Konečky prstů, jimiž po ní přejela, ji nepříjemně svědily. Bezděky sevřela ruku v klíně v pěst.

5

Hell's built on regret.

Blue Öyster Cult: „The Revenge of Vera Gemini“

Text Patti Smith

Mnohem později Strike doprovodil Robin k metru a vrátil se do kanceláře, kde zůstal v tichosti ponořený do myšlenek sedět za jejím stolem.

Viděl už v životě spoustu na kusy rozsekaných mrtvol, viděl je uhnívat v masových hrobech i čerstvě roztržené výbuchem u silnice: odseknuté údy, na kaši rozcupované maso, rozdrčené kosti. Ve Speciální vyšetřovací jednotce, civilním oddělení Královské vojenské policie, měli násilná úmrtí v popisu práce a reflexivní reakci pro něho i jeho kolegy často představoval humor. Díky němu se vyrovnávali s pohledem na roztrhaná a zmrzačená mrtvá těla. Umyté a zkrášlené mrtvoly v bednách přepychově vystlaných hedvábím už do působnosti Speciální vyšetřovací jednotky nespadaly.

Bedny. Bedýnka, v níž přišla noha, vypadala docela obyčejně. Žádné stopy, které by naznačovaly její původ, žádná stopa po předchozím adresátovi, nic. Celá ta věc byla pečlivě a opatrně zařízená. A právě to ho znepokojovalo mnohem víc než noha samotná, třebaže šlo o nechutný předmět. Děsil ho především ten puntíkářský důkladný, téměř vědecký bezchybný modus operandi.

Strike se podíval na hodinky. Dnes večer měl mít schůzku s Elin. Už dva měsíce chodil se ženou, která právě zažívala peklo rozvodu-

vého řízení, jež si mrazivou vypočítavostí nezdalo s mistrovskou šachovou partií. Její odloučený manžel byl nesmírně bohatý, což Strikovi došlo, až když ho Elin poprvé vzala na noc k sobě domů a ocitl se v prostorném bytě s dřevěnými podlahami a s vyhlídkou na Regent's Park. Vzhledem ke střídavé péči o dítě, na níž se manželé dohodli, byla Elin připravena scházet se se Strikem pouze po večerech, kdy její pětiletá dcera nebyla doma, a když si spolu vyšli do města, vybírali si tišší a méně známé restaurace, protože Elin nechtěla, aby narazili na jejího manžela a on se tak dozvěděl, že s někým chodí. Strikovi ta situace dokonale vyhovovala. Trvalým problémem jeho vztahů bývalo, že večery určené k zábavě byly zároveň večery, kdy musel někde sledovat nevěrné partnery jiných lidí, a nijak zvlášť netoužil po blízkém vztahu s Elininou dcerou. Robin nelhal: nevěděl, jak mluvit s dětmi.

Sáhl po mobilu. Než bude muset odejít na večeri, může ještě pár věcí zařídit.

První hovor skončil v hlasové schránce. Zanechal v ní vzkaz, v němž požádal Grahama Hardacra, bývalého kolegu ze Speciální vyšetřovací jednotky, ať se mu ozve. Netušil, kde je Hardacre v současné době nasazený. Když spolu mluvili naposled, chystal se odstěhovat z Německa.

Ke Strikovu zklamání ani druhý hovor dávnému kamarádovi, jehož životní cesta vedla oproti Hardacrovi poněkud protichůdným směrem, nikdo nezvedl. Strike tak zanechal druhý, téměř identický vzkaz a zavěsil.

Přítáhl si Robinino křeslo blíž k počítači, přístroj zapnul a nepřítomně zůstal zírat na domovskou stránku prohlížeče. Jeho mysl mimoděk zaplnil obraz jeho matky. Nahé. Kdo mohl vědět, že tam to tetování má? Pochopitelně její manžel a pak spousta partnerů, kteří jejím životem prošli, a kdokoli, kdo ji mohl vidět svlečenou ve squatech a špinavých komunách, v nichž občas bydleli. Pak tu byla možnost, která ho napadla v Tottenhamu, ale o níž se nedokázal

s Robin podělit: že Ledu někdo nahou vyfotografoval. To by pro ni bylo naprosto typické.

Jeho prsty se vznášely nad klávesnicí. Dostal se až ke slovům *Leda Striková nah*, ale pak heslo písmeno po písmenku zase vymazal vztekle bouchajícím ukazováčkem. Jsou místa, kam normální člověk nechce vstoupit, věty, které nechce zanechat v historii svého internetového prohlížeče, ale naneštěstí existují i úkoly, které nechce svěřit nikomu jinému.

Chvilí váhal nad políčkem vyhledávání, v němž nezaopatřil blikal kurzor, a potom rychle napsal svým obvyklým dvoupřstým stylem: *Donald Laing*.

Byla jich spousta, obzvlášť ve Skotsku, ale mohl vyloučit všechny, kteří platili nájemné nebo chodili k volbám v době, kterou Laing strávil ve vězení. Poté co je pečlivě vytrídil a vzal v úvahu Laingův přibližný věk, zúžil Strike svůj výběr na muže, který podle všeho žil v roce 2008 v Corby se ženou jménem Lorraine MacNaughtonová. Ta podle záznamů na uvedené adrese žila nyní sama.

Vymazal Laingovo jméno a nahradil ho slovy *Noel Brockbank*. Těch bylo ve Spojeném království méně než Donaldů Laingů, ale Strike se dostal do podobné slepé uličky. Existoval jistý N. C. Brockbank, který žil sám v roce 2006 v Manchesteru, ale pokud by to měl být Strikův muž, znamenalo by to, že se musel rozejít se svou manželkou. Strike si nebyl jistý, jestli by to byla dobrá, nebo špatná zpráva...

Opřel se do Robinina křesla a začal zvažovat pravděpodobné důsledky skutečnosti, že mu někdo poslal anonymní useknutou nohu. Policie bude muset brzy požádat o spolupráci veřejnost, ale Wardle slíbil, že dá Strikovi vědět, než svolají tiskovou konferenci. Tak bizarní a groteskní historka se vždycky dostane do zpráv, ale tentokrát bude zájem ještě větší – a z té myšlenky neměl vůbec žádnou radost –, protože noha byla zaslána právě do jeho kanceláře. Cormoran Strike byl poslední dobou pro masmédiu přitažlivou

postavou. Přímo pod nosem Metropolitní policie vyřešil případy dvou vražd, které by budily obrovský zájem veřejnosti, i kdyby je nevyřešil soukromý detektiv: první proto, že obětí byla krásná mladá žena, a druhý kvůli tomu, že šlo o podivnou rituální vraždu.

Strike uvažoval, jak asi jeho firmu, kterou s takovými obtížemi vybudoval, zasáhne, že jim někdo poslal nohu. Nemohl si pomoci, připadalo mu, že dopady budou nejspíš hodně vážné. Výsledky internetového hledání fungují jako neúprosný barometr. Už zakrátko se po vygooglování jména *Cormoran Strike* neobjeví mezi prvními odkazy nadšené chvalořeči na jeho dva nejznámější a úspěšné případy, nýbrž krutý fakt, že jde o člověka, jemuž poštou chodí kusy lidských těl, muže, který má přinejmenším jednoho velice odpudivého nepřítele. Strike si byl jistý, že rozumí veřejnému mínění – nebo alespoň jeho nejistému, vystrašenému a netolerantnímu výseku, na němž z velké části záviselo živobytí soukromého detektiva – natolik dobře, aby věděl, že to nejsou lidé, jež by přitahoval podnik, kam chodí poštou uřezané lidské končetiny. Přinejlepším noví potenciální klienti usoudí, že teď mají s Robin dost svých starostí; a přinejhorším, že se kvůli své lehkomyšlnosti nebo nešikovnosti zapletli do něčeho, co jim přerostlo přes hlavu.

Už chtěl počítač vypnout, ale nakonec si to přece jen rozmyslel a s ještě větší zdráhavostí, než s jakou se chystal vyhledat obrázek své nahé matky, napsal jméno *Brittany Brockbanková*.

Pár jich bylo na Facebooku, na Instagramu, pracovaly pro společnosti, o nichž v životě neslyšel, zářily úsměvy na selfíčkách. Všechny ty fotografie si pozorně prohlížel. Téměř všem bylo mezi dvacítkou a třicítkou, ve věku, který jí odpovídal. Vyloučit mohl černošky, ale jinak se nedalo říct, která z těch ostatních – brunetek, blondýnek nebo zrzek, hezkých nebo nevýrazných, vyfotografovaných se zářivým úsměvem, zasmušilých nebo přistižených v nestřeženém okamžiku – by mohla být ta, kterou hledal. Žádná z nich neměla brýle. Byla natolik marnivá, že by si je kvůli fotografii sundala? Ne-

chala si oči odoperovat laserem? Třeba se vyhýbá sociálním médiím. Vzpomněl si, že si chtěla změnit jméno. Anebo se tu neobjevila z mnohem zásadnějšího důvodu – mohla být mrtvá.

Znovu se podíval na hodinky: byl čas jít se převléct.

To nemůže být ona, pomyslel si a pak v duchu dodal: *Jen ať to není ona.*

Protože pokud by to byla ona, nesl by za to vinu on.

6

Is it any wonder that my mind's on fire?

Blue Öyster Cult: „Flaming Telepaths“

Cestou domů byla Robin ten večer nezvykle ostražitá, potají srovnávala každého muže ve vagonu se vzpomínkou na vysokou postavu v černé kůži, která jí předala ten hrůzostrašný balík. Když se už potřetí setkala s pohledem mladého hubeného Asiata v laciném obleku, povzbudivě se na ni usmál; sklopila oči a nadále se věnovala výhradně svému telefonu, v němž procházela – když to signál umožňoval – stránky BBC, a podobně jako Strike přemítala, kdy se asi noha objeví ve zprávách.

Čtyřicet minut po odchodu z práce vešla do velkého supermarketu Waitrose u stanice metra nedaleko od svého bydliště. Lednička doma byla téměř prázdná. Matthew nerad nakupoval jídlo a ona si byla jistá (třebaže to během jejich předposlední hádky popřel), že si myslí, že by ona, protože na chod domácnosti přispívá necelou třetinou, měla svůj podíl podpořit oněmi nudnými každodenními úkoly, které on nemá rád.

Svobodní muži plnili své košíky a vozíky hotovými jídly. Pracující ženy pospíchaly uličkami a házely do košíků těstoviny, z nichž se dá rychle uvařit rodinná večeře. Vyčerpaná mladá matka s malým dítětem vriskajícím v kočárku se motala uličkami jako opilá můra, nedokázala se soustředit a v košíku měla jen sáček s mrkví. Robin

procházela obchodem zvolna a cítila se zvláště nesvá. Nebyl tady nikdo, kdo by připomínal muže v koženém motorkářském oblečení, nikdo, kdo by tady číhal a snil o tom, jak Robin uřízne nohy... *uřízne mi nohy...*

„S dovolením!“ ozvala se popuzeně žena středního věku, která se snažila dosáhnout na klobásy. Robin se omluvila a poodstoupila, překvapená, že drží v ruce balíček kuřecích stehen. Hodila ho do vozíku a odspěchala na druhý konec obchodu, kde mezi víny a lihovinami našla relativní klid. Tady vytáhla mobil a zavolala Strikovi. Přijal hovor po druhém zazvonění.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, jasně že...“

„Kde jsi?“

„Ve Waitrose.“

Těsně vedle Robin zkoumal polici se sherry pomenší proplešatělý muž a jeho oči byly přesně ve výši jejich řader. Když poodešla stranou, pohnul se jejím směrem. Robin se na něho zpříma zadívala; začervenel se a odešel.

„No, ve Waitrose bys měla být v pohodě.“

„Hm,“ odtušila Robin se zrakem upřeným na mizející záda plešatého muže. „Poslyš, možná to není nic důležitýho, ale právě jsem si na to vzpomněla: v posledních měsících jsme dostali pár divnejch dopisů.“

„Cvoklejš dopisů?“

„Nezačíněj.“

Robin se vždycky ohrazovala proti tak pohrdavému, paušálnímu označení. Od doby, kdy Strike vyřešil svůj druhý vražedný případ, který přitáhl nebyvalou pozornost, se objem jejich excentrické korespondence výrazně zvýšil. Ti nejsrozumitelnější pisatelé jednoduše žádali o peníze, protože předpokládali, že Strike teď musí být nesmírně bohatý. Potom tu byli ti, kteří po Strikovi chtěli, aby se za ně pomstil v podivných osobních nevráživostech, lidé, kteří zřejmě

veškerý svůj bdělý čas zasvětili dokazování extravagantních teorií, lidé, jejichž požadavky a přání byly tak nesourodé a roztěkané, že svědčily pouze o pisatelově duševní nemoci, a konečně („No ale tyhle jsou opravdu cvoklí,“ podotkla v duchu Robin) hrstka lidí, mužů i žen, jimž Strike připadal přitažlivý.

„Adresovanejš tobě?“ zeptal se Strike, zničehonic naprosto vážně.

„Ne, tobě.“

Slyšela, jak se během hovoru pohybuje po bytě. Pravděpodobně jde dnes večer ven s Elin. O svém vztahu nikdy nemluvil. Kdyby se Elin jednoho dne nezastavila v kanceláři, Robin by se patrně o její existenci ani nedozvěděla – třeba až do chvíle, kdy by se Strike objevil v práci se snubním prstenem na ruce.

„Co v nich bylo?“ zeptal se Strike.

„No, jeden z nich byl od nějaké holky, která si chtěla uříznout nohu. Ptala se tě na radu.“

„Můžeš mi to zopakovat?“

„Chtěla si uříznout nohu,“ vyslovila Robin se zřetelným důrazem a žena vybírající si kousek od ní lahev růžového vína po ní vrhla vyděšený pohled.

„Kristepane,“ zamumlal Strike. „A to nesmím říkat, že to jsou cvoci. Myslíš, že se jí to povedlo a řekla si, že mi dá vědět?“

„Říkala jsem si, že by takový dopis mohl být relevantní,“ odpověděla Robin a měla co dělat, aby se ovládla. „Opravdu jsou lidé, kteří si chtějí uříznout kus těla, to je vědecky popsáný jev a říká se tomu... no, v žádném případě se nepovažují za ‚cvoky‘,“ dodala, když se přesně podle jejího očekávání rozesmál. „A pak je tam ještě jeden od člověka, který se podepsal iniciálami: dlouhý dopis, ve kterém se zešíroka rozebírá tvoje noha a jak ti její ztrátu vynahradí.“

„Kdyby mi ji chtěli vynahradit, tak by mi asi poslali mužskou nohu, nemyslíš? Vypadal bych sakra dost pitomě s...“

„Přestaň,“ skočila mu do řeči. „Nedělej si z toho srandu. Nechápu, jak můžeš.“

„Já nechápu, proč ty nemůžeš,“ odpověděl, ale laskavě.

Zaslechla důvěrně známý skřípavý zvuk, po němž následovalo zařinčení.

„Ty se díváš do cvokařského šuplíku!“

„Já myslím, že bys tomu neměla říkat ‚cvokařskej šuplík‘, Robin. To je dost nezdvořilý vůči našim duševně nemocnejm...“

„Uvidíme se zítra,“ řekla, proti své vůli se usmála a zavěsila do jeho hurónského smíchu.

Dál se vlekla supermarketem a znovu ji zavalila únava, s níž bojovala celý den. Rozhodnout se, co budou mít k večeři, ji stálo nezměrné úsilí; určitě by se jí ulevilo, kdyby mohla jen nakoupit podle seznamu, který by jí připravil někdo jiný. Stejně jako pracující matky, jež hledaly něco k rychlé přípravě, to i Robin vzdala a nabrala spoustu těstovin. Ve frontě u pokladny si pak všimla, že stojí hned za mladou ženou, jejíž dítě se konečně unavilo a teď spalo jako zabitě s vystrčenými pěstičkami a s pevně zavřenýma očima.

„Je rozkošný,“ řekla Robin, protože měla pocit, že dívka potřebuje povzbudit.

„Když spí,“ unaveně se usmála matka.

Robin dorazila domů opravdu hodně vysílená. K jejímu překvapení na ni v úzké chodbě čekal Matthew.

„Já už byl nakoupit!“ řekl, když v jejích rukách uviděl čtyři nadité nákupní tašky, a v jeho hlase zachytila zklamání, že jeho velkorysé gesto přišlo vniveč. „Poslal jsem ti esemesku, že se stavím ve Waitrose!“

„Asi jsem ji neslyšela,“ řekla Robin. „Promiň.“

Pravděpodobně zrovna telefonovala se Strikem. Možná dokonce byli v obchodě ve stejné době, jenže ona samozřejmě polovinu času strávila v úkrytu mezi víny a lihovinami.

Matthew k ní přistoupil s rozevřenou náručí a přitáhl si ji takovým způsobem, že to nemohla pokládat za nic jiného než za protivnou shovívavost. I tak musela připustit, že v tmavém obleku

a s hřívou hustých zlatohnědých vlasů sčesaných z čela vypadá jako vždycky báječně.

„Muselo tě to vyděsit,“ zamumlal a ve vlasech ucítila jeho horký dech.

„Bylo to strašný,“ řekla a objala ho v pase.

Těstoviny snědli v mírumilovném rozpoložení, bez jediné zmínky o Sarah Shadlockové, Strikovi nebo Jacquesi Burgerovi. Ranní zuřivost, s níž hodlala Matthewa přesvědčit, že to nebyla ona, ale Sarah, kdo se obdivně vyjadřoval o kudrnatých vlasech, zcela vyhasla. Robin pociťovala jako odměnu za svůj dospělý, trpělivý přístup, když jí potom Matthew omluvným hlasem oznámil:

„Budu muset po večeri ještě chvíli pracovat.“

„To nevadí,“ řekla Robin. „Já bych stejně chtěla brzy do postele.“

Vzala si s sebou do postele horkou nízkokalorickou čokoládu a výtisk módního časopisu *Grazia*, ale soustředit se nedokázala. Po deseti minutách vstala a přinesla si notebook, vlezla si s ním zpátky do postele a vygooglovala si Jeffa Whittakera.

Jeho profil na Wikipedii viděla už dřív během jednoho provinilého ho pročesávání Strikovy minulosti, ale nyní si jej pročítala mnohem pozorněji. Heslo začínalo důvěrně známým upozorněním:

V tomto článku jsou uvedeny sporné skutečnosti.

Článek vyžaduje další citace a ověření faktů.

Článek pravděpodobně obsahuje neověřená tvrzení autora.

Jeff Whittaker

Jeff Whittaker (narozen 1969) je hudebník, který je známý především jako manžel supergroupie ze sedmdesátých let Ledy Strikové, z jejíhož zabití byl v roce 1994 obviněn.^[1]

Whittaker je vnuk diplomata sira Randolpha Whittakera, nositele Řádu britského impéria a Řádu za vynikající službu.

Dětství a dospívání

Whittaker byl vychován svými prarodiči. Jeho mladistvá matka Patricia Whittakerová byla schizofrenička.^[doplnit citaci] Whittaker nikdy nezjistil, kdo byl jeho otcem.^[doplnit citaci] Byl vyloučen z Gordonstounske internátní školy poté, co vytáhl nůž na jednoho z členů sboru.^[doplnit citaci] Tvrdí, že ho dědeček po vyloučení zavřel na tři dny do kůlny, ale jeho dědeček toto obvinění popírá.^[2] Whittaker utekl z domova a po nějakou dobu vedl během svého dospívání divoký život. Rovněž tvrdí, že pracoval jako hrobník.

[doplnit citaci]

Hudební kariéra

Koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let hrál Whittaker na kytaru a psal texty k písním pro řadu thrashmetalových kapel včetně Restorative Art, Devilheart a Necromantic.^{[3][4]}

Osobní život

V roce 1991 se Whittaker seznámil s Ledou Strikovou, bývalou přítelkyní Jonnyho Rokebyho a Ricka Fantoniho, která pracovala pro nahrávací společnost zvažující podepsání smlouvy se skupinou Necromantic.^[doplnit citaci] Whittaker se Strikovou uzavřeli v roce 1992 manželství. V prosinci téhož roku se jim narodil syn Switch LaVey Bloom Whittaker.^[5] V roce 1993 byl Whittaker kvůli své drogové závislosti vyloučen ze skupiny Necromatic.

[doplnit citaci]

Když v roce 1994 Leda Whittakerová zemřela na předávkování heroinem, byl Whittaker obviněn z její vraždy. Obžaloby byl zproštěn.^{[6][7][8][9]}

V roce 1995 byl Whittaker opět zatčen za pokus o ublížení na zdraví a únos svého syna, jenž byl svěřen do péče Whittakerových prarodičů. Za napadení svého dědečka byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody.^[doplnit citaci]

V roce 1998 Whittaker ohrožoval nožem svého spoluzaměstnance a byl odsouzen k tříměsíčnímu nepodmíněnému trestu.^{[10][11]}

V roce 2002 byl uvězněn za to, že zabránil zákonnému pohřbení mrtvého těla. Bylo zjištěno, že Karen Abrahamová, s níž v té době žil, zemřela na selhání srdce, ale Whittaker celý měsíc ukrýval její mrtvolu v jejich společném bytě.^{[12][13][14]}

V roce 2005 byl Whittaker uvězněn za ilegální prodej kokainu.^[15]

Robin si stránku přečetla dvakrát. Špatně se jí dnes večer soustředilo. Jako by jí informace klouzaly po povrchu mysli a mozek je nedokázal vstřebat. Některé části Whittakerova příběhu svou výstředností byly do očí. Proč by někdo měsíc ukrýval mrtvolu? Báł se snad Whittaker, že by ho mohli znovu obžalovat z vraždy, nebo k tomu měl nějaký jiný důvod? Mrtvá těla, údy, kusy mrtvého masa... Napila se horké čokolády a zašklebila se. Chutnala jako ochucený prach; podlehla pocitu, že musí ve svatebních šatech vypadat štíhle, a už celý měsíc si pravou čokoládu odpírala.

Odložila hrníček na noční stolek, vrátila se prsty ke klávesnici a vyhledala si obrázky ze soudního přelíčení s Jeffem Whittakerem.

Obrazovku zaplnily fotografie, na nichž byl dvojí Whittaker, vyfotografovaný s osmiletým odstupem, jak přichází a odchází od dvou různých soudů.

Mladý Whittaker obviněný z vraždy své ženy měl dredy svázané do ohonu. Z jeho postavy v černém obleku s kravatou vyzařovalo jisté šupácké kouzlo, byl natolik vysoký, že hleděl přes hlavy vět-

šiny fotografů, kteří se kolem něho tlačili. Měl vysoké lící kosti, nažloutlou pleť a velké oči posazené nezvykle daleko od sebe: byl to onen druh očí, které mohly patřit básníkovi posedlému opiem stejně jako heretickému knězi.

Whittaker, který čelil obvinění kvůli tomu, že bránil pohřbu jiné ženy, už o svůj přitažlivý tulácký vzhled přišel. Byl silnější, vlasy ostříhané na ježka a vousy mu dodávaly zločinecký výraz. Pouze na očích usazených daleko od sebe se nic nezměnilo, dál z nich vyzařovala aura nestoudné arogance.

Robin pomalu rolovala fotografiemi. Záhy se obrázky, které pokládala za „Strikova Whittakera“, promísily s jinými Whittakery, kteří se někdy ocitli soudu. Cherubínsky vyhlížející Afroameričan jménem Jeff Whittaker pohnal k soudu svého souseda za to, že mu jeho pes opakovaně znečistil trávník.

Proč si Strike myslí, že by mu jeho nevlastní otec (Robin připadalo divné uvažovat o Whittakerovi takto, protože byl jen o pět let starší než Strike) posílal nohu? Přemítala, kdy se Strike asi naposled viděl s mužem, jehož pokládal za vraha své matky. Bylo toho tolik, co o svém šéfovi nevěděla. O své minulosti mluvil nerad.

Robin sklouzla prsty zpět na klávesnici a naťukala *Eric Bloom*.

Když se zahleděla na obrázky rockera ze sedmdesátých let oděného v kůži, jako první ji napadlo, že má přesně stejné vlasy jako Strike: husté, tmavé a kudrnaté. Připomnělo jí to Jacquese Burgera a Sarah Shadlockovou, což jí náladu nijak nezlepšilo. Obrátila svou pozornost ke zbylým dvěma mužům, o nichž se Strike zmínil jako o možných podezřelých, ale nedokázala si vzpomenout na jejich jména. Donald jak? A pak to legrační jméno začínající na B... Většinou mívala vynikající paměť. Strike jí za ni často skládal komplimenty. Proč si nemůže vzpomenout?

Na druhou stranu, co by se změnilo, kdyby se rozpomenout dokázala? S pomocí notebooku sotva vypátráte dva muže, kteří mohou žít úplně kdekoli. Robin pracovala pro detektivní agenturu

dost dlouho na to, aby jí bylo jasné, že lidé, kteří používají falešná jména, vedou drsný život na ulici, pobývají raději ve squatech nebo někde v nájmu a nezapisují se na volební seznamy, snadno propadnou širokou sítí internetových odkazů.

Seděla v zamyšlení několik dalších minut, než s pocitem, že svého šéfa tak nějak zrazuje, natukala do vyhledávacího řádku prohlížeče jméno *Leda Striková*. A s pocitem ještě většího provinění pak dopsala: *nahá*.

Fotografie byla černobílá. Mladá Leda pózovala s rukama vztyčenými nad hlavou, mračno dlouhých tmavých vlasů jí splývalo přes prsa. Dokonce i v náhledové miniatuře Robin rozeznala oblouk zdobného nápisu nad tmavým trojúhelníkem ochlupení v rozkroku. Robin přimhouřila oči, jako by skutečnost, že uvidí snímek trochu rozmazaný, mohla zmírnit její provinění, a rozklikla obraz na monitoru. Nechtěla ho už víc zvětšovat a ani nemusela. Slova *Mistress of* byla zřetelně čitelná.

Za stěnou se ozval šum záchodového větráku. Robin sebou provinile cukla a rychle zavřela stránku, kterou si prohlížela. Matthew si poslední dobou zvykl půjčovat si její notebook a před pár týdny ho přistihla, jak si čte její e-maily Strikovi. Sotva si na to vzpomněla, vrátila se do webového prohlížeče a smazala historii, rozklikla nastavení a po chvilce váhání si změnila heslo na *DontFearTheReaper*. Překazí mu to čenichání.

Když vyklouzla z postele, aby vylila čokoládu do kuchyňského dřezu, napadlo ji, že se ani neobtěžovala vyhledat si podrobnosti o Terenci „Hrobařovi“ Malley. Ovšem policie má zaručeně mnohem větší šanci než ona nebo Strike najít londýnského gangstera.

A stejně na tom nezáleží, pomyslela si ospale, když mířila zpátky do ložnice. *Malley to není*.

7

Good To Feel Hungry

Samozřejmě že přišel o zdravý rozum, s nímž se narodil – to bylo oblíbené úsloví jeho matky, zlomyslné a bezcitné mrchy (*Už nemáš ten zdravý rozum, s nímž ses narodil, že ne, ty pitomej hajzlíku?*). Kdyby totiž měl zdravý rozum, s nímž se narodil, nesledoval by Sekretářku hned den poté, co jí předal nohu. Jenže bylo těžké odolat pokušení, když nevěděl, kdy příště se mu naskytne příležitost. Nutkavá touha znovu ji stopovat v něm narostla přes noc, chtěl vidět, jak vypadá teď, když už otevřela jeho dárek.

Od zítřka bude jeho svoboda silně omezená, protože To bude doma a To vyžaduje v době své přítomnosti jeho pozornost. Udržovat To ve šťastné náladě bylo velice důležité, v neposlední řadě kvůli tomu, že To vydělává peníze. To je stupidní, šerednost sama, a tolik prahne po lásce, že si ani nevšimá, že ho vydržuje.

Jakmile toho rána vypravil To do práce, pospíchal z domu, aby počkal na Sekretářku u její stanice metra, což bylo prozíravé rozhodnutí, protože vůbec nezamířila do kanceláře. Napadlo ho, že zásilka s nohou by mohla narušit její běžnou pracovní činnost, a nemýlil se. On se skoro nikdy nemýlil.

Uměl sledovat lidi. Dnes používal chvílemi černý kulich, jindy neměl na hlavě nic. Svlékl se do trička, potom si oblékl bundu

a pak si ji obrátil naruby, občas si nasadil sluneční brýle, jindy byl bez nich.

Sekretářčina cena – převyšující cenu kterékoli jiné ženy, s níž by se mohl ocitnout o samotě – spočívala v tom, co se skrze ni chystal způsobit Strikovi. Jeho vytouženým cílem bylo pomstít se Strikovi – brutálně a natrvalo – a tato touha v něm rostla tak dlouho, až se stala ústřední ambicí jeho života. Byl takový odjakživa. Jestliže mu někdo zkřížil plány, zapamatoval si to a nakonec, jen co se naskytla příležitost, i kdyby to mělo být po letech, dostal dotyčný svoje. Cormoran Strike mu ublížil víc než kterýkoli jiný člověk a zaplatí za to spravedlivou cenu.

Na několik let se mu Strike ztratil z očí, ale potom mu náhlá publicita toho hajzla znovu odhalila. A byl teď oslavovaný jako hrdina. To bylo přece postavení, po kterém vždycky toužil on. Jako by musel pít ocet, dusil se servilními články o tom pičusovi, ale musel spolykat všechno, co dokázal, protože pokud chcete napáchat co největší škody, musíte svůj cíl dokonale znát. Měl v úmyslu způsobit Cormoranu Strikovi nadlidskou – nikoli lidskou, protože on sám je víc než pouhý člověk –, ano, nadlidskou bolest. Muselo to být něco úplně jiného než bodnutí nožem někde v temném koutě. Ne, Strikův trest musí být dlouhý, pomalý a neobvyklý, děsivější, mučivější a nakonec drtivě pustošivý.

Nikdo se nikdy nedozví, že to provedl on; proč by taky měl? Unikl před odhalením už třikrát za sebou: tři ženy jsou mrtvé a nikdo nemá ani páru, kdo ty činy spáchal. S tím vědomím četl dnešní *Metro* bez sebemenší stopy strachu; cítil jen hrdé uspokojení nad hysterickým líčením příběhu s useknutou nohou, vychutnával si vlnu strachu a nejistoty, která stoupala z každého článku: nechápavý bekot stáda ovcí, když ucítí vlka.

Teď už mu chybělo jen to, aby Sekretářka na chvílku zašla do nějaké opuštěné ulice... Jenomže Londýn po celý den pulzoval a všude se to hemžilo lidmi, a tak se musel spokojit s tím, že ji jen

znechuceně a napjatě vyhlížel, zatímco bloumal kolem sídla London School of Economics.

Ona taky kohosi sledovala a bylo snadné zjistit, o koho jde. Její kořist měla uměle prodloužené zářivě platinové vlasy a uprostřed odpoledne Sekretářku dovedla zpátky na Tottenham Court Road.

Sekretářka zapadla do hospody naproti erotickému klubu, v němž sledovaná žena zmizela. Zvažoval, jestli má jít za ní dovnitř, ale připadala mu dnes nebezpečně ostražitá, a tak zašel raději do japonského bistra s velkými skleněnými výlohami přímo naproti hospodě, vybral si stůl nedaleko okna a čekal, až se Sekretářka opět vynoří.

Určitě k tomu dojde, říkal si, když zpoza slunečních brýlí sledoval hustý provoz na ulici. Dostane ji. Musel se k té myšlence upínat, protože dnes večer se bude muset vrátit k To a k jejich polovičatému, vyhanému životu, díky němuž se jeho pravé já mohlo potají volně pohybovat a dýchat.

Špinavé a zaprášené okno londýnského bistra odráželo jeho prázdný výraz, zbavený civilizované škrabošky, kterou si nasazoval, aby nalákal ženy, jež podlehly jeho kouzlu a posléze jeho nožům. Na povrch vystoupil tvor, který v něm žil, tvor, který netoužil po ničem jiném než dokázat svou nadřazenost.

8

I seem to see a rose,
I reach out, then it goes.

Blue Öyster Cult: „Lonely Teardrops“

Přesně jak Strike očekával, sotva zprávy o useknuté noze pronikly do médií, zavolal mu v úterý časně zrána jeho starý známý Dominic Culpepper z *News of the World* a sršel zlostí. Novinář odmítal připustit, že Strike mohl mít legitimní důvody, proč ho nekontaktoval hned poté, co obdržel useknutou lidskou končetinu, a Strike jeho dotčenost znásobil, když nepřistoupil na Culpepperovu výzvu, aby ho výměnou za tučný honorář informoval o všech nových skutečnostech v případě. Culpepper dříve Strikovi přihrával placenou práci, a už když detektiv pokládal sluchátko, tušil, že tento zdroj příjmu do budoucna vyschne. Culpepper nebyl velkorysý člověk.

Strike poprvé mluvil s Robin až dlouho po poledni. Zavolal jí z nacpaného expresního vlaku, kterým se s batohem na zádech vracel z Heathrow.

„Kde jsi?“ zeptal se.

„V hospodě naproti Spearmint Rhino,“ odpověděla. „Jmenuje se to tady Court. Kde jsi ty?“

„Vracím se z letiště. Šílený tatka nasedl do letadla, chválabohu.“

Šílený tatka byl bohatý bankéř z mezinárodní instituce, jehož Strike sledoval na žádost jeho ženy. Manželský pár sváděl tvrdou bitvu o to, komu soud svěří do péče jejich děti. Manželův odlet do

Chicaga znamenal, že Strike bude mít na několik nocí oraz a nebude ho muset sledovat, jak ve čtyři hodiny ráno sedí v autě před domem své ženy a dalekohledem s nočním viděním nahlíží do pokojů svých malých synů.

„Přijedu za tebou,“ řekl Strike. „Sed' tam a nikam nechod' – leda by Platinová vyrazila ven s nějakým kunčoftem, pochopitelně.“

Platinová byla ruská studentka ekonomie a erotická tanečnice. Najal si je její milenec, muž, kterému Strike s Robin přezdívali „Dvoják“. Jednak už to bylo podruhé, co pro něj sledovali jeho blondátou milenkou, a jednak ho podezírali ze závislosti na informacích o tom, kde a jak ho milenky podvádějí. Robin připadal Dvoják děsivý a politováníhodný zároveň. S Platinovou se seznámil v klubu, který teď Robin sledovala, a Robin se Strikem měli za úkol zjistit, jestli se náhodou i některým dalším mužům nedostává extra potěšení, jímž nyní dívka zahrnovala Dvojáka.

Zvláštní na tom bylo, ačkoli se tomu sám zdráhal uvěřit a zjevně se mu to ani zvlášť nezamlouvalo, že si Dvoják tentokrát zřejmě vybral netypicky monogamní milenkou. Po několikátýdenním sledování Robin zjistila, že jde o značně samotářskou bytost, která tráví polední přestávky nejraději sama s knížkami a s kolegyněmi se dává do řeči jen zřídka.

„Evidentně v tom klubu pracuje, aby si mohla platit školu,“ oznámila Robin rozhořčeně Strikovi po prvním týdnu sledování. „Pokud Dvoják nechce, aby ji očumovali cizí chlapi, proč jí nepomůže finančně?“

„Nejvíc ho na ní přitahuje právě to, že předvádí erotické tance pro jiné,“ odpověděl jí Strike trpělivě. „Spíš se divím, že si někoho jako ona nenašel už dávno. Je pro něj dokonalá.“

Strike byl v klubu krátce poté, co zakázku dostali, a zajistil si výpomoc smutnooke brunetky s nepravděpodobným jménem Raven, s níž se dohodl, že na dívku jeho klienta dohlédne. Raven se měla každý den hlásit a informovat je, k čemu se Platinová chystá, a oka-

mžitě jim oznámit, kdyby snad někomu dávala své telefonní číslo nebo některému klientovi věnovala přílišnou pozornost. Pravidla klubu jakékoli dotyky a nabízení sexuálních služeb zakazovala, ale Dvoják byl stále přesvědčený („Ubohej nešťastnej kretén,“ říkal o něm Strike), že je jen jedním ze zástupu mužů, kteří ji zvou na večeri a sdílejí s ní lože.

„Stejně pořád nechápu, proč musíme ten klub sledovat,“ povzdychla si Robin do telefonu, nikoli poprvé. „Raven nám přece může zatelefonovat kamkoli.“

„Dobře víš proč,“ řekl Strike, který se chystal vystoupit. „Má rád fotky.“

„Ale vždyť na nich není nic jinýho, než jak jde do práce nebo zase z práce.“

„Na tom nezáleží. Jeho to rajcuje. Navíc je přesvědčený o tom, že někdy v dohledný době musí z klubu odejít s nějakým ruským oligarchou.“

„Nepřipadá ti někdy ta práce nízká a odporná?“

„Riziko povolání,“ prohodil Strike nevzrušeně. „Za chvíli jsem u tebe.“

Robin čekala uprostřed květovaných a zlatistých tapet. Brokátem potažená křesílka a neladící stínítka lamp ostře kontrastovala s obrovskými plazmovými obrazovkami, na nichž běžel fotbalový zápas a reklamy na Coca-Colu. Stěny bez tapet byly vymalované módním odstínem světle šedé barvy, jímž si nedávno vymalovala obývák Matthewova sestra. Robin to připadalo depresivní. V pozorování vchodu do klubu jí částečně překáželo dřevěné zábradlí schodiště do patra. Venku se po ulici valil oběma směry hustý provoz, řada dvoupatrových autobusů jí co chvíli zakryla výhled na průčelí klubu.

Strike dorazil s podrážděným výrazem.

„Přišli jsme o Radforda,“ řekl a hodil si batoh k vysokému stolku nedaleko okna, u kterého seděla. „Teď mi volal.“

„Ne!“

„Už jo. Podle něj teď budíš takovej zájem novinářů, že tě v tý svý kanceláři nemůže upíchnout.“

Tisk dostal zprávu o uříznuté noze toho dne v šest hodin ráno. Wardle dodržel slovo, které dal Strikovi, a předem ho varoval. Detektiv opustil svůj podkrovní byt ještě nad ránem, s náhradním oblečením na několik příštích dní v tašce. Věděl, že novináři zanedlouho začnou jeho kancelář obléhat; nebude to poprvé.

„A Khan z toho taky vycouval,“ pokračoval Strike, když se k Robin vrátil s pintou v ruce a uvelebil se na barové stoličce. „Obrátí se prý na agenturu, kam nechodí poštou kusy mrtvol.“

„*Debil*,“ zlobila se Robin a dodala: „Čemu se tak tlešíš?“

„Ničemu.“ Nechtěl jí prozradit, jak se mu vždycky líbí, když to slovo vysloví. Zaznívaly v něm stopy jinak neznatelného yorkshirského přízvuku.

„Samý dobrý kšefty!“ řekla Robin.

Strike souhlasně přikývl a zadíval se na průčelí Spearmint Rhino.

„Co Platinová? Raven se hlásila?“

Jelikož Raven telefonovala zrovna před chvílí, mohla Robin Strika informovat, že jako obvykle nemá žádné nové zprávy. Platinová byla mezi zákazníky oblíbená a přes den už třikrát tančila, ale zcela v mezích pravidel podniku a ve vší slušnosti.

„Četlas noviny?“ zeptal se a ukázal na pohozený výtisk *Mirroru* na nedalekém stolku.

„Jenom na internetu,“ řekla Robin.

„Snad to přinese nějaké informace,“ řekl Strike. „Někdo si přece musel všimnout, že mu chybí noha.“

„Ha ha ha,“ pronesla Robin.

„Moc brzo?“

„Jo,“ přisvědčila chladně.

„Včera v noci jsem taky trochu brouzdal po internetu,“ poznamenal Strike. „Brockbank možná bydlel v roce 2006 v Manchesteru.“

„Jak víš, že to je on?“

„To nevím, ale byl to chlápek přibližně správného věku a s odpovídající iniciálou druhého křestního jména...“

„Ty si pamatuješ jeho druhý křestní jméno?“

„Jo,“ potvrdil Strike. „Ale moc to nevypadá, že by tam ještě bydlel. S Laingem je to stejný případ. Jsem si docela jistě jeho adresu v Corby v roce 2008, ale přestěhoval se. Jak dlouho,“ dodal Strike s pohledem upřeným přes ulici, „sedí tamhle naproti v bistru ten chlápek v maskáčové bundě a slunečních brýlích?“

„Asi půl hodiny.“

Strike měl silný dojem, že ho muž ve slunečních brýlích pozoruje a zírá na něj přes ulici skrz dvě okna. Byl rozložitý v ramenou a měl dlouhé nohy, takže se zdálo, že je na stříbrnou židličku nepřiměřeně mohutný. Odrazy projíždějících aut a kolemjdoucích neustále tříštily obraz v okně a Strike si nemohl být stoprocentně jistý, ale zdálo se, že ten muž má na tváři husté strniště.

„Jaké je to tam uvnitř?“ zeptala se Robin a ukázala na dvojité vrata klubu Spearmint Rhino pod těžkou kovovou markýzou.

„V striptýzovém klubu?“ ujišťoval se mírně zaskočený Strike.

„Ne, asi v tom japonském bistru,“ odsekla Robin sarkasticky. „Samozřejmě že v tom striptýzovém klubu.“

„V pohodě,“ odtušil, ale nebyl si úplně jistý, na co se ho vlastně ptá.

„Jak to tam vypadá?“

„Zlatý ozdob. Zrcadla. Tlumený světla.“ Když na něho dál tázavě hleděla, dodal: „Uprostřed je tyč, u které se tančí.“

„Takže se tam netančí zákazníkům na klíně? Žádné lap dance?“

„Na to tam jsou privátní kabiny.“

„Co mají ty holky na sobě?“

„Já nevím... moc toho není...“

Zazvonil mu mobil: Elin.

Robin odvrátila zrak a pohrávala si s falešnými brýlemi na stolek před sebou. Ve skutečnosti v sobě měly zabudovaný miniaturní

fotoaparát, jímž zachycovala pohyby Platinové. Když jí Strike ten přístroj svěřil poprvé, připadalo jí to vzrušující, ale někdejší vzrušení už mezitím zevšednělo. Upila ze svého tomatového džusu a zahleděla se z okna ve snaze neposlouchat, o čem si Strike s Elin povídají. Při telefonátech se svou přítelkyní zněl vřdycky strašně věcně, jenže na druhou stranu bylo těžké představit si Strika, jak někomu šeptá něžná milostná slůvka. Matthew jí říkal „Robsy“ nebo i „Rosy-Posy“, obzvlášť když byl v té správné náladě, což poslední dobou nebývalo moc často.

„... u Nicka s Ilsou,“ říkal Strike. „Jo. Ne, souhlasím... jo... dobře... ty taky.“

Ukončil hovor.

„Tam budeš bydlet?“ zeptala se Robin. „U Nicka s Ilsou?“

Byli to dva nejstarší Strikovi kamarádi. Seznámila se s nimi během dvou jejich návštěv v kanceláři a oba měla ráda.

„Jo, říkají, že můžu zůstat, jak dlouho budu chtít.“

„Proč nejdeš bydlet k Elin?“ zeptala se Robin riskujíc, že ji příkře odkáže do patřičných mezí. Velmi dobře si uvědomovala hranici, kterou Strike rád zachovával mezi svým osobním a profesním životem.

„Neklapalo by to,“ odpověděl. Nevypadalo to, že by se kvůli její otázce naštvál, ale zjevně to ani nehodlal dál rozvádět. „Málem bych zapomněl,“ dodal, když se zadíval zpátky přes ulici do výlohy japonského bistra. Stolek, u kterého seděl muž v maskáčové bundě a slunečních brýlích, byl teď prázdný. „Pořídil jsem ti tohle.“

Byl to osobní alarm.

„Já už jeden mám,“ řekla Robin, vytáhla přístroj z kapsy kabátu a ukázala mu ho.

„Dobře, ale tenhle je lepší,“ řekl Strike a popsal jí jeho vlastnosti. „Potřebuješ alarm, kterej vydává aspoň sto dvacet decibelů a postříká útočníka nesmazatelnou červenou barvou.“

„Můj má sto čtyřicet decibelů.“

„Přesto si myslím, že tenhle je lepší.“

„Je to u chlapů běžný, že považují každou věc, kterou vyberou oni, za mnohem lepší než to, co si vybere ženská?“

Zasmál se a dopil pivo.

„Tak zatím.“

„Kam jdeš?“

„Mám sraz s Kudlou.“

To jméno jí nic neříkalo.

„To je ten chlápek, co mi občas přihraje nějaký tipy, který můžu směnit za potřebný informace od Metropolitní,“ vysvětlil Strike.

„Ten chlápek, co mi řekl, kdo pobodal toho policejního informátora, pamatuješ? Kterej mě doporučil jako vazbiče pro toho gangstera.“

„Aha,“ odtušila Robin, „tak s tím. Nikdy jsi mi neřekl, jak se jmenuje.“

„Kudla je moje největší želízko v ohni pro vypátrání Whittake-
ra,“ řekl Strike. „Taky by mohl mít nějaký informace o Hrobařovi
Malleyem. Stýká se s pár lidma z jeho okolí.“

Přimhouřil oči a zadíval se přes ulici.

„Dávej bacha, jestli někde neuvidíš toho chlápka v maskáčový
bundě.“

„Ty jsi paranoidní.“

„Jsem sakra paranoidní úplně po právu, Robin,“ řekl a vytáhl
krabičku cigaret, aby se přichystal na krátkou cestu k metru. „Někdo
nám kurva poslal nohu.“

9

One Step Ahead of the Devil

Vidět zmrzačeného Strika, jak se na protějším chodníku blíží k hospodě Court, představovalo nečekaný bonus.

Jak strašně ztloustl, hajzl jeden, od té doby, co se naposled viděli, jak se loudá ulicí s batůžkem na zádech jako přitroublej voják, jímž kdysi býval, a nemá ani ponětí, že člověk, který mu poslal nohu, sedí necelých padesát metrů od něho. A to má být ten slavný detektiv? Míří do hospody za tou svou roztomilou Sekretářkou. Určitě s ní šoustá. Alespoň doufal, že jo. To, co s ní hodlá provést, by mu tak přineslo ještě větší potěšení.

Když pak zpoza slunečních brýlí sledoval Strikovu postavu sedící hned za oknem lokálu, měl najednou dojem, že Strike jeho pohled opětuje. Přes ulici, dvě skleněné okenní tabule a tmavé čočky jeho brýlí jistě nemohl dobře vidět jeho podobu, ale cosi v chování té vzdálené postavy, v tom obličejí otočeném naplno jeho směrem, v něm vyvolalo okamžitou tíseň. Dívali se na sebe přes ulici, po níž oběma směry hřměla hustá doprava a co chvíli jim zakrývala výhled.

Počkal, než do prostoru mezi nimi vjedou tři patrové autobusy, které se pomalu ploužily v těsném závěsu za sebou, sklouzl ze židle a prosklenými dveřmi vyšel z bistra do boční ulice. Když si sundával

maskáčovou bundu a obracel ji naruby, cítil, jak mu v žilách pulzuje adrenalin. Nepřicházelo v úvahu, že by mohl bundu vyhodit: v podšívce měl ukryté své nože. Za dalším rohem se prudce rozběhl.

10

With no love, from the past.

Blue Öyster Cult: „Shadow of California“

Souvislý proud dopravy přinutil Strika zastavit a počkat, než bude moct přejít přes Tottenham Court Road. Očima přejížděl po protějším chodníku. Když se konečně dostal na druhou stranu, nahlédl oknem do japonského bistra, ale maskáčovou bundu nikde neviděl a žádný z mužů v košilích nebo tričkách velikostí ani postavou nepřipomínal toho ve slunečních brýlích.

Strike ucítil, jak mu zavibroval mobil, a vytáhl ho z kapsy u bundy. Robin mu poslala esemesku:

Nevyšiluj.

Strike zvedl s úsměvem ruku na rozloučenou směrem k oknům hospody Court a vydal se k metru.

Třeba je vážně paranoidní, jak říkala Robin. Jaká je asi pravděpodobnost, že by ten cvok, který jim poslal nohu, seděl v bistru a sledoval Robin za plného denního světla? Přesto se mu ten upřený pohled mohutného chlápka v maskáčové bundě nelíbil, stejně jako skutečnost, že měl sluneční brýle: den nebyl zase až tak prosluněný. Vytratil se ve chvíli, kdy měl Strike zastíněný výhled, náhodou, nebo úmyslně?

Problém vězel v tom, že Strike se mohl jen nepatrně spoléhat na svou paměť ohledně toho, jak oni tři muži, kteří momentálně zaměstnávali jeho myšlenky, v současné době vypadají, protože Brockbanka neviděl osm let, Lainga devět a Whittakera šestnáct. Kdokoli z nich mohl ztloustnout, zplešatět, nechat si narůst plnovous nebo knír, být tělesně postižený nebo naopak čerstvě svalnatý. Strike sám od doby, kdy se naposled s kýmkoli z nich viděl, přišel o nohu. Jednou z věcí, kterou nikdo nedokázal skrýt, byla výška postavy. Všichni tři muži, jimiž se Strike zabýval, měli dobrých sto osmdesát centimetrů nebo spíš víc a Maskáč na tu výšku přinejmenším na své kovové židličky vypadal.

Pokračoval v chůzi ke stanici metra na Tottenham Court Road a po chvíli se mu rozbzučel telefon. Když ho vytáhl z kapsy, s potěšením uviděl, že volá Graham Hardacre. Poodešel stranou, aby nepřekážel kolemjdoucím, a hovor přijal.

„Oggy?“ ozval se hlas jeho bývalého kolegy. „Co se to děje, kamaráde? Proč ti lidi posílají nohy?“

„Takže ty nejsi v Německu?“ odpověděl Strike.

„Už šest týdnů jsem v Edinburghu. Zrovna jsem o tobě četl ve *Scotsmanu*.“

Speciální vyšetřovací jednotka Královské vojenské policie měla své ústředí v Edinburském hradě: 35. sekce. To bylo prestižní místo.

„Hardy, potřeboval bych od tebe službičku,“ řekl Strike. „Informace o dvou chlápcích. Vzpomínáš si na Noela Brockbanka?“

„Na toho se těžko zapomíná. Sedmá obrněná, jestli se nepletu, ne?“

„To je on. A tím druhým je Donald Laing. Ten byl v armádě dřív, než jsme se poznali. Královští hraničáři. Známe se s ním z Kypru.“

„Uvidím, co se s tím dá dělat, až se vrátím do kanceláře, kamaráde. Právě teď trčím uprostřed rozoraného pole.“

Rozhovor o společných známých rušil rostoucí hluk dopravní špičky. Hardacre slíbil, že zavolá, jakmile projde vojenské záznamy, a Strike pokračoval v cestě k metru.

O půl hodiny později vystoupil na stanici ve Whitechapelu a na mobilu našel esemesku od muže, s nímž se tady měl setkat.

Promiň, Prcino, dneska nestíhám. Brnknu ti.

To bylo nepříjemné a udělalo mu to čáru přes rozpočet, ale žádné velké překvapení to nebylo. Vzhledem k tomu, že s sebou Strike neměl zásilku drog ani balík použitých bankovek a že nepožadoval nikoho zastrašit ani zmlátit, bylo od Kudly výrazem značné úcty už to, že si s ním uvolil domluvit čas a místo schůzky.

Po celém dni na nohou si Strikovo koleno důrazně stěžovalo, jenže u stanice nebyly žádné lavičky. Opřel se o zeď ze žlutých cihel vedle vstupu a vytočil Kudlovo číslo.

„Ano, Prcino?“

Stejně jako si už nepamatoval, proč se Kudlovi říká Kudla, neměl ani zdání, proč mu Kudla říká Prcina. Seznámili se v sedmnácti letech a jejich vztah, třebaže byl svým způsobem hluboký, nenesl obvyklé známky kamarádství z dospívání. Vlastně to nebylo kamarádství v žádném obvyklém smyslu toho slova, spíš šlo o jakési bratrství z nutnosti. Strike nepochyboval, že by pro něj Kudla truchlil, kdyby snad zemřel, ale zároveň mu bylo naprosto jasné, že by jeho mrtvolu obral o veškeré cennosti, kdyby ho s ní nechali o samotě. Ostatní by přitom sotva pochopili, že by to Kudla provedl v přesvědčení, že ať už se Strike ocitne po smrti kdekoli, bude určitě rád, že má jeho peněženku právě Kudla spíš než nějaký anonymní prospěchář.

„Něco ti do toho vlítlo, Kudlo?“ zeptal se Strike a zapálil si novou cigaretu.

„Jo, Prcino, dneska je to marný. O co kráčí?“

„Hledám Whittakera.“

„Hodláš to s ním skoncovat, co?“

Změna v Kudlově tónu by vyděsila každého, kdo by snad zapomněl, co je Kudla zač. Pro Kudlu a jeho parťáky neexistoval jiný

konec nevraživosti než zabít a v důsledku toho také strávil polovinu dospělého života za mřížemi. Strike se divil, že se Kudla vůbec dožil třicítky.

„Chci jenom vědět, co s ním je,“ řekl Strike odměřeně.

Pochyboval, že by se Kudla doslechl o zaslané noze. Kudla žil ve světě, kde se veškeré zprávy týkaly přísně osobních zájmů a předávaly se od úst k ústům.

„Můžu se ti poptat.“

„Sazba jako obvykle,“ řekl Strike, který měl s Kudlou za shánění užitečných informací uzavřenou dlouhodobou dohodu. „A ještě – Kudlo?“

Jeho dávný kamarád míval ve zvyku přerušit hovor bez varování, kdykoli něco odvedlo jeho pozornost.

„Ještě něco?“ ozval se Kudla a jeho hlas se během těch slov přiblížil z větší dálky; Strike se právem domníval, že už zřejmě odtráhl mobil od ucha v domnění, že jejich hovor skončil.

„Jo,“ řekl Strike. „Hrobař Malley.“

Ticho na druhém konci výmluvně naznačilo, že stejně jako Strike nikdy nezapomněl, co je Kudla zač, Kudla právě tak nezapomínal, co je zač Strike.

„Kudlo, jen mezi náma dvěma, o nikoho dalšího mi nejde. Nemluvil o mně někdy náhodou s Malleyem, že ne?“

Po krátké odmlce pronesl Kudla svým nejvýhrůžnějším hlasem:

„Proč bych to kurva dělal?“

„Zeptat jsem se musel. Vysvětlím ti to, až se uvidíme.“

Výhrůžné ticho pokračovalo.

„Kudlo, copak jsem na tebe už někdy něco práskl?“ zeptal se ho Strike.

Další krátká odmlka a potom Kudla prohlásil svým normálním hlasem, alespoň podle Strikova mínění:

„Tak jo, dobře. Whittaker, jo? Uvidím, co se dá dělat, Prcino.“

Telefon oněměl. Kudla neměl ve zvyku se loučit.

Strike si povzdychl a zapálil si další cigaretu. Vláčel se sem zbytečně. Jakmile dokouří svou Benson & Hedges, může jít rovnou na zpáteční vlak.

Východ ze stanice ústil na jakési betonové nádvoří obklopené zadními trakty budov. Na vzdáleném obzoru pableskovala Okurka, tmavá budova ve tvaru obrovité patrony. Před dvaceti lety, kdy ve Whitechapelu Strikova rodina krátce pobývala, tam ještě nebyla.

Strike se chvíli rozhlížel kolem sebe, ale žádnou nostalgii jako při návratu domů nepociťoval. Na betonový prostor ani na zadní strany fádních budov si nepamatoval. Dokonce i stanice metra mu připadala jen matně povědomá. Nekonečná řada stěhování a všelijakých životních otřesů, které provázely život s jeho matkou, rozmlžila vzpomínky na jednotlivá místa; občas zapomínal, který obchod patřil ke kterému zchátralému bytu, která hospoda se pojila s kterým squatem.

Měl v úmyslu vrátit se do metra, ale než se nadál, už pomalou chůzí mířil k jedinému místu v Londýně, kterému se vyhýbal sedmnáct let: k domu, v němž zemřela jeho matka. Byl to poslední z Lediných squatů, dvoupodlažní sešlá budova na Fulbourne Street, která se nacházela necelou minutu od stanice. Jistě: přes tenhle kovový most nad kolejemi chodil během svého maturitního ročníku. Vzpomněl si i na název Castlemain Street... určitě, tady bydlela jedna jeho spolužačka, dívka, která výrazně šišlala...

Na rohu Fulbourne Street zpomalil, náhle ho přepadl podivný pocit, jako by viděl dvojmo. Mlhavá vzpomínka, oslabená nepochybně vědomým úsilím zapomenout, se nad tím místem vznášela jako průsvitný film. Domy byly stejně zchátralé, jak si je pamatoval, bílá omítka opadávala z fasád, ale podniky a krámy vůbec nepoznával. Měl pocit, jako by se vrátil do snového výjevu, v němž se krajina posunula a proměnila. Samozřejmě, v chudých oblastech Londýna bylo všechno pomíjivé; křehké, nespolehlivé podniky se tu na chvíli objevily, ale záhy zase zmizely a byly nahrazeny novými: laciné

vývěsní štíty se na průčelí sotva ohřály; lidé přicházeli a odcházeli, někteří navždycky.

Malou chvilku mu trvalo, než našel dveře domu, jenž jim kdysi sloužil jako squat, protože už zapomněl číslo. Nakonec ho ale objevil v sousedství obchodu s levným oblečením asijské i západní provenience, kde podle jeho vzpomínky tenkrát sídlila karibská samoobsluha. Mosazná poštovní schránka ho bodla zvláštní vzpomínkou. Hlasitě zarachotila pokaždé, když někdo prošel dveřmi.

Do prdele, do prdele, do prdele...

Zapálil si druhou cigaretu od nedopalku první a rychlou chůzí zamířil na Whitechapel Road, kde stály stánky tržnice: další levné oblečení, stohy křiklavě barevného zboží z plastu. Strike přidal do kroku, šel a nevěděl přesně kam, a něco z toho, co míjel, v něm vyvolávalo další vzpomínky: tady byla před sedmnácti lety biliárová herna... stejně jako whitechapelské zvonařství... a vzpomínky ho pronásledovaly a dorážely na něj, jako by šlápl do hnízda spících zmijí...

Když jeho matce táhlo na čtyřicítku, začala nacházet zalíbení v mladších mužích, ale Whittaker byl ze všech nejmladší: bylo mu jednadvacet, když s ním začala spávat. Jejím synovi bylo šestnáct, když poprvé přivedla Whittakera domů. Muzikant vypadal zpustle už tenkrát, pod široce posazenýma očima oslnivě zlatooříškové barvy měl velké nažloutlé kruhy. Tmavé vlasy svázané do dredů mu padaly na ramena; nosil jediné tričko a džíny a ustavičně smrděl.

Strike se s námahou vlekl dál po Whitechapel Road a v hlavě mu dokola zněla ořepaná fráze.

Skrývat se všem na očích. Skrývat se všem na očích.

Lidé by si zajisté pomysleli, že je posedlý, zaujatý, neschopný odstupu. Říkali by, že se upnul na Whittakera, když uviděl uříznutou nohu v krabici, protože se nikdy nesmířil s tím, že ho zprostilí obvinění z vraždy Strikovy matky. I kdyby jim Strike vysvětlil, z jakých důvodů Whittakera podezřívá, nejspíš by se mu vysmáli při

představě, že by tak okázalý milovník perverzity a sadismu vskutku dokázal nějaké ženě uříznout nohu. Strike věděl, jak hluboce je mezi lidmi zakořeněna víra, že skutečné zlo svou nebezpečnou zálibu v násilí a ovládání druhých skrývá. Pokud ji někdo vystavuje na odiv, důvěřiví lidé se jen smějí, považují to za pouhou pózu nebo jim to připadá zvláštěně přitažlivé.

Leda se s Whittakerem seznámila v nahrávací společnosti, kde pracovala jako recepční, drobná, živá rekvizita rockové historie zaměstnaná u přepážky jako jakýsi maskot. Whittaker, který hrál na kytaru a psal texty pro řadu thrashmetalových skupin, z nichž ho postupně vyhodili kvůli jeho teatrálnímu vystupování, drogovým deliktům a agresivitě, tvrdil, že se s Ledou seznámili při uzavírání nahrávací smlouvy. Leda se nicméně Strikovi svěřila, že jejich první setkání se odehrálo ve chvíli, kdy se snažila přesvědčit ochranku, aby s mladíkem, kterého vyhazovali, nezacházeli tak tvrdě. Vzala ho s sebou domů a Whittaker už nikdy neodešel.

Šestnáctiletý Strike si nebyl jistý, jestli je Whittakerovo neskrývané, škodolibé potěšení ze všeho sadistického a démonického upřímné, nebo jen předstírané. Věděl jen tolik, že Whittakera nenávidí s niterným odporem, který přesahuje všechno, co kdy cítil k jakýmkoli jiným milencům, jichž se Leda ujímala a které vzápětí opouštěla. Musel dýchat odporný zápach toho chlapa, když psal večer ve squatu domácí úkoly; skoro ho cítil na jazyku. Whittaker se snažil teenagera poučovat – náhlé výbuchy a jízlivé shazování odhalovaly řečnické schopnosti, které pečlivě skrýval, když se chtěl vetřít do přízně Lediných méně vzdělaných kamarádů –, ale Strike mu pohotově odpovídal vlastními uštěpačnými glosami a zároveň měl výhodu, že nebyval tak sjetý jako Whittaker, nebo přinejmenším sjetý jen jako člověk nucený žít ve věčných mračnách konopného kouře. Když byla Leda z doslechu, poškleboval se Strikovu odhodlání pokračovat ve svém opakovaně přerušovaném studiu. Whittaker byl vysoký a šlachovitý, s překvapivě dobře vypracovanými svaly na

člověka, který téměř celý život prožil posedáváním a poleháváním; Strike měřil už přes metr osmdesát a boxoval za místní klub. Kdykoli byli ve squatu pohromadě, zhoustl cigaretový dým napětím a ve vzduchu neustále visela hrozba násilí.

Whittaker svým šikanováním, sexuálními narážkami a pošklebováním natrvalo vyšťval z domu Strikovu nevlastní sestru Lucy. Promenoval se po squatu nahý, škrábal se na potetovaném hrudníku a vysmíval se zahanbené čtrnáctileté dívce. Jednou v noci utekla do telefonní budky na rohu ulice a prosila svou tetu a strýce z Cornwallu, ať si pro ni přijedou. Dorazili do squatu za svítání druhého dne, cestovali ze St Mawes autem celou noc. Lucy byla přichystaná i se svým skrovným majetkem složeným v malém kufříku. Od té doby už se svou matkou nikdy nežila.

Ted s Joan stáli na prahu a prosili Strika, aby jel také. Odmítl, jeho odhodlání se upevňovalo s každou novou úpěnlivou prosbou tety Joan, byl rozhodnutý to s Whittakerem vydržet, nenechat ho s matkou samotného. V té době už Whittakera několikrát zaslechl, jak otevřeně mluví o tom, jaké by to asi bylo připravit někoho o život – jako by šlo o nějaké epikurejské potěšení. Nevěřil tenkrát, že by to Whittaker myslel vážně, ale viděl, jak vyhrožuje ostatním obyvatelům squatu, a věděl, že je schopen násilí. Jednou – Leda odmítala uvěřit, že se to stalo – byl Strike u toho, když se Whittaker pokusil ubít kočku, která ho bezděčně vyrušila z podřimování. Strike násilím vyrval Whittakerovi z ruky těžkou botu, s níž vyděšenou kočku honil po místnosti, snažil se ji zasáhnout, křičel a klel, odhodlaný se zvířeti pomstít.

Koleno, k němuž měl připevněnou protézu, začalo protestovat, protože Strike při chůzi mimoděk stále zrychloval. Napravo zničenonic vyrostla hospoda Nag's Head, jako by ji vyčaroval, příkrčená, hranatá cihlová budova. Až u dveří si všiml tmavě oblečeného vyhazovače a vzpomněl si, že v Nag's Head je dnes další z erotických klubů.

„Do prdele,“ zamumlal.

Neměl nic proti spoře oděným ženám vířícím kolem něho, když si vychutnával pintu piva, ale těžko by ospravedlňoval výdaj za nehorázně drahé pití v podobném podniku, zvláště když během jediného dne přišel o dva klienty.

Vešel tudíž do nejbližší kavárny Starbucks, na kterou natrefil, našel si místo, bolavou nohu si zvedl na prázdnou židli, zatímco rozladěně míchal velký šálek černé kávy. Měkké pohovky se světle hnědými potahy, vysoké kelímky americké kávy s mléčnou pěnou, přičinliví mladí lidé pracující s promyšlenou efektivitou za nablýskaným skleněným pultem: to všechno dohromady by mělo na páchnoucí přízrak Whittakera účinkovat jako protijed, ale přesto se mu ho nedařilo vyhnat z hlavy. Strika pohltit proud neodbytných vzpomínek a celé to prožíval znova.

V době, kdy žil s Ledou a jejím synem, věděly o Whittakeroých výtržnostech a násilnostech z časů dospívání jen sociální úřady v severní Anglii. Sám o své minulosti vykládal bezpočet báchorek, většinou byly silně přibarvené a často si protirečily. Až ve chvíli, kdy byl zatčen za vraždu, začala pravda prosakovat na povrch díky lidem, kteří ho znali z dřívějšíka. Někteří doufali v peníze od novinářů, jiní se mu chtěli pomstít a další se ho ve vlastní pomýlenosti pokoušeli bránit.

Narodil se v zámožné rodině z vyšší střední třídy; její hlavou byl diplomat povýšený do šlechtického stavu, jehož Whittaker až do svých dvanácti let pokládal za svého otce. Tehdy přišel na to, že starší sestra, která podle rodinné legendy pracuje v Londýně jako učitelka v Montessori škole, je ve skutečnosti jeho matka, která má vážné problémy s alkoholem a drogami a zavržena rodinou žije v chudobě a špíně. Od té doby Whittaker, který se už dříve projevoval jako problémové dítě se sklony k nezvladatelným výbuchům vzteku, během nichž kolem sebe mlátil hlava nehlava, zdivočel úplně. Po vyloučení z internátní školy se přidal k místnímu gangu a záhy se z něho stal vůdce celé party. Tato fáze vyústila v pobyt v nápravném

zařízení, protože držel nůž na krku jedné mladé dívky, zatímco ji jeho kamarádi znásilňovali. V patnácti utekl do Londýna, kde se za ním táhla stopa drobných deliktů, až se mu nakonec podařilo najít svou biologickou matku. Nadšení ze shledání téměř vzápětí vystřídal vzájemné osočování a násilnosti.

„Je ta židle volná?“

Vytáhlý mladík se nakláněl přes Strika a rukama už svíral opěradlo židle, na níž měl Strike položenou nohu. Připomínal Strikovi Robinina snoubence Matthewa, měl stejné vlnité hnědé vlasy a ostře řezanou, pohlednou tvář. Strike se zavrčením sundal nohu, potřásl hlavou a sledoval, jak mladík i se židlí odchází ke skupině šesti nebo snad více lidí. Strike viděl, jak se přítomné dívky na jeho návrat dychtivě těší: narovnávaly se v ramenou a zářily úsměvy, když si židli přisunul k jejich stolu. Ať už to bylo tím, že se podobal Matthewovi, nebo že mu sebral židli, nebo čistě proto, že Strike spolehlivě poznal vola, když se ocitl v jeho blízkosti, připadal mladík detektivovi nevysvětlitelně protivný.

Ještě neměl ani dopito, ale byl naštvaný, že ho vyrušili, a tak se zvedl a odešel. Vracel se po Whitechapel Road a na tvář mu dopadly první kapky deště. Opět kouřil a už se ani nesnažil zastavit mocnou vlnu vzpomínek, která ho unášela...

Whittaker měl téměř patologickou potřebu pozornosti. Nesnášel, když se Ledin zájem jakkoli odklonil od jeho osoby, ať už to bylo kdykoli a z jakéhokoli důvodu – kvůli práci, jejím dětem, přátelům. Kdykoli měl dojem, že se mu dostatečně nevěnuje, okamžitě své uhrančivé kouzlo obracel k jiným ženám. Dokonce i Strike, jenž ho nenáviděl jako ošklivou nemoc, musel uznat, že Whittaker oplývá obrovským sex-appealem, který fungoval téměř na všechny ženy, které squatem prošly.

I po vyhazovu z poslední kapely Whittaker nadále snil o hvězdné slávě. Uměl tři akordy na kytaru a na každíčký kousek papíru, který před ním neschovali, smolil texty, které těžily převážně ze *Satanské*

bible. Strike si pamatoval, že ta kniha s kozí hlavou vkreslenou do pentagramu na černém obalu obvykle ležela na matraci, na níž Leda s Whittakerem spávali. Whittakerovým vzorem byl Charles Manson, zvuk jeho starého, poškrábaného vinylového alba *LIE: The Love and Terror Cult* tvořil hudební doprovod Strikova matu-
ritního ročníku.

Whittaker znal Ledinu legendární pověst už tehdy, když se s ní seznámil, a rád si od ní nechával vyprávět o večírcích, jichž se účastnila, o mužích, s nimiž spávala. Dostával se přes ni ke slavným lidem, a když ho Strike začal lépe poznávat, dospěl k závěru, že Whittaker touží ze všeho nejvíc po postavení celebrity. Nijak eticky nerozlišoval mezi svým milovaným Mansonem a opravdovými rockovými hvězdami, jako byl Jonny Rokeby. Oba se natrvalo zapsali do povědomí populární kultury. Manson vlastně dosáhl mnohem většího úspěchu, protože jeho mýtus nepodléhal módním výstřelkům: zlo fascinuje vždy.

Nicméně Ledina sláva nebyla tím jediným, co Whittakera přitahovalo. Jeho milenka porodila děti dvěma zámožným rockovým hvězdám, které na obě děti platily. Whittaker se očividně přistěhoval do squatu s přesvědčením, že bydlení ve zbídačelém bohémském doupěti sice patří k Ledině stylu, ale že někde poblíž určitě leží nezměrný pytel peněz, do kterého otcové Strika a Lucy – Jonny Rokeby a Rick Fantoni – nepřetržitě sypou další jmění. Zdálo se, že je nad jeho chápání přijmout prostou pravdu: že léta Ledina rozmařilého rozhazování a neschopnosti zacházet s penězi rozumně přivedla oba muže k utažení finančních kohoutků takovým způsobem, aby Leda nemohla finance zpronevěřovat. Během několika měsíců Whittaker začal stále častěji trousit nevraživé a jízlivé poznámky na téma Lediny neochoty podělit se s ním o své peníze. Docházelo k absurdním výbuchům hněvu, když mu Leda nevysolila částku potřebnou na novou kytaru Fender Stratocaster, k níž se upnul celým svým srdcem, nekoupila mu sametové sako od Jeana

Paula Gaultiera, po němž znenadání zatoužil navzdory tomu, jak páchl a uboze vypadal.

Zvyšoval tlak a využíval k tomu odporné a snadno vyvratitelné lži: že naléhavě potřebuje bezodkladnou léčbu, že dluží deset tisíc liber člověku, který mu vyhrožuje, že mu zlomí obě nohy. Leda se střídavě bavila a rozčilovala.

„Miláčku, já ale žádný prachy nemám,“ říkala. „Opravdu nic nemám, miláčku, jinak bych ti nějaký dala, ne?“

Leda otěhotněla, když bylo Strikovi osmnáct let a hlásil se na univerzitu. Vyděsilo ho to, ale ani tehdy neočekával, že by se za Whittakera provdala. Vždycky svému synovi říkala, že postavení manželky nenávidí. Její první pokus o manželství během dospívání trval přesně dva týdny, potom utekla. A podle všeho ani Whittaker nepatřil zrovna k lidem, co se hrnou do manželství.

Přesto se vzali, nepochybně kvůli tomu, že Whittaker pokládal svatbu za jedinou spolehlivou cestu, jak se dostat k oněm záhadně ukrytým milionům. Obřad se odehrál na matrice v Marylebone, kde se předtím ženili dva členové Beatles. Možná si Whittaker představoval, že ho budou fotit ve dveřích jako Paula McCartneyho, ale nikoho to nezajímalo. Houf fotografů přivedla na schody soudu až smrt jeho oslnivé nevěsty.

Strike si náhle uvědomil, že bezděky došel pěšky až ke stanici Aldgate East. Celý ten výlet, káral se, byl jen nesmyslným zdržením. Kdyby nastoupil na vlak ve Whitechapelu, mohl už teď být na cestě k Nickovi s Ilsou. Místo toho pádil, jak nejrychleji mohl, úplně špatným směrem a načasoval si nástup do metra v největším návalu, přesně když vrcholila dopravní špička.

Jeho mohutná postava, kterou nehorázně zvětšoval ještě batoh, působila mezi cestujícími namačkanými kolem něj rozladění, ale Strike si toho téměř nevšímal. O hlavy převyšoval všechny lidi poblíž, držel se koženého držadla, pozoroval svůj pohupující se odraz v potměných oknech vagonu a vzpomínal na poslední, nejhorší

dějství: Whittaker bojující u soudu o svou svobodu, protože policii neunikly nesrovnalosti v jeho výpovědi ohledně toho, kde se pohyboval v den, kdy do předloktí jeho manželky pronikla osudná injekční jehla. Nepřesné údaje o tom, jaké drogy podle něj Leda v minulosti užívala a odkud pocházel ten heroin.

Nesourodé procesí spolubydlících ze squatu poskytlo důkazy o Ledině bouřlivém, agresivním vztahu s Whittakerem, o tom, jak se Leda heroinu vždycky vyhýbala, o Whittakerových výhrůžkách, o jeho nevěrách, řečech o vraždě a penězích, o tom, že když se našlo Ledino mrtvé tělo, neprojevil ani náznak zármutku. Spolubydlící s nerozumnou hysterií stále dokola tvrdili, že jsou si jistí, že ji Whittaker zabil. Pro obhajobu bylo až trapně snadné zpochybnit jejich věrohodnost.

Student z Oxfordu na svědecké lavici znamenal osvěžující změnu. Soudce přešel Strika uznalým zrakem: byl čistý, inteligentní a vyjadřoval se srozumitelně, i když bez obleku a kravaty by mohla jeho mohutná postava odstrašovat. Žalobce po něm chtěl, aby odpověděl na otázky ohledně Whittakerova zaujetí pro Ledino bohatství. Strike ztichlé soudní síni líčil předchozí pokusy svého nevlastního otce dostat se k majetku, který existoval převážně jen v jeho hlavě, i stále naléhavější žádosti, aby ho Leda na důkaz své lásky zahrnula do své závěti.

Whittaker to sledoval svýma zlatistýma očima téměř apaticky. V poslední minutě svědecké výpovědi se ale jejich pohledy napříč místostí setkaly. Koutek Whittakerových úst se zdvihl v sotva patrném, výsměšném úšklebku. Maloučko zvedl ukazováček nad lavici, na níž měl položené ruce, a neznatelně s ním přešel z jedné strany na druhou.

Strike věděl naprosto přesně, co to má znamenat. To nepatrné gesto bylo určené jemu, miniaturní kopie posunku, který důvěrně znal: Whittakerův prudký, horizontální pohyb rukou ve vzduchu, namířený na krk člověka, který se ho něčím dotkl.

„Ty si to schytáš,“ říkával Whittaker s divoce vykulenýma očima zlaté barvy. „Ty si to ještě schytáš!“

Byl dobře připravený. Někdo z jeho zazobané rodiny vyklopil prachy za slušného obhájce. Whittaker byl vydrhnutý do okázalé čistoty, mluvil jemným uměřeným hlasem a na sobě měl oblek. Tichým, uctivým tónem všechno popřel. V době, kdy se objevil u soudu, měl už svoji verzi příběhu ujasněnou. Všechno, co se obžaloba pokusila předestřít, aby vykreslila obrázek člověka, jímž skutečně byl (Charles Manson na starém gramofonu, *Satanská bible* na posteli, řeči pod vlivem drog o zabíjení pro radost), Whittaker s hranými rozpaky přesvědčivě odpálkoval.

„Co vám mám povídat... já jsem hudebník, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásil v jednu chvíli. „V temnotě se nachází poezie. A ona to chápala lépe než kdokoli jiný.“

Hlas se mu melodramaticky zlomil a propukl v hlasitý vzlykot bez slz. Právní zástupce obhajoby přispěchal s otázkou, jestli nepotřebuje jednání na chvíli přerušit.

Právě v tu chvíli statečně zavrtil hlavou, načež pronesl svůj neproniknutelný výrok o Ledině smrti:

„Ona chtěla umřít. *She was the quicklime girl.*“

Nikdo tenkrát tu narážku nepochopil, snad jen Strike, který tu písničku slyšel během dětství a dospívání tolikrát. Whittaker citoval z písně „Mistress of the Salmon Salt“.

Od soudu odešel svobodný. Lékařská zpráva podepřela názor, že Leda nebyla pravidelnou uživatelkou heroinu, ale její pověst stála proti ní. Užívala spoustu jiných drog. Byla to vykřičená holka lehkých mravů. Mužům v soudcovských parukách, jejichž práce spočívala v posuzování příčin nepřírozených úmrtí, připadalo naprosto v řádu věcí, že umřela na špinavé matraci, když hledala potěšení, které jí její nudný každodenní život nemohl nabídnout.

Na schodech soudní budovy Whittaker oznámil, že hodlá o své zesnulé manželce napsat biografii, a vzápětí se vytratil. Slíbená kni-

ha nikdy nevyšla. Jejich syna adoptovali Whittakerovi nesmírně trpěliví prarodiče a Strike se s ním víckrát neviděl. Ve vši tichosti opustil Oxford a vstoupil do armády; Lucy šla na vysokou školu; život běžel dál.

Zprávy, které se o Whittakerovi periodicky objevovaly v novinách, pokaždé v souvislosti s nějakým zločinem, mohly být Lediným dětem jen stěží lhostejné. Whittaker se samozřejmě nikdy nedostal na titulní stránky deníků: byl to člověk, jenž se kdysi oženil s ženou, která se proslavila tím, že spávala se slavnými osobami. Zájem, který vzbuzoval, byl pouhopouhým odrazem již tak dost slabého odlesku slávy.

„Je to hovno, který se ne a ne spláchnout,“ jak to Strike jednou okomentoval před Lucy, ta se tomu ale nezasmála. Humoru hrubšího zrna jako prostředku k vyrovnání se s nepříjemnými skutečnostmi byla nakloněná snad ještě méně než Robin.

Unavený a stále hladovější Strike se kymácel v rytmu vlakové soupravy, koleno ho bolelo a cítil se mizerně a zkormouceně, především sám nad sebou. Celé roky odhodlaně hleděl do budoucnosti. Minulost změnit nešlo: nepopíral, k čemu došlo, nebylo ale zapotřebí se v tom babrat, nebylo zapotřebí vracet se a hledat squat z doby před dvěma desítkami let, vzpomínat na rachocení poštovní schránky, znovu prožívat křik vyděšené kočky, vyvolávat obraz matky v pohřebním ústavu, voskově bledé v šatech se zvonovými rukávy...

Seš pitomej idiot, říkal si Strike vztekle a očima přejížděl mapu metra ve snaze zjistit, kolikrát bude muset přesezat, aby se dostal k Nickovi s Ilsou. Whittaker tu nohu v žádném případě neposlal. Jenom si hledáš výmluvu, aby ses mu dostal na kobytku.

Odesílatel nohy pracoval systematicky, byl rafinovaný a výkonný; Whittaker, kterého znal před téměř dvěma desítkami let, byl zbrklý a prchlivý chaotik.

A přesto...

Ty si to schytáš...

She was the quicklime girl...

„Do prdele!“ zaklel Strike nahlas, čímž kolem sebe vyvolal ohromný údiv.

Právě si uvědomil, že přešel svou přestupní stanici.

11

Feeling easy on the outside,
But not so funny on the inside.

Blue Öyster Cult: „This Ain't the Summer of Love“

Příštích pár dní se Strike s Robin ve sledování Platinové střídali. Strike si vymýšlel záminky, aby se během pracovního dne setkávali, a trval na tom, že Robin bude chodit domů za světla, kdy je metro ještě plné lidí. Ve čtvrtek večer Strike sledoval Platinovou až do chvíle, kdy se Ruska ve zdraví vrátila pod neochvějně podezíravý dohled Dvojáka, a pak se sám vrátil do Octavia Street ve Wandsworthu, kde pořád ještě bydlel, aby se vyhnul novinářům.

Bylo to podruhé v jeho detektivní kariéře, kdy Strika přinutili, aby se uchýlil do úkrytu ke svým kamarádům Nickovi a Ilse. Bylo to zřejmě jediné místo, kde mohl delší dobu vydržet, aniž by se cítil na obtíž, ale přesto se v blízkosti zaměstnaných manželů cítil podivně nesvůj.

Stísněný a zaskládaný byt v podkroví nad jeho kanceláří nebyl sice zvlášť pohodlný, ale měl tam naprostou svobodu, mohl odcházet a přicházet, kdykoli se mu zlíbilo, jíst ve dvě hodiny ráno, když se vrátil ze sledování, dupat nahoru a dolů po železných schodech beze strachu, že vzbudí spolubydlící. Nyní pociťoval nevyslovený tlak, aby se účastnil občasného společného jídla, cítil se nezдовоile, když si nad ránem bral věci z ledničky, třebaže ho pobízeli, aby se po libosti obsloužil.

Na druhou stranu Strike ani nepotřeboval armádu k tomu, aby ho naučila čistotě a pořádku. Léta mládí, která strávil v chaosu a špíně, v něm vyvolala protichůdnou reakci. Ilsa si už neodpustila poznámku, že Strike se po domě pohybuje, aniž po sobě zanechává jakékoli stopy, zatímco jejího manžela gastroenterologa lze snadno vystopovat podle pohozených věcí a nedovřených zásuvek.

Od známých v Denmark Street Strike věděl, že fotografové z novin se stále potloukají kolem domovních dveří u jeho kanceláře, a tak se smířil s tím, že stráví celý zbytek týdne v pokoji pro hosty u Nicka a Ilsy, z jehož holých bílých stěn vyzařoval smutek, že doposud neslouží svému pravému účelu. Dva roky se bez úspěchu pokoušeli počít dítě. Strike se nikdy nevyptával, jak se to v tomto směru vyvíjí, a cítil, že především Nick je mu za tuto zdrženlivost vděčný.

Znal je oba odedávna, Ilsu skoro celý svůj život. Brýlatá světlovláska pocházela z cornwallského St Mawes, které pro Strika představovalo nejstálější domov, jaký kdy poznal. S Ilsou chodil do stejné třídy na základní škole. Kdykoli se vrátil zpátky k Tedovi s Joan, jak se to během jeho dětství se železnou pravidelností opakovalo, znovu navázali na své kamarádství zprvu založené na skutečnosti, že Joan s Ilsinou matkou byly rovněž dávné spolužačky.

Nick, jemuž jeho pískové vlasy začaly ustupovat už krátce po dvacítce, byl jeho kamarád ze střední školy v Hackney, kde Strike maturoval. Nick s Ilsou se seznámili na oslavě Strikových osmnáctých narozenin v Londýně, rok spolu chodili a pak se rozešli, když nastoupili na různé univerzity. Setkali se znovu kolem pětadvaceti. Tou dobou byla Ilsa zasnoubená s jedním právníkem a Nick chodil s kolegyní lékařkou. Během pár týdnů oba své vztahy ukončili; rok poté se Nick s Ilsou vzali a Strike jim šel za svědka.

Strike se vrátil k nim domů v půl jedenácté večer. Sotva za sebou zavřel domovní dveře, Nick s Ilsou ho z obývacího pokoje halasně pozdravili a pobízeli ho, aby si nabral jídlo, které přinesli z bufetu a byla ho pořád ještě spousta.

„Co se to tu děje?“ zeptal se a udiveně se rozhlížel po dlouhých šňůrách s britskými vlajčkami, záplavě papírů popsaných poznámkami a obrovským igelitovým pytlí, v němž muselo být na dvě stě červených, modrých a bílých plastových kelímků.

„Pomáháme s organizací pouliční oslavy u příležitosti královské svatby,“ řekla Ilsa.

„Panenko skákavá,“ zahučel Strike ponuře a naložil si talíř vlažným madráským karí.

„Bude to zábava! Měl bys taky přijít.“

Strike po ní vrhl pohled, který ji rozesmál.

„Den byl v klidu?“ zeptal se Nick a podal Strikovi plechovku Tennent's.

„Ne,“ řekl Strike a vděčně ležák přijal. „Vypověděli mi další práci. Už mi zůstali jenom dva klienti.“

Nick s Ilsou něco soucitně zamumlali, a zatímco si Strike házel mlčky karí do úst, rozhostilo se kamarádké ticho. Unavený a deprimovaný Strike většinu cesty domů strávil v úvahách nad tím, že doručení useknuté nohy přesně podle očekávání zasáhlo podnik, který s takovými obtížemi vybudoval, silou demoliční koule. Jeho fotografie se teď šířily internetem i v novinách v souvislosti s tím hrůzným, nahodilým činem. Novináři dostali vítanou záminku připomenout celému světu, že on sám má jen jednu nohu, za což se sice nestyděl, ale ani se tím nechlubil; ulpělo teď na něm cosi podivného, perverzního. Byl tím poskvrněný.

„Něco nového ohledně té nohy?“ zeptala se Ilsa, jakmile Strike spořádal hromadu karí a vypil polovinu plechovky. „Policie na nic nepřišla?“

„S Wardlem mám schůzku zítra večer, aby mě zpravil o novinách, ale nezdá se, že by něco měli. Soustředí se na toho gangstera.“

S podrobnostmi o třech mužích, které pokládal za natolik nebezpečné a pomstychtivé, že by mu mohli poslat urážnutou nohu, se Nickovi s Ilsou nesvěřil, ale zmínil se jim o tom, že jednou narazil na

profesionálního zločince, který kdysi uřízl kus lidského těla a poslal ho poštou. Pochopitelně okamžitě zaujali stejný postoj jako Wardle a začali dotyčného považovat za pravděpodobného pachatele.

Poprvé po mnoha letech si Strike, usazený na jejich pohodlné zelené pohovce, uvědomil, že se Nick s Ilsou setkali s Jeffem Whittakerem. Oslava Strikových osmnáctých narozenin se konala v hospodě U Zvonu ve Whitechapele; jeho matka byla tou dobou už půl roku těhotná. Tetě Joan se ve tváři střídalo nucené veselí s výrazem nesouhlasu a strýc Ted, který zpravidla veškeré spory usmiřoval, nedokázal skrýt svůj vztek a znechucení, když očividně sjetý Whittaker zastavil hudbu, aby zazpíval jednu ze svých vlastnoručně napsaných písniček. Strike vzpomínal na vlastní nával vzteku, jak toužil být pryč, být už na Oxfordu, zbavit se toho všeho. Nick s Ilsou si na to ale příliš pamatovat nemuseli: byli ten večer zcela zaujati sami sebou, omámeni a zasaženi náhlou a hlubokou vzájemnou přitažlivostí.

„Máš strach o Robin,“ řekla Ilsa a bylo to spíš konstatování než otázka.

Strike souhlasně zavrčel s plnou pusou indického chleba. Za poslední čtyři dny měl dost času o tom přemýšlet. V této krajní situaci Robin, vůbec ne vlastní vinou, představovala jeho slabé, zranitelné místo, a Strike měl podezření, že ten, kdo nakonec adresoval balík s nohou raději jí, to moc dobře ví. Kdyby byl jeho zaměstnancem muž, necítil by teď takové znepokojení.

Strike nezapomínal, že Robin byla až doposud jeho téměř zcela nekvalifikovanou spolupracovnicí. Uměla přesvědčit vzdorující svědky, aby promluvili v okamžicích, kdy je jeho hromotlucká postava a od přírody hrozná vizáž spíš odrazovaly. Její půvab a uvolněné chování mírnily podezřívavost, otevíraly dveře, stokrát uhladily Strikovi cestičku. Věděl, že jí toho hodně dluží; teď si ale prostě přál, aby se klidila z cesty a zůstala někde schovaná, dokud se jim nepodaří odesílatele uříznuté nohy chytit.

„Já mám Robin ráda,“ řekla Ilsa.

„Robin má rád každého,“ zahuhňal Strike skrz další velké sousto indického chleba. Byla to pravda: jeho sestra Lucy, kamarádi, které kdy pozval do kanceláře, jeho klienti – ti všichni Strikovi neopomněli zdůraznit, jak moc se jim líbí žena, která s ním pracuje. V Ilsině hlase nicméně zaslechl nepatrný náznak zvědavé otázky, tím spíš hodlal udržet jakýkoli hovor o Robin v čistě neosobní rovině – a oprávněnost takového přístupu mu potvrdila hned další Ilsina otázka:

„Jak se vám daří s Elin?“

„V pohodě,“ odpověděl Strike.

„Pořád se tě snaží schovávat před svým bývalým?“ popíchla ho zlehka Ilsa.

„Elin moc ráda nemáš, co?“ řekl Strike a pro vlastní pobavení tak nečekaně převedl hovor na pole nepřátelských pocitů. Znal Ilsu s přestávkami třicet let: a zcela správně předvídal, že se začne zaskočeně bránit.

„Ale mám – no, vlastně ji vůbec neznám, ale připadá mi... V každém případě ty jsi šťastný, a to je nejdůležitější.“

Očekával, že by to mělo stačit k tomu, aby se Ilsa přestala vyptávat na Robin – nebyla první z jeho kamarádů, která naznačovala, že když spolu s Robin tak dobře vycházejí, možná by stálo za úvahu... Nikdy ho nenapadlo...? Jenže Ilsa byla právníčka a od vlastní linie výsledku se nedala tak snadno odradit.

„Robin odložila svatbu, že? Už stanovili nové...?“

„Jo,“ přerušil ji Strike. „Druhýho července. Pojede teď do Yorkshiru na prodlouženější víkend, aby si zařídila... co všechno se tak zařizuje kolem svatby. Vrací se v úterý.“

Strike se stal nečekaným spojencem Matthewa, když trval na tom, aby si Robin vzala v pátek a v pondělí volno; uklidňovalo ho vědomí, že bude čtyři sta kilometrů daleko v domě u rodičů. Robin byla hodně zklamaná, že přijde o setkání s Wardlem v Old Blue Last v Shoreditchi, ale Strikovi neuniklo, že se jí při představě krátkého oddechu i trochu ulevilo.

Ilsa byla zjevně mírně roztrpčená z toho, že se Robin pořád hodlá provdat za někoho jiného než za Strika, ale než stačila cokoli dalšího říct, Strikovi se v kapse rozezvučel mobil. Byl to Graham Hardacre, jeho dávný kolega ze Speciální vyšetřovací jednotky.

„Pardon,“ řekl Nickovi a Ilse, odložil talíř s karí a vstal, „ale tohle musím vzít, je to důležitý... Hardy!“

„Můžeš mluvit, Oggy?“ zeptal se Hardacre, zatímco Strike zamířil k domovním dveřím.

„Už jo,“ řekl Strike, když třemi kroky dorazil na konec krátkého zahradního chodníčku a vyšel ven na potemnělou ulici, aby se trochu protáhl a zakouřil si. „Co pro mě máš?“

„Abych byl upřímněj,“ řekl Hardacre poněkud stísněně, „moc by pomohlo, kdybys mohl přijet sem a podíval se na to, kamaráde. Mám tady děsně otravnou dozorčí, která mi šlape na paty. Nevycházíme spolu. Kdybych odtud začal posílat nějaký materiály a ona se to domákla...“

„A když tam přijedu?“

„Když přijdeš brzo ráno, můžu to všechno nechat otevřený na počítači. Nedbalost, rozumíš?“

Hardacre už dřív poskytoval Strikovi informace, což by přísně vzato neměl. Jenomže k 35. sekci se přesunul teprve nedávno a nebylo se co divit, že by nerad ohrozil své postavení.

Detektiv přešel přes ulici, posadil se na nízkou zahradní zídku protějščího domu, zapálil si cigaretu a zeptal se: „Má smysl, abych kvůli tomu jezdil do Skotska?“

„Záleží na tom, co potřebuješ.“

„Starý adresy, rodinný vazby – lékařský a psychiatrický zprávy by neškodily. Brockbank šel do invalidního důchodu někdy v roce 2003, ne?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Hardacre.

Hluk za zády přiměl Strika vstát a otočit se: majitel zídky, na níž seděl, přišel vysypat odpadky do popelnice. Byl to pomenší muž

kolem šedesátky a ve světle pouliční lampy si Strike všiml, jak se jeho nazlobený výraz rázem rozlil do smířlivého úsměvu, sotva rozeznal Strikovu vysokou rozložitou postavu. Detektiv popošel dál kolem řadových domků, u nichž v jarním vánku šuměly stromy obsypané listy a živé ploty. Tady všude bude za chvíli vlajková výzdoba na oslavu uzavření dalšího manželského svazku. A zanedlouho poté přijde i Robinin svatební den.

„Počítám, že na Lainga toho asi moc mít nebudeš,“ řekl Strike nepatrně zvědavým tónem. Vojenská kariéra toho skotského chlapíka byla kratší než Brockbankova.

„Nebudu – ale... kristepane, to vypadá na pěknýho týpka,“ prohlásil Hardacre.

„Kam ho poslali z Glasshousu?“

Glasshouse bylo vojenské vězení v Colchesteru, kam byli převáženi všichni odsouzenci z řad vojska, než je umístili v civilní věznici.

„Do věznice v Elmley. Pak už o něm nic nemáme; budeš se muset obrátit na probační službu.“

„Jasně.“ Strike vyfoukl kouř k obloze plné hvězd. Oba s Hardacrem věděli, že už nepatří mezi policisty a k záznamům probační služby nemá o nic lepší přístup než kterýkoli řadový občan. „Z které části Skotska pocházel, Hardy?“

„Z Melrose. Když nastupoval, uvedl jako nejbližší příbuznou matku – trochu jsem si ho proklepl.“

„Melrose,“ opakoval Strike zamyšleně.

Uvažoval nad svými dvěma zbývajícími klienty: zazobaným idiotem, který se rajcuje představou, že je paroháč, a bohatou manželkou a matkou, která Strikovi platí, aby jí sehnal důkazy o tom, jak její odloučený manžel urputně sleduje jejich syny. Otec je v Chicagu a Platinovou určitě mohou nechat čtyřiaadvacet hodin bez dozoru.

Samozřejmě ještě přicházela v úvahu možnost, že žádný z mužů, které podezíral, nemá s nohou nic společného a že je to všechno jen jeho výmysl.

A harvest of limbs... Úroda údů...

„Jak daleko je to z Edinburghu do Melrose?“

„Asi tak hodinu, hodinu a půl autem.“

Strike odhodil cigaretu do kanálu.

„Hardy, mohl bych v neděli přes noc cestovat lůžkovým vlakem, zrána se stavít v kanceláři a pak si zajet do Melrose zjistit, jestli se Laing vrátil ke své rodině nebo tam třeba nevědí, kde je.“

„To bude prima. Když mi dáš vědět, kterým vlakem přijedeš, vyzvednu tě na nádraží, Oggy. No, a jestli to plánuješ jenom jako jednodenní výlet,“ chystal se Hardacre projevit vlastní velkorysost, „půjčím ti auto.“

Strike se hned nevrátil k zvědavým přátelům a vystydlému karí. Kouřil další cigaretu, procházel se ztichlou ulicí a přemýšlel. Potom si vzpomněl, že měl jít v neděli večer s Elin na koncert do Southbank Centre. Dychtivě se v něm snažila probudit vášně pro vážnou hudbu, i když nikdy nezastíral, že jeho zájem je nanejvýš vlažný. Podíval se na hodinky. Bylo už příliš pozdě na to, aby jí teď zavolał a společný večer zrušil; nesmí na to zapomenout zítra.

Když se vracel k domu, jeho myšlenky zabloudily zpátky k Robin. O svatbě, k níž mělo dojít už za dva a půl měsíce, mluvila velice zřídka. Teprve když slyšel, jak s Wardlem mluví o objednávkách svatebních fotoaparátů na jedno použití, došlo mu, jak brzy už se z ní stane paní Cunliffeová.

Ještě je čas, blesklo mu hlavou. Na co, to se neodvážil upřesnit ani sám sobě.

12

... the writings in the blood.

Blue Öyster Cult: „OD'd on Life Itself“

Mnozí muži by asi považovali za příjemné povyražení, kdyby jim někdo platil za to, že budou po Londýně sledovat výstavní blondýnu, ale Strika začínalo stopování Platinové k smrti nudit. Nejdřív se hodiny potloukal v okolí Houghton Street, odkud měl výhled na visuté skleněné chodby komplexu London School of Economics, v nichž se občas erotická tanečnice pracující na půl úvazku ukázala cestou do knihovny, pak ji Strike sledoval do klubu Spearmint Rhino, kde jí ve čtyři odpoledne začínala směna. Tam se od ní konečně odlepil: Raven jim zavolá, kdyby Platinová prováděla něco neobvyklého; navíc se má v šest sejít s Wardlem.

V občerstvení nedaleko hospody, kterou si zvolili pro své dostaveníčko, si dal sendvič. V jednu chvíli mu začal zvonit mobil, ale když uviděl, že mu volá sestra, nechal hovor spadnout do hlasové schránky. Mlhavě si uvědomoval, že jeho synovec Jack bude mít zřejmě brzy narozeniny, ale v žádném případě se nechystal jeho oslavy účastnit, rozhodně ne po té poslední, z níž si pamatoval především na všetečnou zvědavost Lucyiných kamarádek a matek z okolí a na ohlušující ječení rozvášněných a vztekajících se dětí.

Hospoda Old Blue Last se nacházela na samém konci Great Eastern Street v Shoreditchi, byla to nárožní, impozantní třípodlažní

budova z cihel, zakulacená jako lodní příď. Strike si vzpomínal, že tady dříve býval striptýzový klub a bordel: jeden jeho a Nickův starý kamarád ze školy tady údajně přišel o panictví se ženou, která by věkem mohla být jeho matka.

Cedule hned u vchodu oznamovala znovuzrození Old Blue Last jako hudebního klubu. Strike si přečetl, že od osmi hodin večer tady mají hrát Islington Boys' Club, Red Drapes, In Golden Tears a Neon Index. Jízlivě se ušklíbl a protlačil se dál do baru obloženého tmavým dřevem, kde obrovské starodávné zrcadlo za pultem nabízelo zlatě vyvedeným písmem světlá piva zašlých časů. Z vysokého stropu visely kulaté skleněné lampy a osvětlovaly dav mladých mužů a žen, mnozí z nich vypadali jako studenti a většina na sobě měla stylové oblečení, které se vymykalo Strikovu chápání.

Třebaže jeho matka z duše milovala především stadionové kapely, brávala ho s sebou v dětství i do spousty podobných podniků, kde skupiny složené z jejích kamarádů občas odvrzaly jeden dva koncerty, než se rozhádaly a rozpadly, aby se přeskupily a o tři měsíce později se objevily zase v jiné hospodě. Strika překvapilo, že si Wardle vybral k setkání právě Old Blue Last, zvlášť když dříve si s ním dával sraz jedině ve Feathers, což bylo hned vedle Scotland Yardu. Záhada se vyjasnila, sotva dorazil k policistovi, který osaměle postával u baru s pintou piva.

„Ženě se líbí Islington Boys' Club. Po práci sem za mnou přijde.“

Strike se s Wardlovou manželkou zatím neviděl, a třebaže nad tím nikdy zvlášť nepřemýšlel, automaticky předpokládal, že nejspíš půjde o hybrid Platinové (jelikož teď Wardle očima bez ustání sledoval uměle opálená těla a sporé šaty zdejších dívek) a jedině manželky člena Metropolitní policie, kterou znal; jmenovala se Helly a zajímala se výhradně o své děti, dům a šťavnaté drby. Ale fakt, že se Wardlově ženě líbí nezávislá kapela, o níž Strike v životě neslyšel (nehledě na to, že sám měl už dopředu sklon těmi muzikanty opovrhovat), mu napovídal, že to musí být zajímavější osoba, než by čekal.

„Tak co máš?“ zeptal se Strike Wardla, když se mu podařilo obstarat si u čím dál vytíženějšího barmana pivo. V mlčenlivé shodě opustili barový pult a obsadili poslední volný stůlek pro dva v celé místnosti.

„Na té noze dělají kluci z forenzního,“ řekl Wardle, když se posadili. „Domnívají se, že jde o ženu mezi patnácti a pětadvaceti lety a že už byla mrtvá, když jí nohu urázli. Ale soudě podle krevní sraženiny ne moc dlouho. A než ji po urážnutí poslali tvé kamarádce Robin, ležela chvíli v mrazáku.“

Mezi patnácti a pětadvaceti lety: podle Strikových výpočtů by teď Brittany Brockbankové bylo jednadvacet let.

„Nemůžou ten věk určit přesněji?“

Wardle zavrtěl hlavou.

„Nic určitějšího z nich zatím nedostanu. Proč?“

„Už jsem ti to říkal: Brockbank měl nevlastní dceru.“

„Brockbank,“ zopakoval Wardle neurčitě, jako by mu to jméno nic neříkalo.

„Jeden z chlápků, o kterých si myslím, že by mi tu nohu mohli poslat.“ Strike nedokázal skrýt svou netrpělivost. „Někdejší krysa pouště. Mohutnej tmavej chlápek, kvěťákový ucho...“

„Jo, už vím,“ skočil mu do řeči Wardle, zničehonic popuzený. „Ke mně se dostává takovejch jmen spoustu, kamaráde. Brockbank... to je ten s tetováním na předloktí...“

„To je Laing,“ řekl Strike. „Skot, kterýho jsem dostal na deset let do vězení. Brockbank je ten, co byl přesvědčený, že jsem mu způsobil poškození mozku.“

„Aha, no jo.“

„Jeho nevlastní dcera Brittany měla na noze starou jizvu. To už jsem ti říkal.“

„Jo, jo, vzpomínám si.“

Strike spolkl jízlivou poznámku a raději se napil piva. Cítil by mnohem větší jistotu, že se jeho podezření berou vážně, kdyby

naproti němu místo Wardla seděl jeho dávný kolega ze Speciální vyšetřovací jednotky Graham Hardacre. Strikův vztah s Wardlem byl od začátku poznamenaný ostražitostí a v poslední době i jistou mírou soutěživostí. Wardlovy detektivní schopnosti hodnotil výše než u řady jiných příslušníků Metropolitní policie, s nimiž měl to potěšení se setkat, ale Wardle si hýčkal vlastní teorie s otcovským zalíbením, které nikdy neprojevoval vůči Strikovým nápadům.

„Říkali tedy něco o té jizvě na lýtku?“

„Je stará. Vznikla dávno před smrtí.“

„Do prdele,“ zabručel Strike.

Stará jizva nemusela soudní lékaře nijak zvlášť zajímat, pro něho ale měla zásadní význam. Právě toho se děsil. Dokonce i Wardle, který měl ve zvyku utahovat si ze Strika při každé vhodné příležitosti, při pohledu na jeho znepokojení pocítil něco jako soucit.

„Kámo,“ ozval se (a to oslovení bylo rovněž novinkou), „Brockbank to není. Spáchal to Malley.“

Toho se Strike obával, bál se, že pouhá zmínka o Malleyem způsobí, že se Wardle s veškerou vervou pustí za ním a ostatní Strikovy podezřelé z vyšetřování vyloučí. Že se nadchne představou, jak právě on dostane do vězení tak proslulého zločince.

„Máš pro to nějaký důkazy?“ zeptal se Strike stroze.

„Harringayův gang dodává do Londýna a do Manchesteru prostitutky z východní Evropy. Mluvil jsem s lidma z mravnostního. Udělali minulej týden razii v jednom bordelu kus odtud a podařilo se jim odtamtud dostat dvě Ukrajinky.“ Wardle ztišil hlas. „Vyslychají je dvě policistky. Měly kamarádku, která si myslela, že jede do Británie dělat modelku, a nikdy tý práci nepřišla na chuť, přestože z ní mohli vymlátit duši. Hrobař ji před čtrnácti dny vyvlekl za vlasy z baráku a od té doby ji neviděly. Taky už neviděly Hrobaře.“

„To je pro Hrobaře naprosto běžná rutina,“ řekl Strike. „To neznamená, že je to její noha. Slyšel ho někdo, že by se někdy zmínil o mně?“

„Ano,“ přisvědčil Wardle triumfálně.

Strike odložil sklenici, z níž se právě hodlal napít. Kladnou odpověď opravdu nečekal.

„On o mně s někým mluvil?“

„Jedna z těch holek, kterou odtamtud lidi z mravnostního dostali, si je jistá, že o tobě Hrobař docela nedávno mluvil.“

„V jaké souvislosti?“

Wardle pronesl jakési víceslabičné jméno: příjmení bohatého ruského majitele kasina, pro kterého Strike skutečně koncem minulého roku dělal nějakou práci. Strike se zakabonil. To, že Hrobař věděl o jeho práci pro majitele kasina, podle jeho názoru nijak nezvyšovalo pravděpodobnost, že se by nějak domákl, že ho naposledy poslalo za míříže Strikovo svědectví. Z této čerstvé informace si Strike vzal jen to, že se jeho ruský klient pohybuje ve značně pochybných kruzích, ale o tom věděl i dřív.

„A co má to, že mě platil Arzamascev, společnýho s Hrobařem?“

„A u čeho bys chtěl začít?“ řekl Wardle, který podle Strika vydával naprosto mlhavou představu za širokou škálu možností. „Jeho gang má prsty ve spoustě věcí. V podstatě ale máme chlápka, kterému jsi kdysi překazil zálibu v posílání lidských údů poštou a kterej si zmizí s mladou holkou krátce předtím, než ti poštou přijde dívčí noha.“

„Když to podáš takhle, zní to přesvědčivě,“ řekl Strike, ale sám nebyl přesvědčený ani trochu. „Podnikal jsi něco ohledně Lainga, Brockbanka a Whittakera?“

„Jasně,“ odpověděl Wardle. „Dal jsem lidem za úkol je vypátrat.“

Strike by rád věřil, že je to pravda; avšak nehodlal Wardlovo tvrzení nijak zpochybňovat, aby neohrozil jejich přátelské vztahy.

„Taký máme toho kurýra na záznamu z bezpečnostní kamery,“ dodal Wardle.

„A?“

„Ta tvoje kolegyně je všímavá,“ uznale poznamenal Wardle. „Skutečně to byla honda. Falešná poznávací značka. Oblečení přesně, jak je popsala. Odjel na jihozápad – vlastně mířil ke skutečnému

kurýrskému depu. Naposledy ho kamera zachytila ve Wimbledonu. Pak se po něm i po motorce slehla zem. Jenže jak říkám: falešná poznávací značka. Může být kdekoli.“

„Falešná poznávací značka,“ zopakoval Strike. „To si to sakra důkladně naplánoval.“

Hospoda kolem nich se pomalu plnila. Kapela se očividně chystala hrát v patře: lidi se tlačili u dveří vedoucích nahoru do sálu a Strike zaslechl důvěrně známé zahučení zpětné vazby mikrofonu.

„Mám pro tebe ještě něco,“ řekl Strike bez nadšení. „Slíbil jsem Robin, že ti předám kopie.“

Ráno ještě před svítáním se vrátil do kanceláře. Novináři se konečně vzdali naděje, že ho zastihnou, jak přichází nebo odchází, i když známá z obchodu s kytarami naproti přes ulici ho informovala, že fotografové tam okouněli ještě včera večer.

Wardle převzal fotokopie dvou dopisů a zdálo se, že ho docela zaujaly.

„Oba přišly v posledních dvou měsících,“ dodal Strike. „Robin si myslí, že by ses na ně měl podívat. Dáš si ještě?“ zeptal se a ukázal na Wardlovu téměř prázdnou sklenici.

Než Strike koupil další dvě piva, Wardle si dopisy přečetl. Vzkaz podepsaný RL ještě držel v ruce, když se Strike vrátil. Strike zvedl druhý a přečetl si dobře čitelný, úhledný dívčí rukopis:

... že budu skutečně sama sebou a opravdu naplněná, až když se tě nohy zbavím. Nikdo nechápe, že ke mně nepatří a nikdy patřit nebude. Moji potřebu nechat si ji amputovat rodina nikdy neskousne, oni si myslí, že si jen tak vymýšlím, ale vy to pochopíte...

To se teda pleteš, pomyslel si Strike a odhodil fotokopii zpátky na stůl, přičemž si povšiml, že svoji adresu v Shepherd's Bush napsala co možná zřetelně a čitelně, aby odpověď, v níž jí měl poradit, jak

nejlépe si uříznout nohu, nemohla v žádném případě zabloudit. Dopis byl podepsaný Kelsey, ale bez příjmení.

Wardle, stále ještě ponořený do druhého dopisu, zničehonic vyprskl se směsí pobavení a znechucení.

„Do prdele, četl jsi tohle?“

„Ne,“ odpověděl Strike.

Do hospody se hrnula další mládež. Nebyli s Wardlem jediní, komu bylo přes třicet, ale určitě patřili mezi nejstarší lidi v davu. Strike pozoroval hezkou mladou ženu s bledou tváří, která byla nalíčená jako filmová hvězdička ze čtyřicátých let, s úzkým černým obočím, rudou rtěnkou a šmolkově modrým, naondulovaným převlivem. Rozhlížela se po svém partnerovi. „Cvokařský dopisy čte Robin, a když si myslí, že bych o nich měl vědět, podává mi z nich stručný výtah.“

„Chci ti masírovat tvůj pahýl,“ četl Wardle nahlas. „Chci, abys mě použil jako živou berli. Chci...‘ Do prdele. To ani není fyzicky...“

Otočil dopis na druhou stranu.

„RL.‘ Přečteš tu adresu?“

„Ne.“ Strike přimhouřil oči. Rukopis byl hustý a strašně špatně k přečtení. Z celé nahuštěné adresy se mu na první pohled podařilo rozluštit jediné slovo: „Walthamstow“.

„Co mělo znamenat to ‚budu čekat u baru‘, Eriku?“

Mladá žena se šmolkově modrými vlasy a rudou rtěnkou se objevila u jejich stolu a v ruce si nesla pití. Přes letní šaty, které vypadaly jako ze čtyřicátých let, měla přehozenou koženou bundu.

„Promiň, miláčku, měli jsme pracovní jednání,“ řekl Wardle s naprostým klidem. „April, tohle je Cormoran Strike. Moje žena,“ dodal.

„Ahoj,“ pozdravil Strike a natáhl k ní svou velkou ruku. V životě by ho nenapadlo, že Wardlova žena vypadá takhle. Z důvodů, které byl příliš unavený zkoumat, mu byl Wardle najednou sympatičtější.

„Ach, tak to jste vy!“ April mu věnovala zářivý úsměv, zatímco Wardle sebral okopírované dopisy ze stolu, přeložil je a strčil si je do kapsy. „Cormoran Strike! Už jsem toho o vás hodně slyšela. Zůstanete na koncert?“

„Pochybuj,“ řekl Strike, ale nijak protivně. Byla moc hezká.

April ho očividně nechtěla jen tak propustit. Oznámila mu, že čekají ještě nějaké kamarády a během pár minut po jejím příchodu se opravdu objevilo dalších šest lidí. Ve skupince byly i dvě nezadané ženy. Strike se nechal přemluvit, že s nimi půjde nahoru, kde stálo malé pódium a parket už byl plný lidí. Na jeho otázku mu April prozradila, že pracuje jako stylistka a že dnes pomáhala při fotografování pro jeden časopis. A také, dodala ležérně, občas tančí v kabaretu.

„V kabaretu?“ opakoval Strike co nejhlasitěji, protože zpětná vazba od mikrofonu opět zaburácela sálem, což v davu popíjejících posluchačů vyvolalo vlnu hlasitých protestů. *Nejde náhodou o umělecké svlékání?* přemítal, když se mu April svěřila, že její kamarádka Coco – dívka s tomatově červenými vlasy, která na něj s úsměvem zamávala – také tančí v kabaretu.

Zdálo se, že jde o vstřícnou skupinku a žádný z mužů se k němu nechoval s onou otravnou agresivitou, jakou při každé příležitosti, když se ocitl ve Strikově blízkosti, projevoval Matthew. Žádnou kapelu neslyšel naživo už pořádně dlouho. A drobounká Coco se dala slyšet, že by ocenila, kdyby ji někdo zvedl a ona se mohla na chvíli podívat...

Sotva však Islington Boys' Club nastoupili na scénu, Strike cítil, jak ho to proti jeho vůli strhává zpátky do časů a k lidem, na něž se usilovně snažil zapomenout. Zatuchlý pot v ovzduší, důvěrně známý zvuk laděných kytar, hučení zesílených mikrofonů: to všechno by snad dokázal snést, jen kdyby sólový zpěvák svou pružnou androgynní postavou tolik nepřipomínal Whittakera.

Po čtyřech taktech Strike věděl, že tu nezůstane. Na té nezávislé rockové hudbě s převládajícím kytarovým zvukem nebylo nic špat-

ného: hráli dobře a sólový zpěvák měl navzdory nešťastné podobnosti s Whittakerem slušný hlas. Jenže Strike kdysi býval v podobném prostředí příliš často a tehdy nesměl odejít. Dnes večer si mohl svobodně vybrat klid a čerstvý vzduch a měl v úmyslu této výsady využít.

Zakřičel pozdrav na rozloučenou Wardlovi, zamával a usmál se na April, která na něho mrkla a taky zamávala, a pak odešel. Dost mohutný na to, aby si snadno prorazil cestu mezi lidmi, kteří už byli celí zpocení a udýchaní. Dorazil k východu ve chvíli, kdy Islington Boys' Club dohráli svou první písničku. Nad hlavou mu zaburácel potlesk jako tlumené krupobití na plechové střeše. V příští minutě už s úlevou vykročil do hluku šumící dopravy.

13

In the presence of another world.

Blue Öyster Cult: „In the Presence of Another World“

V sobotu dopoledne vyrazila Robin s matkou ve staříčském rodinném land roveru z rodného městečka Masham ke krejčové do Harrogate, u níž měla na přešití svatební šaty. Vzhled se upravoval, protože původně byly navrženy pro svatbu v lednu, a teď je měla mít na sobě v červenci.

„Hodně jste zhubla,“ poznamenala postarší krejčová a spínala špendlíky látku na zadní straně živůtku. „Už dál nehubněte. Ty šaty byly myšlené pro trochu plnější postavu.“

Robin si zvolila látku a styl šatů více než před rokem volně podle modelu od Elieho Saaba, jaký by si její rodiče, kteří budou za půl roku platit také polovinu nákladů za svatbu jejího staršího bratra Stephena, v žádném případě nemohli dovolit. A z platu, který dostávala od Strika, by si nemohla pořídit ani tuhle levnější variantu.

Osvětlení v šatně bylo lichotivé, ale ve zlatě orámovaném zrcadle vypadala Robin příliš bledá, oči se jí propadaly únavou. Nebyla si jistá, že šatům prospěje úprava na verzi bez rukávů. Na původním modelu se jí líbily právě dlouhé rukávy. Možná, napadlo ji, je unavená prostě už jen z toho, že musí žít s myšlenkou na šaty příliš dlouho.

Šatna byla cítit novým kobercem a leštěnkou. Zatímco Robinina matka Linda sledovala krejčovou, jak špendlí, zapošívá a urovnává

metry šifonu, Robin – sklíčená vlastním odrazem v zrcadle – se místo toho soustředila na malý stojan v rohu s křišťálovými diadémy a umělými květinami.

„Připomeňte mi, prosím, domluvili jsme se už, co budeme mít na hlavě?“ zeptala se krejčová, která měla ve zvyku mluvit v první osobě množného čísla jako sestřičky v nemocnici. „Pro zimní svatbu jsme, myslím, počítali s diadémem, že? Řekla bych, že k šatům bez ramínek by stálo za to vyzkoušet květiny.“

„Květiny by byly pěkné,“ souhlasila Linda z rohu místnosti.

Matka s dcerou si byly jedna druhé hodně podobné. Třebaže Lindin kdysi štíhlý pas zesílil a její vyšisované zlatorudé vlasy vyčesané do neuspořádaného drdolu už prokvétaly stříbrem, její modrošedé oči měly stejnou barvu jako oči dcery a nyní spočívaly na druhorozeném dítěti se starostlivým výrazem a pronikavou bystrostí, která by Strikovi musela připadat až k smíchu povědomá.

Robin vyzkoušela celou nabídku ozdob do vlasů z umělých květin a žádná se jí nelíbila.

„Asi spíš zůstanu u toho diádemu,“ řekla.

„A co čerstvé květiny?“ navrhla Linda.

„Ano,“ přisvědčila Robin a zničehonic zatoužila uniknout té kobercové vůni a svému pobledlému zarámovanému odrazu. „Půjdeme se podívat, jestli by v květinářství něco nevymysleli.“

Byla ráda, když zůstala v šatně na pár minut sama. Zatímco se soukala ze šatů a natahovala si zpátky džíny a svetr, přemýšlela nad tím, proč má tak skleslou náladu. Na jednu stranu litovala, že musela z donucení oželeť Strikovu schůzku s Wardlem, ale na druhou se těšila, že ji od anonymního muže v černém motorkářském oblečení, který jí předal uříznutou nohu, bude dělit několik stovek kilometrů.

Jenže žádný pocit úniku se nedostavil. Ve vlaku cestou na sever se s Matthewem znovu pohádali. Dokonce i tady, v šatně krejčovského salonu v James Street, ji pronásledovaly množící se úzkosti: klesající objem práce v agentuře, strach, co se stane, jestliže si ji Strike

nebude moct dovolit dál zaměstnávat. Když se oblékla, zkontrolovala si mobil. Od Strika žádná zpráva.

Mezi kbelíky mimóz a lilií o čtvrt hodiny později byla zamlklá a ušečná. Květinářka ji obskakovala a hýřila nápady, přidržovala jednotlivé květy Robin u vlasů a nechtěně nechala stéct kapky studené nazelenalé vody z dlouhého stonku růže na její smetanově bílý svetr.

„Pojďme do Bettys,“ navrhla Linda, když konečně objednaly květiny do vlasů.

Bettys byla vyhlášená čajovna, která se v lázeňském městě Harrogate počítala k místním pamětihodnostem. Venku, kde pod zlatočernou prosklenou stříškou čekali ve frontě zákazníci, visely koše s květinami a uvnitř byly lampy vyrobené z plechovek od čajů, ozdobné čajové konvice, polstrovaná křesílka a servírky ve vyšíváných uniformách. Pro Robin bývalo odmalička svátkem, když se mohla dívat do skleněných pultů na řady tlustoučkých marcipánových prasátek a sledovat matku, jak kupuje jeden z těch přepychových ovocných zákusků jemně ochucených alkoholem, které se prodávaly ve speciálních plechových krabičkách.

Dnes, usazená u velkého okna s výhledem na pestrobarevné záhony, které připomínaly geometrické obrazce vytvarované malými dětmi z plastelíny, odmítla Robin cokoli k snědku, požádala o konvici čaje a opět si vytáhla mobil. Nic.

„Všechno dobrý?“ zeptala se jí Linda.

„V pohodě,“ řekla Robin. „Jenom jsem byla zvědavá, jestli není něco nového.“

„Co nového by mělo být?“

„S tou nohou,“ řekla Robin. „Strike měl včera večer schůzku s Wardlem, to je jeden policista z Metropolitní.“

„Aha,“ odušila Linda a odmlčely se až do doby, než jim přinesli čaj.

Linda si objednala Tlustého darebu, jeden z největších čajových koláčů, jaké v Bettys podávali. Namazala si ho pořádně máslem a teprve potom se zeptala:

„Vy se asi pokusíte s Cormoranem zjistit, kdo vám tu nohu poslal, sami, že?“

Cosí v matčině tónu přimělo Robin k ostražitosti.

„Jen nás zajímá, jak policie postupuje, to je všechno.“

„Aha,“ prohodila Linda, žvýkala a pozorovala Robin.

Robin se cítila provinile, že je tak nedůtklivá. Svatební šaty byly drahé a ona neprojevovala dostatečnou vděčnost.

„Promiň, že jsem tak protivná.“

„To nic.“

„Matthew do mě pořád reje, že pracuju pro Cormorana.“

„Ano, něco málo jsme o tom včera v noci slyšeli.“

„Panebože, mami, promiň!“

Robin měla za to, že se zvládli hádat natolik potichu, aby rodiče nevzbudili. Chytli se už cestou do Mashamu, vyhlásili příměří na dobu večere s rodiči a potom v debatě pokračovali v obývacím pokoji, když Linda s Michaellem odešli spát.

„Hodně přicházelo na přetřes Cormoranovo jméno, že? Myslím, že Matthew...“

„On se o mě nebojí,“ zarazila ji Robin.

Matthew její práci od začátku zlehčoval, ale když už byl přinucen brát ji vážně – když jí například někdo poslal uříznutou nohu –, byl spíš naštvaný, než že by se o ni strachoval.

„No, jestli se o tebe nebojí, tak by tedy měl,“ prohlásila Linda. „Někdo ti poslal kus mrtvoly, Robin. Není to tak dávno, co nám Matt volal a oznámil nám, že ležíš v nemocnici s otřesem mozku. Tím ale nechci říct, abys té práce nechávala!“ dodala a nedala se odradit Robininým vyčítavým pohledem. „Já vím, že tu práci chceš dělat! Ale stejně...“ vtiskla větší pěst do svého Tlustého dareby do Robininy poslušné dlaně, „nechtěla jsem se tě ptát, jestli se o tebe Matt bojí. Chtěla jsem se zeptat, jestli náhodou nežáríš.“

Robin usrkla ze svého silného čaje Bettys Blend. Neurčitě přemítala, nemá-li pár těch čajových pytlíků koupit s sebou do kance-

láře. V samoobsluze Waitrose v Ealingu žádný tak dobrý čaj neměli. A Strike měl silný čaj rád.

„Ano, Matt je žárlivý,“ vypravila ze sebe nakonec.

„Předpokládám, že k tomu nemá žádný důvod?“

„Ovšemže ne!“ vyhrkla Robin rozhořčeně. Cítila se zrazená. Její matka vždycky stála při ní, vždycky...

„Není důvod se rozčilovat,“ řekla Linda nevzrušeně. „Nijak ne-naznačuju, že bys udělala něco, co bys neměla.“

„Tak fajn,“ upokojila se Robin a mimoděk se zakousla do koláče. „Protože já nic neudělala. Je to můj šéf, nic víc.“

„A tvůj kamarád,“ podotkla Linda. „Soudě aspoň podle toho, jak o něm mluvíš.“

„Ano,“ připustila Robin, ale vrozená poctivost ji přiměla dodat: „I když to není jako normální kamarádství.“

„Proč ne?“

„On nerad mluví o osobních věcech. Z něho aby člověk všechno páčil heverem.“

Až na jeden památný večer – o němž se od té doby ani jeden téměř nezmnínili –, kdy se Strike opil takovým způsobem, že se v podstatě neudržel na nohou, neposkytoval dobrovolně prakticky žádné informace o svém soukromém životě.

„Ale vycházíte spolu dobře, ne?“

„Jo, moc dobře.“

„Spousta mužů špatně snáší, když slyší, jak dobře jejich drahé polovičky vycházejí s jinými muži.“

„A co s tím mám dělat, pracovat celej život zásadně jen s ženskými?“

„To ne,“ odpověděla Linda. „Já jenom říkám, že se Matthew pochopitelně cítí ohrožený.“

Robin občas svoji matku podezírala, že lituje toho, že její dcera nepoznala víc chlapců, než se rozhodla pro Matthewa. Byly si s Lindou blízké; byla její jediná dcera. V čajovně plné rámusu

a cinkotu nádobí si Robin najednou uvědomila, že se bojí, aby jí Linda nezačala říkat, že ještě není pozdě na zrušení svatby, kdyby si to chtěla rozmyslet. Ačkoli byla unavená a cítila se pod psa a navzdory tomu, že měli za sebou pár měsíců, kdy to mezi nimi příliš neklapalo, věděla, že Matthewa miluje. Šaty byly ušité, kostel zamluvený, recepce téměř zaplacená. Musí teď jen vydržet a dostat se do cílové pásy.

„Strike mě nijak nepřitahuje. A navíc má známost: chodí s Elin Toftovou. S tou, co moderuje na Rádiu 3.“

Doufala, že taková informace by mohla matku zaujmout. Při vaření a práci na zahradě rozhlasové pořady s chutí poslouchala.

„Elin Toftová? Není to ta blondatá krasavice, která tuhle večer v telce povídala o romantických hudebních skladatelích?“ zeptala se Linda.

„To bude ona,“ potvrdila Robin bez známky nadšení, a přestože taktika na odvrácení matčiny pozornosti zabrala, okamžitě změnila téma. „Takže vy se zbavujete land rovera?“

„Ano. Pochopitelně už za něj nic nedostaneme. Možná tak za šrot... ledaže...“ zarazila se Linda, protože právě dostala nápad, „byste si ho chtěli vzít vy s Matthewem, co ty na to? Má ještě na rok zaplacený pojištění a technickou nějakým zázrakem vždycky proleze.“

Robin přežvykovala koláč a přemýšlela. Matthew si neustále stěžoval, že nemají na auto, a tento nedostatek přičítal jejímu nízkému platu. Manžel jeho sestry měl kabriolet Audi A3 a on mu ho až bolestně záviděl. Robin věděla, že k omláčenému starému land roveru s neodstranitelným zápachem po mokré psí srsti a gumákách zaujme zcela odlišný postoj, jenomže v jednu hodinu v noci v jejich obýváku Matthew začal vypočítávat, kolik si podle jeho odhadu vydělají všichni jejich kamarádi, a výčet vítězoslavně uzavřel tvrzením, že Robinin plat leží na úplně nejspodnější příčce celého žebříčku. V náhlém záchvatu zlomyslnosti si představila, jak svému snoubenci

říká: „Ale vždyť jsme dostali land rovera, Matte, není žádný důvod, proč bychom měli dál šetřit na audi!“

„Je pravda, že v práci by se auto docela hodilo,“ řekla nahlas, „když občas potřebujeme vyjet z Londýna. Strike by nemusel platit za auto z půjčovny.“

„Hm,“ odtušila nepřítomně Linda, přitom však nespouštěla oči z dceřiny tváře.

Když přijely domů, Matthew pomáhal svému budoucímu tchánovi prostírat na stůl. Obvykle víc pomáhal v kuchyni u jejích rodičů než doma s Robin.

„Jak vypadají šaty?“ zeptal se, což Robin považovala za pokus o usmíření.

„Dobře,“ odpověděla.

„Nesmíš mi o nich nic říct, aby nám to nepřineslo smůlu?“ nadhodil, a když se neusmála, dodal: „Vsadím se, že v nich vypadáš nádherně.“

Nechala se obměkčit, natáhla k němu ruku a on na ni mrkl a stiskl jí prsty. Linda poté mezi ně na stůl položila mísu s bramborovou kaší a oznámila Matthewovi, že jim věnuje starý land rover.

„Cože?“ zarazil se Matthew a v jeho obličeji se objevil patrný úlek.

„Pořád mluvíš o tom, že bys chtěl auto,“ řekla Robin na matčinu obranu.

„To jo, ale – land rover v Londýně?“

„Proč ne?“

„Pokazí mu to image,“ prohodil její bratr Martin, který právě vešel do kuchyně s novinami v ruce; studoval startovní listinu Velké národní steeplechase, která se poběží odpoledne. „K tobě se ale hodí báječně, Robin. Úplně tě vidím, jak v něm s Kulhounem objíždíte mordy.“

Matthewovi ztuhla čelist.

„Drž hubu, Martine,“ vyštěkla Robin, sjela svého mladšího bratra pohledem a usedla ke stolu. „A moc ráda bych byla u toho, až takhle oslovíš Strika přímo do očí,“ dodala.

„Nespíš by se tomu zasmál,“ prohlásil Martin ležérně.

„Jo? Protože jste toho jeden jako druhý dokázali stejně?“ odsekla Robin ostře. „Oba jste prošli válkou s vyznamenáním, riskovali život a končtiny?“

Martin byl jediný ze čtyř sourozenců Ellacottových, který nechodil na univerzitu, a také jediný, který dosud bydlel u rodičů. Byl odjakživa háklivý na sebenepatrnější náznak, že zklamal očekávání.

„Co tím chceš kurva říct – mám snad vstoupit do armády?“ vyjel nabroušeně.

„Martine!“ okřikla ho Linda ostře. „Dávej si pozor na jazyk!“

„Po tobě se taky vozí, Matte, za to, že máš obě nohy?“ nedal se Martin.

Robin upustila příbor a odešla z kuchyně.

Před očima jí opět vyvstal obraz uříznuté nohy s lesklou holenní kostí vyčnívající z mrtvého masa, ty trochu ušpiněné nehty, které by si jejich majitelka nejspíš chtěla umýt nebo nalakovat, než je někdo jiný uvidí...

A najednou se rozplakala, poprvé od chvíle, kdy převzala balík. Vzor starého koberce na schodech se jí v očích rozpil a po klice na dveřích do svého pokoje musela zašmátrat rukou. Přešla k posteli a vrhla se tváří dolů na čistou přikrývku, ramena se jí otřásala a hrud' prudce dmula. Dlaně si tiskla k mokrému obličejí ve snaze potlačit vzlykot. Nechtěla, aby za ní kdokoli z nich chodil; nechtěla s nikým mluvit a nic vysvětlovat; chtěla být prostě sama a dát volný průchod emocím, které v sobě po celý pracovní týden dusila.

Bratrovy ledabylé poznámky o Strikově amputaci byly ozvěnou detektivova vlastního žertování o useknuté noze. Nějaká žena zřejmě zemřela za strašlivých, brutálních okolností, ale zdálo se, že to kromě Robin nikoho příliš nezajímá. Smrt a sekera udělaly z té neznámé ženy kus mrtvé tělesné hmoty, problém, jež bylo třeba vyřešit, a Robin měla pocit, jako by byla jediný člověk, který nezapomněl, že tu nohu používal snad ještě před týdnem živý a dýchající člověk...

Asi po deseti minutách usilovného pláče se překulila na záda, otevřela oči zalité slzami a rozhlédla se po svém starém pokoji, jako by jí mohl poskytnout nějakou útěchu.

Tento pokoj jí kdysi připadal jako jediné bezpečné místo na zemi. Během tří měsíců poté, co odešla z univerzity, z něho téměř nevycházela, dokonce ani na jídlo. Stěny měla tenkrát vymalované řvavou růžovou, kterou si dost pomýleně vybrala v šestnácti letech. Nejasně si uvědomovala, že to nebyla ta pravá volba, ale nechtěla tehdy tatínka žádat, aby pokoj vymaloval znovu, a tak ty nevkusně křiklavé stěny oblepila co největším množstvím plakátů. Od nohou postele na ni tenkrát hleděl plakát dívčí skupiny Destiny's Child. I když tam teď nebylo nic než hladká zelenkává tapeta s jemným vzorem, kterou celý pokoj vytapetovala Linda, když Robin odešla z domu za Matthewem do Londýna, Robin si dodnes dokázala vybavit Beyoncé, Kelly Rowlandovou a Michelle Williamsovou, jak na ni shlíží z obalu alba *Survivor*. Obraz byl nesmazatelně spojený s nejhorším obdobím jejího života.

Teď na stěnách visely jen dvě zarámované fotografie: na jedné byla Robin se svou maturitní třídou v poslední den školy (Matthew stál na snímku vzadu, nejpohlednější kluk z celého ročníku, který se odmítal pitvořit nebo si nasadit na hlavu nějaký pitomý klobouk) a na druhé dvanáctiletá Robin, jak jede na svém skotském poníku Angusovi, chundelatém, silném a paličatém stvoření, které žilo na strýcově farmě a jež Robin bez ohledu na jeho neposlušnost slepě milovala.

Zdrcená a vysílená Robin párkrát zamrkala, aby z očí vyhnala další slzy, a osušila si mokrý obličej zápěstím obou rukou. Z kuchyně pod jejím pokojem sem stoupaly tlumené hlasy. Byla si jistá, že matka určitě Matthewovi poradí, aby ji nechal chvíli o samotě. Robin doufala, že ji poslechne. Měla pocit, že by zbytek víkendu nejradši spala.

O hodinu později pořád ležela na dvoulůžku a ospale zírala

z okna do koruny lípy v zahradě, když vtom Matthew zaklepal a vešel s hrnkem čaje.

„Tvoje máma si myslí, že ti přijde vhod.“

„Díky,“ řekla Robin.

„Budeme se všichni dívat na steeplechase. Martin si vsadil velkou částku na Ballabriggse.“

Ani zmínka o tom, jak ji rozhodily Martinovy necitlivé poznámky; z Matthewova chování vyplývalo, že se zřejmě sama poněkud ztrapnila a on jí nabízí cestu, jak z toho ven. Okamžitě jí došlo, že nemá ani ponětí, nakolik s ní zamával pohled na tu ženinu nohu, její ledový dotek. Ne, zkrátka ho jen švalo, že Strike, s nímž se nikdo z rodiny Ellacottových v životě neviděl, už zase zaujal místo ve víkendových rozhovorech. Úplně stejně jako se Sarah Shadlockovou na ragbyovém utkání.

„Nemám chuť sledovat, jak si koně lámou vaz,“ řekla Robin. „A beztak potřebuju udělat něco pracovního.“

Chvilí tam nad ní stál a hleděl na ni, pak odešel a přibouchl za sebou dveře až příliš důrazně, takže se zase otevřely.

Robin se posadila, uhladila si vlasy, zhluboka si vzdychla a pak si donesla notebook z toaletního stolku. Cítila se provinile, že si ho s sebou bere na návštěvu doma, provinile za naději, že si snad ukradne chvilku na to, co potají označovala za svoji linii vyšetřování. Ale shovívavý výraz, s nímž jí Matthew tak velkodušně hodlal odpustit, veškerou provinilost odboural. Jen ať se dívá na steeplechase. Ona má důležitější věci na práci.

Vrátila se do postele, za záda si naskládala hromadu polštářů, otevřela notebook a proklikala se k záložkám jistých webových stránek, o nichž dosud s nikým nemluvila, dokonce ani se Strikem, který by to bezpochyby považoval za ztrátu času.

Strávila už několik hodin sledováním dvou odlišných, ale souvisejících linií vyšetřování, vycházely z dopisů, na jejichž předání Wardlovi trvala: jeden přišel od mladé ženy, která si toužila nechat

uříznout vlastní nohu, a druhý od osoby, jež si přála se Strikovým pahýlem provádět věci, z nichž se Robin mírně zvedal žaludek.

Robin odjakživa fascinovaly pochody v lidské mysli. Svá univerzitní studia, byť záhy přerušená, věnovala psychologii. Mladá žena, která napsala Strikovi, zřejmě trpěla poruchou identity tělesné integrity označovanou zkratkou BIID: iracionální touhou zbavit se zdravých údů vlastního těla.

Robin si na internetu přečetla na dané téma několik vědeckých studií a teď už věděla, jak je tato porucha velmi vzácná a že její přesné příčiny jsou dosud neznámé. Ze stránek nabízejících podporu lidem, kteří BIID trpí, se zároveň dozvěděla, kolik nenávisti k sobě poutají. Komentáře na stránkách byly plné jedovatých poznámek, které lidi trpící BIID obviňovaly, že jen prahnou po pozornosti a péči, jež se dostává lidem skutečně postiženým nemocí či neštěstím, a že si stejné postavení chtějí vynutit zcela groteskním a nepřístojným způsobem. Za těmito útoky následovaly stejně rozezlené ironické šlehy: Copak si pisatel opravdu myslí, že někdo *touží* trpět BIID? Copak nechápe, jak těžké je být transvalidní – toužit po ochromení nebo amputaci? Robin přemítala, co by si asi o příbězích lidí s BIID pomyslel Strike, kdyby si je někdy přečetl. Podezírala ho, že jeho reakce by nebyla zrovna soucitná.

Dole se otevřely dveře obýváku a zaslechla útržek komentátora hlasu, svého otce, jak vyhání starého čokoládového labradora, protože si pšoukl, a Martinův smích.

K vlastnímu vzteku si unavená Robin nemohla vzpomenout na jméno oné dívky, která napsala Strikovi s žádostí o radu, jak si má nechat uříznout nohu, ale měla dojem, že to možná byla Kylie nebo nějak podobně. Pomalu projížděla nejhojněji navštěvované diskusní fórum a sledovala uživatelská jména, která by s ní mohla nějak souviset, protože kam jinam by se asi obrátila dospívající dívka, která v sobě objevila tak nezvyklou úchylku, a kde by chtěla sdílet své představy, když ne ve virtuálním prostoru?

Dveře pokoje, které zůstaly po Matthewově odchodu stále pootevřené, se náhle rozletěly a dovnitř se vkolébal vyhnaný labrador Rowntree. Postěžoval si Robin tím, že přišel až k ní a nechal se od ní podrbat za ušima, načež sebou žuchnul na zem vedle postele. Ocasem chvilí rytmicky bušil o podlahu a poté upadl do dýchavičného spánku. Za doprovodu jeho funění a chrápání Robin pokračovala v pročesávání diskusních příspěvků.

Znenadání ji zaplavila prudká vlna vzrušení, jaké zakoušela od doby, kdy začala pracovat pro Strika; jako bezprostřední odměna doprovázely vypátrání nějaké, třeba i nepatrné informace, jež mohla nebo také nemusela mít nějaký význam, ale někdy na ní záleželo úplně všechno.

Bezprizorná: Ví někdo něco o Cameronu Strikovi?

V Robin se zatajil dech a rozklikla diskusi.

Fčelka: o tom jednonohým detektivovi? jo, to je válečnej veterán.

Bezprizorná: Slyšela sem, že si to prej udělal sám.

Fčelka: To ne, když si to vyhledáš, zjistíš, že byl v Afghánistánu.

To bylo všechno. Robin pročesala další diskuse na stejném fóru, ale Bezprizorná svůj dotaz dál nerozváděla a neobjevila se ani s jinými příspěvky. To nic neznamenal; taky si mohla změnit uživatelské jméno. Robin hledala tak dlouho, dokud nebyla přesvědčená, že prohledala všechna zákoutí stránky, ale Strikovo jméno se už nikde nevyskytlo.

Vzrušení opadlo. I za předpokladu, že je pisatelka dopisu a Bezprizorná táž osoba, svou víru, že se Strike zbavil nohy z vlastní vůle, jasně vyjádřila už v dopise. Nebylo příliš mnoho slavných osob, které podstoupily amputaci a k nimž by člověk mohl upnout naději, že si svůj stav zvolily dobrovolně.

Zdola z obývacího k ní teď doléhaly vzrušené výkřiky, skandování. Robin opustila diskusní stránky zaměřené na poruchu BIID a vydala se po druhé linii svého vyšetřování.

Ráda by věřila, že se od doby, kdy začala pracovat pro detektivní kancelář, už trochu obrnila hroší kůží. Nicméně její první výpravy do světa fantazií akrotomofilů (lidí, které sexuálně vzrušují partneři s amputovanými končetinami), kam se dalo vstoupit po několika kliknutích myši, v ní zanechaly svíravý pocit kolem žaludku, který nepolevoval ještě dlouho poté, co internetové stránky opustila. Teď se před ní objevily citové výlevy muže (předpokládala, že jde o muže), jehož ze všeho nejvíc vzrušovala představa ženy, která by měla amputované všechny čtyři končetiny, ruce nad lokty a nohy nad koleny. Přesnému místu, kde mají být končetiny uřezány, se věnoval se zvláštní pozorností. Druhý muž (určitě to nemohly být ženy) od raného mládí masturboval při představě, že sobě i svému nejlepšímu kamarádovi omylem odsekne obě nohy. Všudypřítomné byly debaty o fascinaci samotnými pahýly, o omezeném pohybu lidí po amputaci, což si Robin vysvětlovala jako krajní projev záliby v bondáži.

Zatímco charakteristicky chraplavý hlas komentátora Velké národní steeplechase zdola cosi nesrozumitelně drmolil a povzbuzující pokřik jejího bratra sílil, Robin zběžně prolétla několik dalších diskusních fór, kde hledala jakoukoli zmínku o Strikovi, a zároveň se snažila najít spojující prvek mezi touto parafilí a násilím.

Připadalo jí pozoruhodné, že nikdo z těch, kteří se na fóru svěřovali se svými fantasiemi o lidech s amputovanými končetinami nebo o možnostech vlastní amputace, očividně nenacházel vzrušení v násilí nebo působení bolesti. Dokonce i muž, jenž ve svých sexuálních představách snil o tom, že přijde spolu se svým kamarádem o nohy, se k danému tématu vyjadřoval jasně a srozumitelně: odseknutí končetin bylo jen nezbytným předpokladem k získání pahýlů.

Mohl by snad člověk, jehož vzrušoval Strike jako člověk s amputovanou končetinou, uříznout nohu nějaké ženě a poslat mu ji?

Něco takového by patrně napadlo Matthewa, pomyslela si Robin pohrdavě, protože by předpokládal, že kdokoli je natolik zvrácený, že ho přitahují pahýly lidských končetin, je dost šílený i na to, aby určil končetinu někomu jinému: ano, to by jistě považoval za pravděpodobné. Avšak na základě toho, co si pamatovala z dopisu od RL, a citových výlevů dalších akrotomofilů na internetu, Robin usoudila, že RL chtěl Strikovi amputovanou nohu „vynahradit“ mnohem spíše praktikami, které by detektivovi patrně připadaly o poznání odpudivější než amputace sama.

Jistě, RL mohl být akrotomofil a psychopat zároveň...

„JO! KURVA JO! PĚT SET LIBER!“ ječel Martin. Rytmicky dupot se ozýval z předsíně, což napovídalo, že byl Martinovi obývací pokoj pro vítězný taneček příliš malý. Rowntree se vzbudil, vyskočil na nohy a malátně zaštěkal. Byl to dohromady takový randál, že Robin neslyšela Matthewa přicházet až do chvíle, kdy otevřel dveře. Automaticky několikrát klikla myší a pozavírala stránky zaměřené na sexuální fetišizaci lidí po amputaci.

„Ahoj,“ řekla. „Chápu správně, že Ballabriggs vyhrál?“

„Jo,“ přisvědčil Matthew.

Už podruhé toho dne jí podával ruku. Robin odložila notebook stranou, Matthew jí pomohl na nohy a objal ji. V hřejivém teple jeho těla našla úlevu, která ji prostupovala a uklidňovala. Neunesla by už další noc hašteření.

Najednou se odtáhl s pohledem upřeným kamsi přes její rameno.

„Cože?“

Shlédla dolů na notebook. Uprostřed bílé obrazovky s výsledky vyhledávání se vyjímalá orámovaná definice:

Akrotomofilie *podst. jm.*

Parafilie, úchylka, při níž je sexuálního uspokojení dosahováno v představách nebo aktivitách zahrnujících partnery s amputovanými končetinami.

Na okamžik se rozhostilo ticho.

„Kolik koní to nepřežilo?“ zeptala se Robin zkřehlým hlasem.

„Dva,“ odpověděl Matthew a vyšel z pokoje.

14

... you ain't seen the last of me yet,
I'll find you, baby, on that you can bet.

Blue Öyster Cult: „Showtime“

V neděli o půl deváté večer Strike postával před Eustonským nádražím a kouřil svou poslední cigaretu před devítihodinovou cestou do Edinburghu.

Elin byla zklamaná, že vynechá večerní koncert, a náhradou strávili většinu odpoledne v posteli, což Strike jako alternativu s radostí přijal. Mimo ložnici bývala Elin krásná, rozvázná a víceméně chladná, ale uvnitř se projevovala mnohem otevřeněji. Vzpomínky na jisté erotické obrazy a zvuky – její lehce zvlhlá alabastrová pleť pod jeho ústy, její bledé rty doširoka rozevřené ve vášnivém sténání – dodávaly nikotinu příjemnou chuť. V honosném Elinině bytě v Clarence Terrace se kouřit nesmělo, protože její dcera měla astma. Namísto tohoto požitku musel Strike přemáhat ospalost, zatímco mu Elin na televizi v ložnici pouštěla nahrávku svého pořadu o hudebních skladatelích z období romantismu.

„Vypadáš jako Beethoven, víš to?“ řekla mu zamyšleně, když kamera najela v detailu na skladatelovu mramorovou bustu.

„S dorasovaným nosem,“ řekl Strike. Tohle přirovnání už slyšel dřív.

„A proč vlastně musíš jet do Skotska?“ zeptala se Elin, když si vsedě na posteli připevňoval protetickou nohu. Ložnice byla vyma-

lovaná krémovými a bílými odstíny, a přesto nepůsobila skličující strohostí jako prázdný pokoj u Nicka s Ilsou.

„Sleduju jednu stopu,“ řekl Strike a plně si uvědomoval, že přehání. Kromě jeho podezření zatím Donalda Lainga ani Noela Brockbanka s useknutou nohou nespojovalo vůbec nic. A třebaže v duchu těžce oželel těch skoro tři sta liber, které ho výlet bude stát, rozhodnutí vydat se na cestu nelitoval.

Zamáčkl nedopalek cigarety patou protézy a vešel na nádraží. V samoobsluze si koupil tašku jídla a vyšplhal se do nočního vlaku.

Úzké kupé s ještě užším lůžkem a vyklápěcím umyvadélkem sice působilo stísněně, ale vojenská kariéra ho už zavedla na mnohem nehostinnější místa. S potěšením zjistil, že se na postel pohodlně vejde i přes svých bezmála sto devadesát centimetrů, a jakmile si sundá protézu, je pro něj pohyb v malém prostoru dokonce snazší. Jedinou výhradu měl k tomu, že je v kupé přetopeno. Ve svém podkrovním bytě udržoval teplotu, při níž by si každá žena, kterou znal, stěžovala, že mrzne, a taky tam doposud žádná žena nespala. Elin jeho podkrovní byt zatím ani neviděla; svou sestru Lucy tam nikdy nepozval, aby nezbořil její iluzi, že poslední dobou vydělává spoustu peněz. A když se teď nad tím zamyslel, byla jedinou ženou, která kdy k němu do bytu vešla, Robin.

Vlak se s trhnutím rozjel. Za oknem se míhaly lavičky a sloupky nástupiště. Strike usedl na lůžko, rozbalil si první bagetu se slaninou a pořádně se zakousl, přičemž vzpomínal na Robin, jak seděla u jeho kuchyňského stolu, pobledlá a otrěsená. Těšilo ho vědomí, že je teď doma v Mashamu, v bezpečí před člověkem, který by jí mohl ublížit. Alespoň jednu neodbytnou starost mohl na chvíli odložit.

Situace, v níž se právě nacházel, mu byla důvěrně známá. Jako by se vrátil do armády a cestoval co nejlevněji přes celou Británii, aby podal hlášení na centrále Speciální vyšetřovací jednotky v Edinburghu. Přímo tam nikdy nepracoval. Věděl, že tamní úřad sídlí

na hradě, který se vypíná na rozeklaném skalním ostrohu přímo uprostřed města.

Později se rachotící chodbou dopotácel vyčurat a po návratu do kupé se svlékl do trenýrek, natáhl se na tenkou pokrývku, aby se vyspal, ale spíš jen podřimoval. Kolébání ze strany na stranu bylo konejšivé, jenže vedro a proměnlivý rytmus jízdy ho ze spánku neustále vytrhovaly. Od chvíle, kdy s ním na afghánské silnici vybuchl viking a vzal si s sebou půlku jeho nohy a dva kolegy, Strike jen těžko snášel, když jel ve voze, který řídil někdo jiný. A nyní zjišťoval, že se ta lehká fobie zřejmě rozšířila i na vlaky. Třikrát ho jako budík vyburcoval hvizd lokomotivy, která se právě v protisměru prohnala těsně vedle jeho vagonu; sebemenší zakymáčení zatáčekjícího vlaku v něm vyvolalo hrůznou představu, jak se obrovské kovové monst-rum převáží na bok, skutálí z náspu a roztrhne na kusy...

Na hlavním nádraží v Edinburghu vlak zastavil ve čtvrt na šest, ale snídaně se podávala až v šest. Strika probudil zřízenec, který procházel vagonem a roznášel podnosy s jídlem. Když Strike otevřel dveře a balancoval na jedné noze, uniformovaný mladík se neubráníl polekanému vyjeknutí a očima sklouzl k protěze pohozené za Strikovými zády na podlaze.

„Promiň, kamaráde,“ řekl s těžkým glasgowským přízvukem, když sjel pohledem z protězy zpátky ke Strikově noze a uvědomil si, že si pasažér asi přece jen neusekl vlastní nohu. „To je teda trapas!“

Pobavený Strike si vzal tác a zavřel dveře. Po probdělé noci toužil mnohem víc po cigaretě než po rozmraženém, gumovém croissantu, a tak se pustil do nasazování protězy, oblékl se, během toho do sebe hodil černou kávu a byl mezi prvními, kteří vystoupili ven do mrazivého skotského jitra.

Nádraží díky své poloze působilo zvláštním dojmem, jako by se nacházelo na dně propasti. Skrz varhánkovitý prosklený strop Strike rozeznal temné siluety gotických staveb, které se tyčily na

úbočí vysoko nad ním. Našel místo nedaleko stanoviště taxíků, kde ho měl Hardacre vyzvednout, usedl na studenou kovovou lavičku, batoh odložil k nohám a zapálil si.

Hardacre se neukázal celých dalších dvacet minut, a když konečně přijel, Strika přepadly pochybnosti ohledně příštích plánů. Byl tak vděčný za možnost ušetřit výdaje za vypůjčení auta, že mu připadalo hulvátské ptát se Hardacra, jakým autem jezdí.

Mini. Podělaný mini...

„Oggy!“

Podali si ruce a napůl se objali, což byl původně americký pozdrav, který ale pronikl i do britských ozbrojených sborů. Hardacre měřil sotva sto sedmdesát centimetrů a byl to přívětivě vyhlížející vyšetřovatel s prořídlymi, světlými vlasy. Strike věděl, že pod nevýrazným vzhledem se skrývá pronikavý mozek prvotřídního vyšetřovatele. Zatýkali spolu Brockbanka a už to samo o sobě by stačilo k tomu, aby se mezi nimi vytvořilo silné pouto, zvlášť s ohledem na všechny potíže, do nichž se kvůli tomu posléze dostali.

Až když Hardacre pozoroval, jak se jeho dávný kamarád skládá do maličkého mini, napadlo ho, že by nebylo od věci zmínit předem značku auta, kterým jezdí.

„Úplně jsem zapomněl, že jsi takovej macek,“ prohodil. „Budeš v tom vůbec moct řídit?“

„Ale jo,“ řekl Strike a odsunul si sedadlo spolujezdce až nadoraz. „Díky za půjčení, Hardy.“

Aspoň že mělo automatickou převodovku.

Mrňavé autíčko se propletlo od nádraží vzhůru do kopce k budovám černým jako uhl, které předtím shlížely na Strika skrz skleněnou střechu. Časné ráno bylo šedivě chladné.

„Později se to má trochu vybrat,“ zamumlal Hardacre během jízdy do prudkého kopce po vydlážděné Royal Mile kolem obchůdků s výrobky z tartanu a vlaječkami se skotským lvem, kolem restaurací a kaváren, cedulí nabízejících strašidelné prohlídky a úzkých postran-

ních uliček, v nichž se skýtal letmý výhled na město rozprostřené napravo pod nimi.

Nahoře na kopci se před nimi vynořil hrad: temně výhružný čněl proti obloze, obklopený vysokými, oblými kamennými hradbami. Hardacre odbočil doprava, stranou od bran ozdobených emblémy, k nimž se už začínali trousit turisté, kteří se chtěli vyhnout frontám. U dřevěné strážní budky oznámil své jméno, zamával průkazem a pokračoval k vjezdu vytesanému v sopečné hornině, ten je zavedl do osvětleného tunelu, podél jehož stěn se táhly elektrické kabely. Po výjezdu z tunelu se ocitli vysoko nad městem, na cimbuří kolem nich stála děla a pod nimi se otevřel široký pohled na zamlžené věže a střechy černožlatého města, které se táhlo až k zálivu Firth of Forth v dálce.

„Máte to tu hezký,“ řekl Strike a zamířil k vystaveným dělům, aby se pokochal vyhlídkou.

„Není to špatný,“ souhlasil Hardacre a věcně shlížel na skotské hlavní město. „Tudy, Oggy.“

Do hradu vstoupili postranními dřevěnými dveřmi. Strike kráčel v závěsu za Hardacrem studenou, úzkou chodbou s kamennou dlažbou a pak vzhůru po dvou ramenech schodiště, které dalo Strikovu pravému kolennímu kloubu dost zabrat. Na stěnách byly v nerovnoměrných rozstupech pověšené obrazy vojáků ve viktoriánských slavnostních uniformách.

Dveře na prvním odpočívadle vedly do chodby lemované kanceláři a vybavené prošlapaným, tmavě růžovým kobercem. Stěny byly vymalované nemocniční zelenou barvou. I když tady Strike nikdy dřív nebyl, rázem se tu cítil jako doma takovým způsobem, že s tím starý squat ve Fulbourne Street nemohl soupeřit. Tohle byl jeho život: mohl se posadit k volnému pracovnímu stolu a během deseti minut by byl opět v plné práci.

Na zdech visely plakáty, jeden připomínal vyšetřovatelům důležitost a postupy „zlaté hodiny“ – onoho krátkého časového úseku

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.